

BURMESE
CLASSIC

ခင်နင်းယု

ပုံပြောကောင်းသောမိန်းကလေး

Modern Art: Idea Kyaw

ဒို့တာဝန်ခံရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နီ၊ အစိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်မှပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား
ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းရာ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်မောက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ဝဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ခင်ဦးယု
ပုံပြုကောင်းသောနိဒါန်း

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊
ဒုတိယအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၇၅ ကျပ်

အုပ်စု
၅၀၀ အုပ်

အဖုံးပန်းချီ
Idea Kyaw

ကွန်ပျူတာစာစီ
TOP ONE

မျက်နှာဖုံးဖလင်
CONQUEROR

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကြည်ဝင်း၊ ဝင်းစာပေ (မြို့ ၀၁၀၂၉)
အမှတ် (၂၁)၊ ၁၂ လမ်း၊ သာယာကုန်းရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိန် (မြို့ ၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်
အမှတ် (၁၇၁)၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်တင်ရွှေ (မြို့ ၀၁၄၄၀) အောင်ချမ်းသာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် (၅၄)၊ (၉၃)လမ်း၊ တန့်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး - ဦးထွန်းရွှေ၊ နဂါးစာပေ (မန္တလေးမြို့)
ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ကယားတောင်တန်းဖြန့်ချိရေး - မိလန်နာစာပေ

(၁)

ဤရေသဖန်းပင်ဝယ် ရွက်နုများ ထွက်ချိန်ရောက်သောအခါ ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်ပိုမို၍ သတိရရန် ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။

‘ယခင်အချိန်များကလည်း သူ့ကို သတိမရဘူးလား.....’ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးကြည့်မိ၏။ ခါတိုင်း အချိန်များမှာလည်း သူ့ကို သတိရ၏။ ခါတိုင်းထက် ယခုလို ရွက်နုထွက်ချိန်တွင်မှ ဘာကြောင့်များ ပိုရပါသလဲ၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်းဆိုသည်မှာ အသိုင်းအဝိုင်းအခြေအနေ၊ သဘာဝအခြေအနေများ သတိရလောက်အောင် အထိအတွေ့ အမြင်အကြားတူအောင် ဖန်တီးလာသောအခါ ပိုမို၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သတိရဖို့ ဖန်တီးလာတတ်ပေသည်။

‘ဟို ..... ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ မြစ်ကမ်းပါး တစ်ခုမှာ ရေသဖန်းပင်ကြီး ရှိသတဲ့ .....’

သူ့ပုံပြင် စုလာပုံကတော့ အလွန်ရိုးသားလှပါ၏။ သို့သော် စကားပြောလျှင် သူ၏ အေးမြကြည်သာသော အသံနှင့်ပြတ်သားသော လေယူလေသိမ်းကြောင့် သူ့ပုံပြင်များကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေမိတတ်ပါသည်။ ပုံပြင်ရိုးသားလည်း အမြောက်

ထက်ဦးမှ ဖြစ်ပေမည်။

‘အဒီရေသဖန်းပင်ကြီးမှာ ကျေးငှက်မျိုးစုံ ခိုလှုံပြီးတော့ နေတာပေါ့၊ သဖန်းပင်ကြီးကလည်း အခက်အလက်တွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ အရိပ်အာဝါသကလဲ အလွန်ကောင်းတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲဟာ အဒီရေတစ်စုံစိုက် ကြုံလာခဲ့ရတယ်တဲ့ ဦးလေးရဲ့ .....’

‘ဘယ်လိုလည်းဆိုတော့ ဒီသဖန်းပင်ကြီးရှိတဲ့ နေရာမှာ မကြာမှူးအောင်ဘဲ မိုးတွေခေါင်သတဲ့၊ သဖန်းပင်ခြေရင်းမှာရှိနေတဲ့ မြစ်မှာတောင် ရေတွေ ခန်းကုန်သတဲ့၊ သဖန်းပင်ကြီးမှာလဲ တဖြည်းဖြည်း အရွက်တွေကကြော့ ပတ်ဝန်းကျင် သစ်ပင်တွေကလဲ နွေရွက်ကြွေတော့လို့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ဖြစ်ကုန်ကြတယ်.....’

‘ရေသဖန်းပင်ကြီးမှာ ခိုလှုံနေကြတဲ့ ကျေးငှက်တွေဟာလဲ တခြားစိမ်းလန်းစိုပြည်တဲ့ တောအုပ်တွေရှိရာ အဝေးကို ပျံသန်းပြီး သွားကြတယ်တဲ့ .....’

‘ကျေးသားလေး တစ်ကောင်ကတော့ သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျသော်လည်း ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူး၊ အကိုင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ခြောက်သွေ့လာလည်း ဘယ်ကိုမှ ပျံမထွက်သွားဘူးတဲ့ .....’

ကျွန်တော် ထိုပုံပြင်ကို သူမပြောမီကပင် ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် သူ့အသံအေးအေးလေးနှင့် ပြောနေသည့်ကို ဆက်လက် ကြားလို၍ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်မိပါသည်။

‘တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေပေမယ့် လူလိုပဲ တွေးခေါ်ကြည့်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေးတောပုံကတော့ ဒီလိုတဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ဒီသဖန်းပင်ကြီးမှာ ရွက်နုတွေစည်စည်ပင်ပင် အသီးတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ အကိုင်းအလံထဲတွေ ရှင်သန်စိမ်းစိုနေတုန်းက ငါဟာ

ဒီသဖန်းပင်ကြီးကို ခိုမှီနေလာခဲ့တာပေါ့၊ ခုလို အရွက်တွေကြွေ သစ်ကိုင်းတွေ ခြောက်ကုန်မှ အဝေးကို ပျံသွားရမယ်ဆိုရင် ပစ်ထားခဲ့တာမျိုး ဖြစ်နေလို့ ငါတရားပါမလား၊ အရိပ်ကို တစ်ခါခါခွဲဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်တယ်၊ အဆွေခင်ပွန်း ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ကြင်နာမှုကလေးမှ မပြတ် ခုကွထဲမှာ ထားခဲ့တာဟာ သစ္စာမဲ့ရာကျတယ်၊ သစ္စာတရားဆိုတာ ခုလို အချိန်အခါမှာ ပိုလို့ ရှိရမယ်ပေါ့၊ အဲဒီလိုတွေးပြီး တခြားကျေးငှက်တွေ ပျံသွားပေမယ့် ဒီသစ်ပင်ခြောက်ကြီးမှာပဲ သူကတော့ တွယ်ကပ်ပြီးနေသတဲ့၊ သိလား ဦးလေး .....’

သူ့ပုံပြင်ကို ခဏရပ်ထားတုန်း သူ့မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များဝိုင်းနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဘယ်လို ကလေးမလေးပါလိမ့်၊ သူ့ပုံသုပြော၊ ပြောရင်းက သူ့ဟာသူလွမ်းပြီး နေပြီနဲ့ တူတယ်ဟု မှတ်ချက်ချမိသော်လည်း သူမသိအောင် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးနေပေသည်။

‘နောက်ဆုံးတော့ ရေသဖန်းပင်ကြီးခမျာ အခေါက်တွေတောင်မှ ကွာကျတဲ့အခါ ရောက်လာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျေးသားလေးကတော့ ဘယ်ကို ပျံမသွားဘူး၊ ဒီသဖန်းပင်ကြီး ပြန်လည်စိုပြည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သရင်း ဒီရွက်ကြွေပင်ကြီးမှာပဲ ဆက်နေသတဲ့၊ သဖန်းပင်ကြီးက ဓာတ်ကူးပြီး သူ့အသားအရေလေးတွေ တောင်မှ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြုံလို့လာသတဲ့ .....’

‘ဒါပေမယ့်လေ ..... ဦးလေး၊ သစ္စာတရားဆိုတာ ယုံကြည်ဖို့ ခဲယဉ်းလောက်အောင် စူးရှ ထက်မြက်တယ်နော် .....’

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

ကျွန်တော်က သူ့ပုံပြင်ကို ထောက်လိုက်ပါသည်။
 'ဒီကျေးသားလေးက ဘဝပါရမီအဆက်ဆက်ကလဲ သစ္စာ
 ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့သစ္စာရှိပုံကို သိရတဲ့ သမန်းပင်
 စောင့် နတ်နဲ့ရွက်ကြွေတောက နတ်များဟာ ကျေးသားလေးရဲ့
 သစ္စာအဟုန်ကြောင့် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကို မိုးသည်းထန်စွာ ရွာပေးရ
 တယ်တဲ့ .....'

'အို ..... အဲဒီတော့မှ မြစ်ကမ်းပါးမှာလဲ မြစ်ရေတွေ ပြည့်၊
 ရေသမန်းပင်ကြီးလဲ ရွက်နုတွေ စိုစိုပြည်ပြည် ပြန်ထွက်လာရော၊
 အဝေးကို ပျံသွားကြတဲ့ ငှက်ကလေးတွေလဲ သစ်ပင်ကြီး ရှိရာကို
 ပျံလာကြတယ်ထဲ၊ အရင်လို ကျေးသား၊ ငှက်သံတွေနဲ့ စည်ပင်တဲ့
 ရေသမန်းပင်ကြီး ပြန်ဖြစ်လာတာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်.....'

'သစ္စာရှင် ကျေးတောသားလေးကတော့ သူ့သမန်းပင်ခြောက်
 ကြီး ပြန်လည်စိုပြည်လာတာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာရှာလွန်းတာနဲ့
 မျက်ရည်များတောင် ကျသတဲ့ .....'

သူသည် ထိုပုံပြင်ကို ပြောပြီးအဆုံးတွင် မျက်ရည်ဝိုင်းလာ
 ပြန်ပါသည်။

'ပုံပြောတဲ့ လူကလည်း မျက်ရည်ဝိုင်းလို့ပါလား .....'

သူသည် လက်ကိုင်ပဝါဖြူနှင့် မျက်ရည်တို့ရင်း .....
 'မကြေးအုံလဲ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်ကျလာတာပေါ့၊
 ဦးလေးရဲ့၊ တကယ်တော့ ဒီပုံပြင်ရဲ့အဆုံးမှာ သစ္စာရှိတဲ့ ကျေးသား
 လေးဟာ မျက်ရည်ကျတယ်လို့ မပါ ပါဘူး၊ မကြေးအုံက 'အပို
 ထည့်လိုက်တာ .....'

ကျွန်တော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း သူ့လက်များလေး
 များတို့ ဆုပ်နယ်လိုက်ပါသည်။ ရေသမန်းပင်နှင့် ကျေးသားလေး

ပုံပြင်ကို ကျွန်တော့်အား သူပြောပြသော အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့
 ရှေ့တူရုက ရေနံ၏တစ်ဘက်တွင် တကယ့်ရေသမန်းပင်ကြီးမှာ
 လဲ ရွက်နုများ ထွက်စပြုနေသော အချိန်ဖြစ်ပေသည်။ ဤရေနံ
 နံဘေးတွင် လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာ၍ အပန်းဖြေကြတိုင်း ရေဆင်း
 အုတ်လှေကားတွင် ထိုင်၍ သူနှင့် ကျွန်တော် ထွေရာလေးပါ
 ပြောတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက ပုံလေးများ ညှပ်၍ညှပ်၍
 ပြောလာတတ်ပါသည်။

သူ့ပုံလေးများမှာ သူပြောစဉ်အခါက ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်
 လှသလိုပင်ရှိ၏။ ငါးရာငါးဆယ် နိပတ်တော်များမှလည်းကောင်း၊
 ရာဇဝင်ထဲမှလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်မအိပ်
 ခင် အဘွားပြောခဲ့သော ပုံတို့ပါ၌စ အဟောင်းကလေးများသာ ဖြစ်
 ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူကျောင်းသို့ ပြန်သွားသောအခါတိုင်း ဤ
 နေရာတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်သောအခါ သူ့ပုံပြော
 သံများကို ကြားယောင်လာ၏။ သူ့ပုံပြင်လေးများသည် ထူးထူးဆန်း
 ဆန်း အဓိပ္ပာယ်ရှိသလို ဖြစ်ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။

ဤရေနံဘေးတွင်ပင် သူသည်ကလေးငယ် ဘဝက သူ
 အသံ တွတ်တီးတွတ်တာ စာစာလောင်လောင်နှင့် ပုံတို့ပါ၌ များကို
 ပြောခဲ့၏။ ယခုလဲ ပြောပါ၏။ ခြားနားလာသည်ကတော့ ယခုမှ
 သူ့အသံသည် သိပ်သည်း၍ ကြည်လင်အေးလာပေသည်။ သူ့မျက်လုံး
 များလည်း ဝန်းမှောင်တောက်၍လာသည်။ အုတ်လှေကားထစ်ပေါ်
 တွင် ခြေချ၍ စကားပြောသော အခါကျမှ သတိထား လိုက်မိသည်မှာ
 သူသည် ယခင်ကလေးဘဝတုန်းကလို ပေါင်တံတို့ကို မဟုတ်တော့၊
 ယခုမှ သူ့ပေါင်တံများကလဲ ရှည်လျားပြီး သွယ်ပျောင်းလှပ
 လာပေပြီ။

သော် ..... ဘာလိုလိုနှင့် မကြေးအံ့တောင်မှ အရွယ်ရောက်
၍ ယာဝါပြီကော .....။

(၂)

ကျွန်တော် ယခုအခြေစိုက်နေသော နေရာသည် ကျောက်ဆည်
မြို့၏ မြောက်ပိုင်း မြို့စွန်နှင့် တောင်ကုန်းတစ်ခုခြား စိုက်ပျိုးရေး
သမား၊ ခြံသမားများ နေသော နေရာဖြစ်ပေသည်။ ရိုးမလို တောင်
တန်းမြင့်မြင့်မည်းမည်းကြီးမျိုးတောမဟုတ်၊ သစ်ပင်ငယ်များနှင့် စိမ်း
နန ခင်တန်းကလေးများရှိသည့် တောင်ပူစာဖြစ်၍ ကျော်ဖြတ်ရ
လွယ်ကူပေသည်။ တောင်ပူစာငယ်မှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်သွားသော
ကျောက်တန်းရှိ တောင်ကုန်းများတွင်မူ ကျောက်ကျင်းတူးသူတို့၏
ကွာရီကျောက် ကျင်းများရှိပေသည်။ ကျွန်တော့်နေရာဘက်တွင်မူ
ကုန်းမြင့်သော်လည်း ခပ်ပြေပြေဆင်ခြေလျော့ရှိပြီး၊ ၎င်းအပေါ်တွင်မူ
စိမ်းလန်း စိုပြည်သော မြက်ခင်းများ ပုံးအုပ်နေပေသည်။

မကြေးအံ့ ငယ်စဉ်ကမူ တောင်ပူစာခြေရင်း အထိ လမ်း
လျှောက်သွားကြတိုင်း ကျောက်တန်းမြင့်မြင့်၏ တစ်ဘက်
ဆီမှ တလွင့်လွင့်တက်လာသော မီးခိုးတန်းလေးများကို မျှော်ကြည့်
ပြီး မေးခွန်းရှင်းရှင်းလေးများကို မေးတတ်ပေသည်။

‘ဦးလေး ..... ဟိုဘက်တောင်ကုန်းမှာ ဘာတွေရှိလဲ .....
မီးခိုးတွေ ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ’

သူက မေးခွန်းမေးတိုင်း ကျွန်တော်က သူနားလည်လောက်သော စကားဖြင့် ဖြေရပြန်၏။ တောင်ကုန်းတစ်ဘက်တွင်မူ လူနေအိမ်ခြေ မထူထပ်လှပေ။ ကျွန်တော်တို့လို ခြံသမားနှင့် နွား၊ သိုး၊ ဆိတ်တို့ မွေးမြူ သူတို့နေကြပေသည်။

ဤခင်တန်းတစ်ဘက်မှ မီးခိုတလွင့်လွင့်နေပုံမှာ ဆောင်း၏ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်လို လှပပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလဲကျွန်တော်တို့ ခြံဘက်ဆီသို့ ပြေပြေလျော့လျော့ မြက်ခင်းပေါ်တွင်ပြေးလွှားနေကြသည့် သိုးငယ်လေးများနှင့်အတူမကြေးအံ့သည်ကစား၍နေတတ်သည်။

သူသည်ငယ်စဉ်ကပင် ထူးထူးခြားခြား ချူချူချာချာရယ်လို့ ပြောလောက်အောင် ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်။ ကျန်းမာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဤနေရာဘက်တွင် နွားနို့ အထူးပေါများသောကြောင့် နို့စစ်စစ်ကို သောက်ကာ ကြီးထွားလာသူလေး ဖြစ်ပေသည်။ သူငယ်စဉ်ကတော့ ကျွန်တော်က ပုံပြောသမားဖြစ်ပြီး သူက နားထောင်သူဖြစ်ကာ မရှင်းတာလေးများကို ပြန်မေးတတ်သူဖြစ်၏။ ဤမြက်ခင်းများ အပေါ်တွင် ညနေတိုင်း လှမ်းလျှောက်ကြရင်း ဝံပုလွေနှင့် သိုးငယ်လေးအကြောင်း၊ မြွေမင်းသားလေးအကြောင်း၊ အကျည်းတန်သော ဘဲကလေးအကြောင်း စသည့် ကလေးချစ်မည် တိရစ္ဆာန်လေးများအကြောင်းကိုသူ့အား ပြောပြရ၏။ သိုးငယ်ကလေး၊ ဘဲကလေး စသည့် ပေါက်စကလေးများ၏ သန့်စင်သော အပြုအမူကလေးများသည် ကလေးပေါက်စလေးများနှင့်တူလေရာ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ချစ်တတ်သော စိတ်ကလေး ပေါ်လာစေမည် မဟုတ်ပါလား။ စိတ်ကောင်းကလေးများ ပွားလာစေမည် မဟုတ်ပါလော့။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူစကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်

သော အရွယ်သို့ရောက်သောအခါတွင်မူ ညဉ့်ဦးက သူ့ကို သိပ်ရင်းသူနှင့်အတူအိပ်သော ကျွန်တော် အိမ်ဖော်မကြီးဒေါ်ရှမ်းမ ပြောပြသော ပုံပြင်များကို မှတ်သားထားပြီး နောက်နေ့တွင် သူက ကျွန်တော်အား သူမှတ်မိသမျှ အစီအစဉ် တည်နိုင်သမျှ စာညှိအောင် ကြိုးစားပြီး ပြောကြားစပြုပါသည်။ အစတွင်တော့ လေယူလေသိမ်းကလဲ မမှန်။ အသက်ရှူရင်း အဖြတ်အလတ်ကလဲ မမှန်သေးသဖြင့် လေယူလေသိမ်းကို ရှေ့ကကြောင်းပြီးပေးရပါ၏။ ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်သဖြင့် 'အင်း ..... ဘာတဲ့' 'အင်းဘာတဲ့' ဟု ရွတ်ရင်း၊ မျက်စိကလေးအပေါ် လှည်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတတ်ပုံ ကလေးကို ကျွန်တော်သည် အလှဆုံးဟု ထင်ပါသည်။

ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူနေကျသဖြင့် ခပ်နီးနီးနေရာတွင် ကျောင်းကြီး၊ ကျောင်းကောင်းဟူ၍ မရှိလေရကား ကျောက်ဆည်မြို့ထဲရှိ ကျောင်းသို့ ဤခင်တန်းလေးကို ဖြတ်ကျော်ကာ သူ့အား အိမ်ကကားနှင့် ကျောင်းသို့ ပို့ရသည်။

သူ့ကို ကျောင်းစပိုသောနေ့က ဖဲပြားအဖြူလေးကို ဒေါ်ရှမ်းမက ဆံပင်တွင် စည်းပေးထားပြီး ခြေအိတ်ဖြူ၊ ဂါဝန်ဖြူဖိနပ် အဖြူကလေးနှင့် ဆင်ပေးထားလေရာ အရပ်ကလေးလို ချစ်စရာလေးဖြစ်နေ ပေသည်။ သူသည် ကျောက်တံ၊ ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ဗလားစာအုပ် သုံးလေးအုပ် ထည့်ပေးသည့် လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ အိမ်ရှေ့ခြံထဲတွင် ကားမထွက်ခင် မြူးနေရာပါသည်။

ရည်ရွယ်ချက်ရှိပုံမပေါ် ဟိုဘက်သွားလိုက် သည်ဘက်လာလိုက် နှင့် ခေါက်တုံခေါက်ဖြန့် လျှောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် မျက်စိထဲတွင် ယခုထက်တိုင် မြင်ယောင်၍ နေပေသည်။

ယခုသော် မကြေးအံ့သည် ဖဲပြားကလေး ခေါင်းမှာ တန်းလန်း

စည်းနှောင်ထားသော ကလေးမလေးမဟုတ်တော့။ အပျိုပေါက်စ ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်သို့ပင် ပို့ခဲ့ရသည်။

ယခင်ကမူ နံနက်တစ်ကြိမ် ညနေနေဝင်ဆည်းဆာတစ်ကြိမ် လမ်းလျှောက်ကြတိုင်း သူပြောသော ပုံပြင်များကို နားထောင်၍ လိုက်လာရတိုင်း ပြောပုံကလေးကို သဘောကျ ပီတိဖြစ်လွန်းရကား ကျွန်တော့်ညာဘက်ပေါင်တွင်ဖြစ်နေသော နာကျင်ကိုက်ခဲသည့်ဝေဒနာ ကိုမင်ကျွန်တော်မေ့လျော့၍ နေတတ်ပေသည်။ စင်စစ်မှာတော့ဝေဒနာ ကလည်း ကျွန်တော်အသက်ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ခံနိုင်ရည်အား နည်းလေ ကြီးထွားလာလေ ဆိုသည့်သဘောမျိုးများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေ ပေလိမ့်မည်လားတော့မသိ။ သို့မဟုတ်ပါက ဝေဒနာကတော် တော်၊ ဓာတ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ရသောအခါ စိတ်ကလည်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရှိရသောကြောင့် ဝေဒနာဆီသို့ စိတ်ရောက် သွားလေသလား မသိပေ။ ယခုသော်တစ်ယောက်တည်းပင် လမ်း လျှောက်ရာမှ ပြန်လာသောအခါ ရုတ်တရက် အိမ်ထဲသို့ မဝင်နိုင် သေး။ ဤကန်နဲသားတွင် ထိုင်ရသေး၏။ ပေါင်ထဲမှ နာကျင်သော ဝေဒနာကို အသာအယာတစ်ယောက်တည်းပင် သက်သာလိုသက်သာ ငြား လက်ဖြင့် ပွတ်သပ် နေမိ၏။ ကျွန်တော့်သားရှိ မြက်ခင်းပေါ် တွင်မူ စုတ်ကောက်တစ်ချောင်းတည်းသာ အဖော်အဖြစ် လှဲလှောင်း၍ နေ၏။ တစ်ဘက်ကန်စောင်းရှိ သဖန်းပင်ကြီး၏ နှော့စွန်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးသော စပျစ်ပင်များမှာ အသီးများသီး၍နေပေ ပြီ။ စပျစ်သီးပင်များသည် မြေပြင်က ကွာလေသလား၊ ရာသီဥတုကွာ လေသလား မသိပေ။ နိုင်ငံခြားမှ လာသော စပျစ်သီးများလောက် လေးလေးပင်ပင်ကြီးတော့ ချိုလှသည်ဟု မသိပေ။

တခြားဘက်ဖြစ်သော အိမ်နောက်တွင် ငှက်လျှော့ပင်များရှိ

ရာဘက်သို့မူ ကျွန်တော်နေ့တိုင်း မသွားနိုင်ပေ။ ကျွန်တော့်အိမ်စား စရိတ်လောက်ကိုတော့ ဤ ခြံထွက်များဖြင့်ပင် လုံလောက်ပါ၏။ ဤငှက်လျှော့ခြံကို စောင့်ရှောက်ဖြုတ်သည့် သာဂေါင်တို့ လင်မယား မှာ ခြံ၏ နောက်ဘက်ရှိ အိမ်လေးတွင် နေကြသည်။

အိမ်ကြီးပေါ်တွင်မူ မကြေးအုံ ကျောင်းသွားလျှင် ကျွန်တော် နှင့် အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်သော အဘွားကြီး ဒေါ်ရှမ်းမတို့ တစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်ရစ်တတ်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ဤမပျောက်နိုင်တော့သော ခြေထောက် ဝေဒနာကြီးကို သေသည်အထိခံစားရင်း ထိုအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင်ကျွန်တော့် အချိန်များကို အေးချမ်းစွာကုန်လွန်နိုင်အောင် ကြိုးစား ၍နေရလေသည်။

ပြင်ပ ကမ္ဘာကိုကား ကျွန်တော် ထိတော့ ချင်ပါသေး၏။ တခြား ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သူတို့လို လောကစည်းစိမ်ကိုလည်း ခံစား ချင်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတကာလိုပင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတွေ ရှိသေးပေမယ့် လမ်းလျှောက်တိုင်း ပေါင်က နှင့်ခနဲနာလာလျှင် ထိုဝေဒနာကပင် ကျွန်တော့်အား သတိပေးသလို၊ တရားပြသလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော့်စာဝတ်ခါးလေး ကို ကျွန်တော်ညင်သာစွာ ပိတ်၍ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လောကီ ကို ရာနန်းပြည့်အား မစိုက်နိုင်ပါ လောမကိတကိဖြစ်ပြီး မအိမလည် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် ကမ္ဘာလေးကိုလည်း ဤခင်တန်းဖြတ်ထားသော ကုန်းမြင့်သာယာပိုင်း အထိသာ စည်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီး ထိုခင်တန်းမှ ကျော်လွန်ကာ ကျွန်တော်ဘယ်ကိုမှ မသွားခဲ့၊ မကြေးအုံ ကို တက္ကသိုလ်ပို့သည့်နေ့ကသာ လွမ်းလွမ်းရှိသည်နှင့် ခင်တန်း

www.burmeseclassic.com

ကလေးကို ကျော်ပြီး တောင်ပူစာထိပ်အထိ လိုက်၍ပို့ကာ ရပ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကားလေးသည် ကျောက်ဆည်မြို့ဘက်ဆီကို မောင်းသွားရင်း မျက်စိအောက်က ပျောက်တော့မှပင် မြက်ခင်းပြင် ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့ တော့သည်။ ထိုနေ့ကတော့ မကြေးအုံမှတစ်ဆင့် ပြင်ပကမ္ဘာကို ဆက်ရမည့် နိမိတ်ပေးလာမသိ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဖြင့် တားထား သော စည်းကို ကျွန်တော် ကျော်လိုက် မိပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရားသီတင်းသုံးရာ ကျောက်ဆည်တောင်ခြေရှိ ရိပ်သာဘက်ဆီသို့ စိတ်က မျှော်မှန်း ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်၏နောက်ဆုံးအချိန်သည် ဤဝေဘူဆရာတော်၏ ခြေရင်းတွင်ပင် အေးချမ်းစွာဖြင့် ကုန်ဆုံးဖြစ်လေမည်လား.....။

ယခုလောလောဆယ်တော့ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးနှင့် ကျွန်တော်အား ဆက်သွယ်ပေးသူမှာ မကြေးအုံ တစ်ယောက် ရှိနေပေသေးသည်။

တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းကြီးပိတ်ပြန်ချိန်ကို လက်ချိုးရေကာ ကျွန်တော်စောင့်လင့်နေရ၏။ ငယ်ငယ်ကပုံပြင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ထူးထွေ ဆန်းပြားသော တက္ကသိုလ်၏ ပုံပြင်သစ်များကို သူသည် ကျွန်တော့် အား ပြောကြားပေးဦးတော့မည်၊ သူပြောသောပုံပြင်များကို နား ထောင်ရန် စောင့်နေရပေမည်၊ ငယ်တုန်းကထက် အတွေးအခေါ် နက်ပြီးလာမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ကြောင့်လဲ စာအုပ်များကို အဖော်ပြုရင်း နေ့ရက်များ ကို စောင့်ကြိုနေရပေသည်။

နေ့ဦးပေါက်သို့ မြန်မြန်ရောက်ပါစေ။

(၃)

သူပြန်လာသောနေ့က ခြံဝမှနေ၍ ဆီးကြိုနေမိ၏။ ကျွန်တော့် ခြံအဝနှင့် အိမ်မှာ အတော်လှမ်းပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ကားကို ရပ်စေကာ ဒေါ်ရှမ်းမ တစ်ယောက်သာ ကားနှင့် အိမ်ထဲသို့ လွှတ်လိုက်၏။ သူကတော့ သမင်မလေးလို ကားပေါ်မှ အပြေးလေး ပြေးဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်အပါးတွင် ယှဉ်ရပ်ကာ ကျွန်တော့် လက်မောင်းများကို ဝမ်းပန်းတသာ ဆုပ် နယ်ရင်း နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘ဦးလေးနေကောင်းရဲ့လား၊ ပေါင်ကရော နာသေးလား၊ လာလာ မကြေးအုံနဲ့တူ အိမ်ထဲကို သွားမယ်၊ ဦးလေးကို တွဲပြီး လမ်းမလျှောက်ရတာ ကြာပြီနော် .....’

ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်မှာ သူ့ပခုံးလေးကို အားပြုကိုင်ရင်း ခြံဝမှ အိမ်ပေါက်အထိ ခင်းထားသော မြေနီလမ်းအတိုင်း အိမ်ကြီး ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မကြေးအုံခေါင်းသည် ကျွန်တော် ပခုံးကိုပင် မှီလုလု ဖြစ်အောင် သူ့အရပ်မြင့်၍ လာခဲ့လေသည်။

ညနေစောင်းတွင်မူ ရေကန်နံဘေးရှိ အင်္ဂတေဖြင့်လုပ်ထား သည့် ရေဆင်းလှေကားထစ်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်

ကြသည်။ ကျောင်း၏ အကြောင်းများ၊ စာသင်ရပ်များကို သူက စေ့စပ်စာအောင် ပြောပြနေတတ်ပေသည်။

‘ဦးလေးမှာဖြင့် မနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ လမ်းလျှောက် ပြန်လာတိုင်း ဒီနေရာလေးမှာထိုင်ပြီး တူမကြီးရဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက် ကို ရေတွက်နေမိတယ်ကွယ် .....’

‘ဦးလေးကလဲ ကျောင်းပိတ်ရင် မကြေးအုံကို ဒီကိုပြန်လာ ရမှာပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဦးလေးဖျင်းရင် ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့ ပါလား.....’

‘ဦးလေး ဒီနေရာလေးက ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပါဘူးကွယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရင် အားလပ်နေတာပဲ၊ မင်းက ဒီကို ပြန်မလာချင် လို့လား.....’

မကြေးအုံသည် ကျွန်တော်မျက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ‘မကြေး အုံ ဒီနေရာကလွဲလို့ ဘယ်ကို ဘယ်သူ အားကိုးနဲ့ ပြန်ရမှာလဲ ဦးလေးရယ် .....’ ဟု ဝမ်းနည်းသလို ကြေကွဲသလို ပြောတတ်၏။

‘ရန်ကုန်က ပျော်စရာကောင်းတော့ မကြေးအုံ တစ်ယောက် တစ်နေ့နေပြန်မလာဘဲများနေလေမလားလို့ ဦးလေးတွေ့မိတဲ့အခါ မိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ စိတ်ပူရတာပဲ မိန်းကလေးရဲ့.....’

‘ဦးလေးကလဲ တစ်ယောက်တည်းနေရင် ပေါက်ကရတွေ ရှောက်တွေ့နေတာကိုး ..... မကြေးအုံပြောဘူးတဲ့ ပုံထဲကလိုပေါ့၊ တိရစ္ဆာန်ကျေးသားတောင် သမန်းပင်ကြီးအပေါ် သစ္စာရှိသေးတာပဲ၊ မကြေးအုံက လူသားပါ .....’

‘လူသားလဲ ကျေးသားလိုပေါ့၊ အတောင်အလက် စုံတော့ အဝေးကို ပျံသွားကြတာပဲ ..... တက္ကသိုလ်ကလဲ လူပေါင်းစုံ ပါဘိသနဲ့၊ အချိန်တန်တော့ မိဘရပ်ထဲကို ပြန်မလာတဲ့ ကျောင်း

သူ ကျောင်းသားတွေဟာ အများကြီးပဲ .....’

‘မကြေးအုံကတော့ ပြန်လာချင်လို့ ဆရာဖြစ် သင်တန်းကို ရွေးပြီး ယူတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ အဲဒီဆရာဖြစ် ဘီအီးဒီ အောင်ရင် ဒီနေရာလေးမှာပဲ စေတနာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းဖွင့်ပြီးနေတော့မယ်၊ ဦးလေးရဲ့ ရောဂါကိုလဲ ပြုစုရင်းပေါ့။ နောက်က နောက်ထား ပါဦး၊ အခုတစ်ခါ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ရန်ကုန်ကို မကြေးအုံနဲ့အတူ လိုက်လာပြီး ဆေးရုံကြီးမှာ ကုနေပါလား၊ လုံးဝမပျောက်တောင် ဦးလေး သက်သာတန်သ၍ သက်သာရာတော့ ရမှာပေါ့ .....’

‘ဦးလေးရောဂါ ..... ဦးလေးသိပါတယ်ကွာ၊ သေရာပါမယ့် ရောဂါကြီးပါ၊ တို့များ ဒီဝေဒနာအကြောင်း ပြောနေရတာ စိတ်ပင် ပန်းစရာကြီး၊ အကြောင်းအရာသစ်တစ်ခုကို ပြောင်းပြောရအောင်၊ ကဲ ..... မင်းတို့ တက္ကသိုလ်က ပုံပြင်အသစ်တွေ ပြောပြစမ်းကွယ်၊ မင်းဆီက ပုံပြင်တွေ နားမထောင်ရတာ ကြာလာတော့ သွေးထောင်း လွန်းလို့ .....’

သူသည် ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း ‘ပုံပြင်တွေက အသစ်စက်စက်တွေပဲလား၊ တစ်ပတ်နှိမ်း အဟောင်း ကြီးတွေကို ခဝါချပြီး အသစ်လုပ်ထားတာတွေပဲလားတော့ မပြော တတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ တချို့ပုံတွေက ညစ်ပတ်ပြီး ရွံစရာ၊ ပုပ်စော်က နံသနဲ့ .....’

‘ဟဲ့ ..... မိန်းကလေးရဲ့ ပုံပြင်က ပုပ်စော်နံရသာတဲ့လို့.....’

ကျွန်တော်က သူ့ဝေါဟာရနှင့် သူ့အဓိပ္ပာယ် ကိုက်မကိုက် သိလိုရုံသာပင် ပေါက်ကရတွေ ပြောနေသည်ဟု ထင်ပြီး ပြန်မေး မိ၏။

‘ဟုတ်တယ်ဦးလေးရဲ့၊ တချို့ပုံပြင်တွေက အနံ့သဘောနဲ့

တိုင်းထွာပြုရရင် ပုပ်စော်နံတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အညှီအဟောက်
တွေလို့ ဆိုကြပါစို့။ ဒါပေမယ့် တချို့ကတော့ လွမ်းစရာ သနား
စရာကောင်းပါတယ်လေ။ ဦးလေး နားထောင်ရဲလို့လား.....'

သူ့မေးခွန်းမှာ ဆန်းကြယ်လှ၏။

'ဒါပေမယ့် သူတို့ပုံတွေက ထူးဆန်းလှတယ်လို့တော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ နားမထောင်ဘူးသေးရင်တော့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်မှာပေါ့။
ဦးလေးဒါမျိုးကို နောကြေးနေရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးနားထောင်
ချင်တယ်ဆိုရင်ပြောရမှာပေါ့။ ဦးလေးရယ်၊ မကြေးအုံတို့လို နယ်က
လာတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်အကြောင်းပါပဲ။ သူကလဲ 'အတတ်'
ထင်ပါရဲ့.....'

'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း.....'

'မကြားဝံတာတွေ ပါရင်လဲ ဦးလေး ခွင့်လွှတ်ပါနော်။
ဒီကျောင်းသူက ကျောင်းဆောင် ညစာစားဖွဲ့တစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်
နဲ့ တွေ့တယ် ဦးလေး။ စင်စစ် ဒီလူက ကျောင်းသားမဟုတ်ဘူး။
ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ပါလာတဲ့ မြို့ထဲက ဧည့်သည်။ အဲဒီည
မိတ်ဆွေဖြစ်ရင်းက သူတို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်သွယ်မိ
ကြရော။ နောက်ကြတော့ မြို့ထဲ ထွက်လည်တယ် ဆိုပါတော့။
အဲဒီလိုနဲ့ မြို့ထဲမှာ ထွက်လည်ကြရင်းနဲ့ ခြောက်လလောက်ကြာ
တယ်ဆိုရင်တဲ ကန်တော့နော် ဦးလေး။ ကျောင်းသူလေးများ ကိုယ်
ဝန်ရှိရောတဲ့.....'

'ဟင်..

ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

'အဲဒီလူကလည်း ကျောင်းသူလေးဆီကိုပေါ်မလာတော့ဘူး
တဲ့။ ကျောင်းသူလေးမှာတော့ အခက်တွေ့နေတာပေါ့။ အရပ်ကိုလဲ

မပြန်ရဲ။ ကျောင်းဆောင်မှာလဲ ဆက်မနေရဲဘူးတဲ့။ ဒီကိစ္စ ရုပ်မျက်
ဆင်းပျက် မဖြစ်ခင် ဒီလူကို တွေ့ချင်တာပေါ့။ တစ်နေ့တော့
မတတ်နိုင်တဲ့ အဆုံးမှာ အခန်းဖော် မိန်းကလေးနဲ့ ဖွင့်တိုင်ပင်ပြီး
အဲဒီလူရှိရာ သွားကြသတဲ့။ ဟိုမှာရောက်တော့လဲ အဲဒီလူနဲ့ မတွေ့
ဘူးတဲ့။ မိန်းကလေးလဲ ကြံရာမရ ဖြစ်ပြီး ရှက်ရှက်နဲ့ သူ့အစ်ကိုကိုပဲ
ဖွင့်ပြောပြီး ထိုင်သတဲ့.....'

သူ့ပုံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်ပင် ရင်ခုန်သလို ဖြစ်လာ
ပါသည်။ သဲဖိုဇာတ်လွှမ်း သဘောမျိုး ပါလာပေသကဲ့။

'ဒါနဲ့ ဦးလေး၊ အကိုလုပ်တဲ့ လူကတော့ အတော်ကြင်နာ
သနားတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့။ သူနဲ့တွေ့ပြီး၊ ဘာမှ မပူနဲ့တော့။
အကုန်လုံး ပြဿနာ ရှင်းအောင် သူပေးတဲ့ ဆေးသာသောက်ဆို
ပြီး ဆေးလုံး သုံးလုံးပေးလိုက်သတဲ့။ မကြေးအုံ ငယ်ငယ်တုန်းက
ဦးလေးပြောတဲ့ ပုံပြင်ထဲက တောထဲမှာ မျက်စိလည်နေတဲ့ မင်းသမီး
လေးကို ဖေဇော်ဂျီက ကယ်သလို သဘောမျိုးပေါ့.....'

'ဘာ..... ဆေးလုံး သုံးလုံး၊ ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ။ ဟိုဆရာ
တွေ ပြောသလိုလား။ ဆေးလုံးသုံးလုံးကို ဥုံခံပြီး သုံးခွက်တစ်ခွက်
တင်ကြို့။ ကြို့ပြီးပြီလား။ ကြို့ပြီးရင် ကျန်တဲ့ တစ်ခွက်ကို သွန်ပစ်
လိုက်။ ပြီးရင် ငါယူ။ ငါကယ်တင်မယ်ဆိုတာ မျိုးလား။'

'ဦးလေးကလဲ မဆိုပါလား။ ဒီလိုဦးလေးရဲ့ ဆေးလုံး ပါဆိုမှ
ပဲထိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ သောက်ရမှာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ အခန်း ရောက်တော့
ကျောင်းသူလေးလဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သောက်ချ လိုက်တာ ကလေး
ပျက်ကြရောတဲ့။ အိမ်ကတော့ဖြင့် သွေးလွန် ရောဂါ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့
အနေနဲ့ လာခေါ်သွားကြရှာသတဲ့။ နောက်နှစ် ကြတော့ သူ့ကျောင်းကို
ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့.....'

‘မကြေးအုံရယ် မင်းပုံပြင်က ဘယ်လိုဟာကြီးလဲကွယ်၊ လူ သားတွေရဲ့ ရက်စက်ခြင်း၊ ယုတ်မာခြင်း၊ သရုပ်ဖော်ကြီးပဲ၊ ဦးလေး ဖြင့် ငါတုမကြီးအတွက် စိတ်ပူသကွယ်၊ ဦးလေးဟာ မင်းရဲ့ အမေ ဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ အဖေဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးတုမလေး သာ ဒီလိုသာဖြစ်ရရင်တော့ ဦးလေး ရင်ကွဲမှာပဲ .....’

ကျွန်တော်သည် မကြေးအုံအတွက် တကယ်ပင် စိတ်ပူလှ ပါသည်။

‘အဲဒါပေါ့ ဦးလေးရဲ့၊ ကျောင်းမှာလည်း ကျောင်းသူ အချို့ ကလဲ တော်ပါရဲ့ ပညာကို ကြိုးစားပါတယ်၊ တချို့ကြလဲ အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေတာပဲ.....’

‘အဲဒီအရှုပ်တွေထဲ မကြေးအုံများ ပါများဖြင့်’ ကျွန်တော်က လက်ဖဝါးနှင့် တကယ်ရင်မကာ ပြောလိုက်၏။

‘ခုထိတော့ မပါသေးဘူး ဦးလေးရေ၊ တစ်ခုကလဲ မကြေးအုံ က တောသူလိုဆိုပေမယ့် ဒါလောက် ‘မအ’သေးပါဘူး’

သူ့စကားလုံးမှာက ခုထိမပါသေးဘူးဆိုတော့ တစ်နေ့နေ့ သူပါဦးတော့ မလိုလိုပင် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် ရှင်းခနဲတော့ မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော့်မှာ သူ့အား မိခင်တစ်ယောက်လို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြေပြေပြစ်ပြစ်လဲ မဆုံးမတတ်၊ ခုသူပြောပြသော ကျောင်းသူလေးလို မကြေးအုံ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို လည်း စိုးရိမ်လှပါသည်။ ရင်ထဲတွင် မနေတတ်မထိုင်တတ်ကြီးနှင့် မျက်စိမလှ၊ မျက်နှာမလှအောင်ပင် ကျွန်တော်ဣန္ဒြေပျက် နေမိ ပေသည်။

‘ဦးလေးဖြင့် ဒီပုံကြားရတာနဲ့ မကြေးအုံကို နောက်နှစ် တက္ကသိုလ်ကို ဆက်မပို့ချင်တော့ဘူး .....’

‘ဦးလေးကလဲ အဖြစ်သည်းလိုက်တာနော်၊ တက္ကသိုလ်မှာ လေ မကြေးအုံတစ်ယောက်တည်း စာသင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြေးအုံတို့လို နယ်ကရော၊ ရန်ကုန်ကရော၊ ကျောင်းသူတွေပြည့် လို့၊ ဖောက်ပြန်ချင်ရင်လေ ဟိုပုံလိုပေါ့ ဦးလေးရဲ့ .....’

‘ဘယ်ပုံလဲ .....’

‘တာနော့ပုံလိုပေါ့ .....ပါးစပ်ထဲ ခိုထားတဲ့ တာနော့ဘီလူး ရဲ့ မိန်းမတောင် ဇော်ဂျီတစ်ဦးနဲ့ ဖောက်ပြန်မိအောင် ဖောက်ပြန် လိုက်သေးတာပဲ၊ ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့၊ ကိုယ့်အမျိုးဂုဏ်နဲ့၊ ဆရာသမား မိဘမျက်နှာကြောင့်သာ ထိန်းသိမ်းနေကြရလို့သာပေါ့၊ အဲဒီထိန်း သိမ်းမှု ကင်းမဲ့နေတဲ့အပိုင်းကဆိုရင် နဂိုယ်ကလဲ မဟန်ရင် ဖောက်ပြန်နေကြတာတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ကြားဖူးမှာပေါ့.....’

အေးပါလေ၊ မင်းက ပုံပြောအလွန်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး ပါ၊ အဲဒီပုံပြင်တွေထဲက ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်နေရာကိုသာ ယူ မလာပါစေနဲ့ကွယ် .....’

သူသည် ကျောက်ခဲလေးများကို ကန်ထဲသို့ ပစ်ချရင်း ပြုံးရွှင် ရွှပ်ပင် ကျွန်တော်စကားကို နားထောင်၍ နေတတ်ပေသည်။

ကျွန်တော်မှာတော့ ထိုပုံပြင်များကို ကြားပြီးကတည်းက ညဉ့်များတွင် အိပ်၍ မပျော်တတ်ပေ၊ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးနေမိ၏။ စင်စစ် မကြေးအုံသည် တောသူလေး တစ်ယောက်ပါ တည်း၊ ကျွန်တော်၏ ကျဉ်းမြောင်းသောကမ္ဘာလေးတွင် သူသည်လဲ အတူတူရောနှောကာ နေလာခဲ့ရရှာသူလေးဖြစ်ပေရာ ပြင်ပ ဗဟုသုတ နည်းရှာပေမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

‘ကိုယ့်ဆွေမျိုးအကြောင်းတွေတော့ သေးက သိပ်ပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိပြီး ဆိုလိုပင် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားအကြောင်း

ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့သာ ပိုပြီး သိကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤဒေသကြီးကို မရခင် စစ်မဖြစ်မီက တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ကျင်လည်ခဲ့သူတစ်ဦးပါတည်း။ လေးစားကြည်ညိုထိုက်သော ယောက်ျားပီသူတို့ ရှိသလိုပင် မကြေးအုံတို့လို ရိုးရိုးသား တောသူလေးများကို မြူးဝက ဗျိုင်းစောင့်သလို စောင့်ဖမ်းသောသော ယောက်ျားတွေကလဲ တစ်ပုံကြီး ရှိပါသည်။

အဘိဓမ္မာတို့၊ သဘောတရားတို့၊ သင်ခန်းစာရတာတွေကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့သော်လဲ လောလောဆယ် အရေးကြီးဆုံးသောကတော့ မကြေးအုံကိုလဲ သူပြောသော ပုံပြင်ထဲမှာ ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးလို မဖြစ်လာပါစေနင့်ဟ ဆုတောင်းမိ၏။ သင်ခန်းစာကနောက်၊ ကိုယ့်တူမခံရမှာက အရင်ဖြစ်မနေဘို့ အရေးကြီးပါ၏။

ခက်တော့ အတော်ခက်သော အလုပ်ပင်တည်း။ မိန်းကလေးများကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဇာတ်လိုက်အလွန်ဖြစ်ချင်ကြပေသကဲ့။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်များ၊ ဝတ္ထုဇာတ်လိုက်များကို အဝေးကြည့်ကြည့်ပါက ကြည့်၍ကောင်း၊ ဖတ်၍ ကောင်းပြီး ဇာတ်ကားဆုံးလျှင်၊ ဝတ္ထုဆုံးလျှင် မျက်ရည်သွယ်သွယ်ကျကာ ပရိသတ်က သနားကြပေမယ့် လူလောက ဇာတ်စင်တွင် မိန်းကလေးများအတွက် ရေတိမ်နစ်သော ဇာတ်လမ်းများမှာ ပရိသတ်၏ သနားစရာကို ခံယူနေရသည်ထက် တစ်သက် လူစဉ်မမီ နှလုံးထူနိုင်တော့သည့် အဖြစ်သို့ တကယ်ခံရောက်ကြ ရမည်ကိုကား သူတို့ မသိကြပေ။ သို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့သည် ဝတ္ထုလဲ ဆန်ချင်ကြပေသေးသကဲ့ဟု ဆိုမိပါ၏။

သူဘီအေ အောင်ပြီးသည့်နောက် ဘီအီးဒီ ဆက်လိုက်လျှင်

အချိန်က နှစ်နှစ်ပို၍ ကြာပေဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် ကြာညောင်းဦးမည့် အချိန်အတွက် လှမ်းမျှော်လိုက်တိုင်း မောသလို ဖြစ်လာမိ၏။ နောက်တော့ အသက်ကို ပြင်းပြင်းကြီး ရှူချလိုက်မိပြန်သည်။

(၄)

ဘီအေ အပိုင်းနှစ်ရောက်သော နှစ်က သူကျောင်းသို့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ပင် ဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော့်အပူကွို ဒေါ်ရှမ်းမအား ထုတ်ဖော် ပြောမိ၏။

‘ဒေါ်ဒေါ်ရယ် မကြေးအုံ ကျောင်းကို ပြန်ပြန်သွားတိုင်း ကျွန်တော်ရင်လေးလှသဗျာ .....’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်သက်ထွန်း .....’

‘ဪ ..... ကျောင်းသွားစ အချိန်လိုသူ ကျောင်းပြန်ချိန်ဟာလဲ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး ဖြစ်စေချင်တာပေါ့။ သူကျောင်းမှာအများများ အယွင်းယွင်း တစ်ခုခုဖြစ်လာခဲ့မှာကို ကျွန်တော် သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ .....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၏။

‘အမလေး မောင်သက်ထွန်းရယ်၊ မပူနဲ့တော့ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပူစရာရှိရင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ ပူမှပေါ့။ မင်းတူမ တစ်ယောက်တည်း ဒီတက္ကသိုလ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တခြားက သားသမီးတွေပဲ ဒီလိုပဲ နေကြတာပဲ .....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် မကြေးအုံကားလုံးများကို သုံး၍ ကျွန်တော်

ကို နှစ်သိမ့်ပြန်သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်ကလဲဗျာ ဒီစကားလုံးမျိုး မသုံးစမ်းပါနဲ့ခက်တာကနော် သူနဲ့ကျွန်တော် ဦးလေးနဲ့ တူမ မဟုတ်ဘဲ အဒေါ်နဲ့ တူမဆို သိပ်ကောင်းမှာ .....’

‘ဘာဖြစ်လို့ .....’

‘အိမ်ထောင်ရေးတို့ အပျိုဘဝနေရေးထိုင်ရေးတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေနှေးရတာပေါ့ .....’

‘ဒေါ်ဒေါ် တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ မောင်သက်ထွန်းရယ် .....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော့်ကို နံနက်စာအတွက် စောင့်ကျွေးရင်း ပြောပြနေ၏။

‘ဒေါ်ဒေါ်က သူ့ကိုကြောက်နေရတာ မဟုတ်လား၊ အေးလေကြုံလို့ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတဲ့ အခါမှာ ယောက်ျားဆိုတာ လက်ထပ်ပြီးမှပဲ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့အကြောင်း၊ လက်မထပ်ခင်တော့ အသက်ပေး ချစ်သူပဲ ဖြစ်ပေစေ၊ အတွေ့မခံဘူး။ အိုဗျာ ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ခြေလွန်လက်လွန် အဖြစ်မခံဖို့ဘဲ၊ ရှင်းပလား၊ ဒေါ်ဒေါ်က အဲဒီလို တဲ့ဒိုး ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိုလေ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း အပျိုကြီးဘဲဟာ .....’

‘ဟား ..... ဟား .....ဟား .....’ ဒေါ်ရှမ်းမသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

‘ဪ ..... မောင်သက်ထွန်း ..... မောင်သက်ထွန်း ..... မကြေးအုံကို အထင်မသေးပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်သက်ထွန်း ကိုယ့်ဘဝကို အခုလို ဇာတ်မြှုပ်ပြီးနေတဲ့ လေးငါးနှစ်အချိန်ဟာ အပြင်လောကမှာ အများကြီးပြောင်းလဲနေကြတာတွေယ့်၊ ကလေးမလေးတွေဟာ

သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ကာကွယ်ဖို့ သိတတ်ကြပါတယ်။ အသိတောင် လွန်သေးတာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိသင့်သိထိုက် သရွေ့ကိုတော့ အကုန်ပြောပြထားတာပဲ.....'

ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားပြီး လက်သုတ်ပဝါသုတ်ပြီးသည် အထိ ဒေါ်ရှမ်းမကို မသွားစေချင်သေးပေ။

'ဒါတွေ နောက်မှ သိမ်းပါ။ ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောချင် တာတွေ ရှိသေးတယ် .....'

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော် ပြောသည်များကို ဆက်၍ နား ထောင်နေ၏။

'ကံတရားဆိုတာလဲ ရှိသေးတာကိုး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ နှစ်ဦး စလုံး သစ္စာရှိတယ်ဆိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး နေမိရော၊ ကံမပါတော့ သစ္စာရှိ ရက်နဲ့ ယောက်ျားလေးကသေသွား၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာနဲ့ မိန်းက လေးမှာ အရှက်တကွဲဖြစ် ကျန်ရစ်တာတွေ ကျွန်တော် ကျောင်း နေတုန်းက အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးဟာ၊ အဲဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်က သူနဲ့များ ဒီစကားတွေ လက်ဆုံကျရင် လက်မထပ်ခင် ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို ယုံပြီး ပုံမအပ်ဖို့ ခဏခဏ သတိပေးပါ ဒေါ်ဒေါ် ရယ် .....'

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ယခင်ကလို မရယ်တော့ဘဲ အံ့သြသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်ကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

'မောင်သက်ထွန်း ပူတာဟာ ပူသင့်ပူထိုက်တာထက် ပိုတယ် ထင်တယ် .....'

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ရှမ်းမ၏ မှတ်ချက်အတွက် ရင်ထဲတွင် ဒီတံခနဲ တုန်လှုပ်သလို ဖြစ်သွား၏။ သွားလေသူ ကျွန်တော်ရဲ့ ရောင်းရင်းကြီး ကိုကျော်မင်း၏ မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော် ကွက် ခနဲ မြင်မိ၏။

'ပူပန်တာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် သွေးနဲ့ ဖြစ်တဲ့ သမီး အရင်းဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်ဒီလို ပျူချင်ပူမယ်၊ ကိုကျော်မင်းကို သစ္စာရှိသလို သူ့သမီးမကြေးအုံကို ကျွန်တော် သစ္စာရှိရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် နားထဲမှာလေ ကိုကျော်မင်းပြောတာတွေ ကြားယောင် နေတယ်၊ ကိုယ့်အသက်ကို မင်းမကာကွယ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်သမီး လေးရဲ့ အရှက်အသက်စည်းစိမ်ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာ တော့ အသက်ပေး စောင့်ရှောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါဆိုပြီး ကျွန် တော်ကို အပ်ခဲ့တာ၊ သူ့မြေပေါ်မှာနေ သူ့ဥယျာဉ်သူ့ခြံကို လုပ်ကိုင် စားပြီး သူ့သမီးအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဒါလောက်တော့ စောင့် ရှောက်ရမှာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်.....'

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်မင်းဇာတ်ထုပ်ကို လဲ အစအဆုံး သိထားသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးသည်ကို စိတ်ဝင်စားလာပုံရ၏။

'ကျွန်တော့်ငွေနဲ့ ကျွန်တော် စားသောက်နေတယ်ဆိုပေမယ့် သေတဲ့အထိ ဒီရောဂါကြီးနဲ့ ဒီလို ကျွန်တော်အေးအေးနေနိုင်သွား ဖို့ ဆိုတာဟာ ကိုကျော်မင်း ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့'

'မင်းတို့ အဖြစ်ကလဲ ဆန်းသားပဲ၊ မကြေးအုံ အမေ ဘက်က အသွားရှိရင်လဲ ကောင်းသား.....'

'မိန်းမအုပ်ထိန်းပြီး ကြီးပြင်းလာတာနဲ့ ယောက်ျားအုပ်ထိန်း ပြီး ကြီးပြင်းလာတာနဲ့ မတူဘူးပေါ့ ဒေါ်ဒေါ် ..... ခုတောင် ဒေါ်ဒေါ် ရှိနေတော့ မကြေးအုံဟာ အစစ သေသေသပ်သပ် ရှိတာ ဒေါ်ဒေါ်ပဲ သူ့အမေပါပဲလေ ..... သူ့အသွားပေးခဲ့တဲ့ သူ့လက်ဝတ် လက်စားလေးတွေကလဲ သူ့လက်ထပ်ချိန်မှာ သူ့ကို ကျွန်တော် အားလုံး လက်ဖွဲ့ရမယ် .....'

‘ဒေါ်ဒေါ် ကတော့ထင်တယ်လေ မကြေးအုံဟာ အခြား ငယ်ရွယ်သူတွေလို တစ်သက်မှာတော့တစ်ခါ ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက် တော့ သူချစ်မိချင် ချစ်မိမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တချို့ မိန်းကလေးတွေ လို စပ်စပ်စပ်စပ် ပျံတိပျံတန် အစားမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်သက်ထွန်းရယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ မိန်းမသားချင်း အနေနဲ့ အကဲ ခတ်ကြည့်ရတာ အသိသာကြီးပါကွယ်.....’

‘အဲ ..... အဲဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ် .....တစ်ဘဝ မှာ တစ်ခါ ချစ်တဲ့သူက မကြေးအုံ အသည်းကို ခွဲသွားမှဖြင့် မခက်ပေဘူးလားဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီကောင်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး.....’

ကျွန်တော်သည် အတော်ပင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိ၏။ ယောင်ရွှပ်ပင် ပေါင်ကိုတန်း၍ ခြေကို ဆောင့်ကန်မိရာ နင့်ခနဲ နာသွားတော့မှ စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဆန္ဒက လွန်ကဲသလို ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်ဖို့ မလွယ်ပါကလား။

‘ဒီရောဂါကြီးကလဲနော် .....’

ကျွန်တော်သည် ပေါင်ကို အနာနှိပ်ရင်း ညည်းမိ၏။

‘စိတ်လဲ သိပ်မပူပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီကလေးမဟာ မိဘနဲ့ ခွဲခွါ လာခဲ့ပေမယ့် အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့ ကလေးမကလေးပါ၊ ကံတရား ဆိုတာကလဲ ရှိပါသေးတယ်.....’

ဒေါ်ရှမ်းမက ကျွန်တော်စိတ်သက်သာအောင် ဖြေရှာပါသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲတွင် အကြံသစ်တစ်ခုဝင်လာပြန်၏။

‘ဒီလိုလုပ်ရင်ကော ကောင်းမလား ဒေါ်ဒေါ်၊ သူ့ကို ဘီအီးဒီ ဆက်မပို့တော့ဘူး၊ ဘီအေအောင်ရင် သင့်လျော်တဲ့သူ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တယ် .....’

‘ပေးခဲ့ချင်တယ်ဆိုတော့ မင်းက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ’

‘အို ..... ကျွန်တော် ဘဝကိုတော့ ဝေဘူဆရာတော်ဘုရား တို့လို လောကီဇာတ်ရုပ်တွေကတင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အဆုံးအမ အောက်မှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း အဆုံးသတ်တာက အေး ပါတယ်.....’

‘နေပါဦး ..... မောင်သက်ထွန်းရယ်၊ မောင်သက်ထွန်း သွား တာ မသွားတာထက် မကြေးအုံ အိမ်ဆောင်ရေးကို စီမံတဲ့အခါ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့သူ စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲမဆိုင်တဲ့ မင်းသဘောတစ်ခု တည်းနဲ့ လုပ်တာဟာ သဘာဝမကျဘူးထင်တယ်၊ မလုပ်စေချင်ပါ ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ ဘီအီးဒီအောင်တဲ့ အထိတော့ ဆက်ထားလိုက်ဦးမှာပေါ့.....’

ဒေါ်ရှမ်းမပေးသော အကြံဉာဏ်မှာလဲ စဉ်းစားစရာပါပင် တည်း။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဆက်လက်စဉ်းစား ရင်း ထမင်းစားပွဲမှ ထလာခဲ့မိပေသည်။

နောက်နေ့နံနက် ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်နေရင်းက သတိပြု မိသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခြံနှင့်ကပ်ရပ်ခြောက်ဆီတွင် မိတ်ဆွေသစ် များကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် လူသစ်များဖြင့်သော်လည်း ဖော်ရွေ ပုံရလေသည်။ သူတို့ကပင် ကျွန်တော့်ကို စတင်မိတ်ဖွဲ့ကြ၏။

သူတို့အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်အနည်းငယ်ကြီးပုံရ၏။ သို့သော် စကားပြောရာတွင် သူ့ ကိုယ်သူ ဦးတပ်၍ ပြောသည်။

‘ဦးကတော့ ခြံစိုက်ပျိုးတာကို ဝါသနာမပါလှဘူး၊ ဒီဘက် က ကွာရီကျောက်ကျင်းအတွက် လုပ်ခွင့်တူးခွင့်ရထားတာ ဆက် လုပ်မလို့ဘဲ၊ နီးနီးစပ်စပ်နေရာကောင်းတာနဲ့ ဒီနေရာကို ဝယ်လို့လာ

တာပဲ မောင်ရင် .....

ထိုစဉ်က ကွာရီများ၊ ကျောက်မိုင်းများ၊ သတ္တုတွင်းများကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းချိန် မဟုတ်သေးပေ။

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ..... ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဆွေသစ်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝေဒနာသည်ဆိုတော့ ခြံ ကလေးနဲ့ အေးအေးလူလူ နေချင်တာပဲ .....’

‘ဦးကတော့ အကြံဉာဏ်ပေးရုံပေးနိုင်မှာ၊ သေသေချာချာ လုပ်မှာက ဦးရဲ့သား၊ ဟောဟိုမယ် တည်ပင်အောက်မှာ သူ့အမေ နဲ့ ရပ်နေတာပေါ့ ..... ဟေ့ ..... ဟေ့ ..... မောင်ဖေမောင် ဖေဖေဆီ ခဏလာခဲ့ပါဦး.....’

ဦးကြီးမှာ သူ့သားကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ သားဖြစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ သူငယ်ကလေးမှာ မကြေးအုံထက် သုံးလေးနှစ် တော့ ကြီးပုံရသည်။ အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်နှင့် တောင့်တောင့်တင်း တင်း ရှိပုံရ၏။

‘ဦးသားက တက္ကသိုလ်မှာ နေတုန်းက ဘူမိဗေဒ ဂုဏ်ထူး ယူခဲ့တယ်၊ အတော်ပါပဲ၊ မြေလွှာတွေအကြောင်းလေ့လာရင်းနဲ့ သူ့တို့ရည်စူးပြီး ဒီကွာရီကို ဦးက ဂရန်ယူခဲ့တာ .....’

‘ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘဝကုသိုလ်ကောင်းတဲ့ လူများ မှာတော့ ဘာမဆို လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ရမှာပေါ့ခင်ဗျာ .....’

ဦးသည် သူ့သားဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး မိတ်ဆက်စကား ပြောနည်းအတိုင်း .....

‘မောင်ဖေမောင် ..... ဒါက ..... ဟိုဘက်ခြံက ..... ဪ ..... နာမည်လေးတစ်ဆိတ် .....’ ဟု ဟိုဘက်သည်ဘက် မိတ်ဆက် စကား ပြောလိုက်သည်။

‘မောင်သက်ထွန်း’ ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ဖြေလိုက်၏။

‘ဦးနာမည်ကတော့ ဦးပန်းမောင်တဲ့၊ မင်း ဒေါ်ဒေါ်နာမည် ကတော့ ဒေါ်ကြည် .....’

ဒေါ်ဒေါ်က ပြုံးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့်လည်း အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်လိုက် ပါသည်။

‘မောင်ဖေမောင်ကလဲ အားတဲ့အခါ ဦးလေးတို့ခြံဘက် အလည် လာနိုင်ပါတယ် .....’ ဦးဘက်သို့ တဖန်လှည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး: .....

ကျွန်တော်သည် ဦးပန်းမောင်တို့ သားအဖအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ။

(၅)

နေပေါက်လျှင် ရွက်သစ်နုလေးများ စည်ပွင့်လာသည်ကို မြင်ရတိုင်း အားတက်သလိုပင်၊ မကြေးအုံ ရွှင်ပျစွာ ကျောင်းမှ ပြန်ချိန်မှာလည်း ကျွန်တော်အတွက် တအားတက်ရပြန်သည်။

ပိတ်ထားသော ကျွန်တော့်ဘဝ တံခါးလေးကို သူသည် ညင်သာစွာ တွန်းဖွင့်ဝင်လာချိန်ဖြစ်ကာ နွေဦးတွင်ကား တစ်မိုးလုံး တစ်ဆောင်းလုံး ပျင်းရိငြိုးငြွေဖွယ် အေးစက်နေသည့် ကျွန်တော့် အိမ်လေးတွင် သူ့ဟန်ပန် သူ့တေးသံဖြင့် စိုပြည်လန်းဆတ်၍ လာခဲ့ရပြန်သည်။

‘ဒီတစ်ပတ် မကြေးအုံပြန်လွှာတော့ ဦးလေးတို့မှာ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေသစ်တိုးလာတဲ့ အကြောင်းပြောပြရဦးမယ် .....’

‘ဘယ်သူတွေလဲ ဦးလေး .....’

‘ဟိုဘက်ခြံကို ဦးပန်းမောင်ဆိုတဲ့ လူက ဝယ်လိုက်တယ်၊ သူတို့အလုပ်ကတော့ ဟိုဘက်တောင်ဖွယ်က ကွာရီအလုပ်ပါပဲ၊ သူတို့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီသူငယ်က ဒီဂရီရပြီးကျောင်းထွက်တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ မကြေးအုံနဲ့ သိချင်မှ သိမှာ.....’

‘ဦးလေးကလဲ တက္ကသိုလ်အကြောင်းသိသားနဲ့ ဘာသာတွေ

မတူရင် အတန်းတူချင်းအောင် သိချင်မှ သိတာ .....’

‘သိတာ ..... မသိတာ အပထားပြီး ..... တို့များလဲ အပျင်းပြော ရင်းနီးမှလည်း ပိုဖြစ်သွားအောင် မကြေးအုံရှိတုန်း ထမင်းဖိတ်ကျွေးရရင် မကောင်းဘူးလား .....’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ .....’

‘သူတို့သား အမိသား အဖသုံးယောက်ကိုပေါ့ .....’

မကြေးအုံသည် ခပ်တွေတွေလေး ခဏမျှ စဉ်းစားနေရာမှ ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသလို စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှပင် ခေါင်းလေးကို ညှိတ်ကာ ‘ဦးလေးသဘောပေါ့လေ .....’ ဟု ခပ်အေးစက်စက်ပင် ဖြေပါသည်။ သူ့အံ့သြချင်လျှင်လည်း အံ့သြပေမည်။ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေမဆိုထားနှင့် ဆွေမျိုးရှိရာကိုပင် ရောဂါကျွမ်းလာကတည်းက သွားရောက်၍ မလည်း အိမ်ကိုလည်း မိတ်ဆွေများ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

ညစာကျွေးသော ညနေက မကြေးအုံသည် ဖြူစင်သော အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ထတီအပြာလေးကို ဝတ်ကာ ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံပါသည်။ သူ့ခေါင်းတွင်လည်း ခရမ်းရောင်နှင့် အပြာရောင်ရောနေသော သစ်ခွပန်းတစ်ခိုင်ကို ပန်ထားပေးသည်။ သူ၏ ဝင်းပစိုပြည်သော အသားနှင့် သူ့ဆင်ပြင်ပုံမှာ လိုက်လျော၍ ပီရိသပ်ရပ်သည် ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ရင်တွင်လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းတွင်လည်းကောင်း အပိုအချွန်အတက်များ မရှိဘဲ သူ့ပင်ကိုယ်အလှကိုသာ သပ်ရပ်စွာ ဖော်ပြနေပုံရပေသည်။

ဧည့်သည် သုံးဦးမှာ ကျွန်တော့်တွင် ဤသို့ လှပသပ်ရပ်သော ဗညာတတ် တူမလေးတစ်ယောက်ရှိသည်ကို ယခုမှပင် သိ၍ အံ့သြသလို ရှိပုံရပေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဧည့်သည်များအား ဧည့်ခံစကားပြောရင်း မကြေးအုံအား တက္ကသိုလ်သို့ ပို့ထားကြောင်း စကားညှပ်၍ ပြောကာ မောင်ဖေမောင်အား မကြေးအုံအပေါ်၌ မည်မျှ စိတ်ဝင်စားသည်ကို အကဲခတ်နေမိပါသည်။

မကြေးအုံသည် သွက်လက်ဖော်ရွေစွာပင် အိမ်ရှင်ပီပီ ဧည့်ခံလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်သည် တူမ၏ ဝိသေသလက္ခဏာတစ်ခုကား ပုံပြောကောင်းခြင်းလည်းပါ၏။ ယခုအခြေအနေတွင် ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေးသည် ဧည့်ခံရင်း ဘာပုံများ ပြောမည်လဲဟု ကျွန်တော် ဂရုပြု၍ နားထောင်မိ၏။ လူငယ်ချင်းသက်သက် စကားလက်ဆုံကြသည်မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ရောနှောကာ သစ်ပင်များ အကြောင်းမပြောကြပါသည်။

မောင်ဖေမောင်သည် မကြေးအုံတို့ကို တည့်တည့်မကြည့် တစ်ခါတစ်ခါမှ ခိုး၍ ခိုး၍ ကြည့်တတ်သည်။

ထမင်းစားအပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ပြန်ထိုင်မိကြသောခါ မြန်မာတို့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ခွက်နှင့် ရေနွေးကြမ်းသောက်ကြရင်း ထလာကြသဖြင့် ပြတ်သွားသော စကားကြောကို ပြန်ဆက်ကြပြန်သည်။ ဒေါ်ကြည်မှာ မိန်းမလည်း ဖြစ်ပြန် အယူသည်းသူလည်း ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။ လယ်တွင်းကိုးခရိုင်၏ နတ်များအကြောင်းနှင့် ကိုးရက်နေ့ ခရီးမထွက်ကောင်းသည်များ ကိုးယောက်မသွားကောင်းသည်များကို ပြောပြ၍ နေပေသည်။

သားဖြစ်သူကလည်း ခေတ်ပညာတတ် ဆိုသော သိက္ခာကို ထိန်းရသော အင်္ဂါတစ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သည့် ထိုဟာများကို စိတ်မဝင်စားဘဲ။ သူ့အမေပြောနေသည့် စကားကို နားထောင်ရသည်ပင် စိတ်ကုန်သည်ဟန် ပြနေ၏။

သူ့အမေစကားဆုံးလျှင်ပင် ‘ကျွန်တော်သဘောတော့ နတ်အယူသည်းတာတွေ ပျောက်ကုန်အောင် နတ်ပါတဲ့ပုံပြင်တွေထဲက နတ်ပါတဲ့အခန်းကို ထုတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ နို့မို့ရင် ကလေးတွေ ခေါင်းထဲမှာ ဒီနတ်ကို တယ်စွဲတာကိုး .....’ ဟု သူ့စကားစလှာပါသည်။

‘ကျွန်တော်ဖြင့်လေ ..... ဇနတ္တဇာတ်တော်ထဲမှာ မဏိမေခလာ နတ်သမီးက ဇနတ္တကို ကယ်တဲ့အကြောင်းတောင်ထည့် တာမကြိုက်ဘူး’ ဟူ၍ ဆက်ပြောနေလေသည်။ မကြေးအုံသည် ခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်ခနဲ့ ငဲ့ကာ မောင်ဖေမောင်အား ကြည့်လိုက်၏။ ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေးနားတွင် သူကြိုက်သော ပုံပြင်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ထစ်အံ့အဲ ရှိသွားပုံရလေသည်။

‘ဒါနဲ့ ကိုဖေမောင် တက္ကသိုလ်မရောက်ခင်က ယူရိုပီယံကုတ်မှာနေခဲ့တယ်ထင်တယ် .....’ ကိုဖေမောင်သည် ဂုဏ်တက်မိသလို ရိုတိုးရွတ် လုပ်လိုက်၏။ ကလေးမလေးက သူ့ကို အင်္ဂလိပ်များ၊ ဥရောပသားများသာ နေနိုင်သော ကျောင်းမှ ထွက်ရသော ကျောင်းဆက်သားကြီးအဖြစ် သူကတောင်မှ စမပြောရဘဲ မေးသည် မဟုတ်လား .....’

‘ဟုတ်တယ် မကြေးအုံ .....’ အဘိုးကြီးရော အဘွားကြီးပါ သူ့သားနှင့် မကြေးအုံတို့ ကကားစလှာပုံကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လာကြ၏။

‘မကြေးအုံတို့ကတော့ နိုင်ငံခြားသားများသာ နေနိုင်တဲ့ ကျောင်းမျိုးမှာ မနေခဲ့ဘူးပါဘူး၊ တောက အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာ သင်ကျောင်းမှာနေလာတော့ ဇနတ္တရော တခြားဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ရောတော်တော်လေး ကြေကြေညက်ညက်သင်ခဲ့ရတယ်.....’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့လဲ တောမှာသာ နေရရင် မကြေးအုံ လိုနေမှာပါပဲ .....’ ရော့လိုက်ပုံမှာတော့ မဆိုးလှပါပေ။ တကယ်တော့ အထင်သေးသလို ရှိပြီး အထက်စီးက နေပြီး ပြောလိုက်၏။

‘အမှန်ကတော့ နေက္ကဇာတ်လုံးရဲ့ဆိုလိုချက်ဟာ မဏိမေခလာ ကယ်တဲ့နေရာထဲက နတ်သမီးနဲ့ နေက္ကမင်းသား အပြန်အလှန် ပြောကြတဲ့နေရာမှာ ရှိတယ်။ တကယ်အရေးပါဆုံးနေရာလို့ မကြေး ဆိုတော့ထင်တယ်။ ဒီနေရာသာ ဖြတ်ပစ်ရင် နေက္ကဇာတ်ဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားမှာပဲ .....’

‘ကျွန်တော်သဘောကတော့ နတ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေမှာ သိပ်ဝင်စားသွားမှာ စိုးလို့ပါ .....’

တကယ်တော့ မောင်ဖေမောင်သည် အသေးစိပ်လေ့လာထားပုံရ။ မျက်စိမှိတ်ပြီး အတင်းသာ ပြောနေပုံရသည်။ လေသံကတော့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လေသံမျိုး မဟုတ်။

‘သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး အစီအစဉ်ချကြည့်ပါလား၊ မဏိမေခလာလာကယ်လို့ နေက္ကဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရတယ်လို့ ဖွဲ့ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နေက္ကခွဲရှိလို့ မဏိမေခလာ လာကယ်ရတဲ့ အဖြစ်ရောက်ရတယ်လို့သာ ဆိုလိုတာကိုး၊ မြတ်စွာဘုရား သခင်ဟောစဉ်က မူလရည်ရွယ်ချက်ကိုလဲ ခွဲလုံ့လရှိဖို့ လိုအပ်တယ်။ ခွဲလုံ့လရှိမှ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်မယ့်အကြောင်း မူတည်ပြီး ဟောတာပဲ မဟုတ်လား .....’

သိပ်မနာသွားအောင် သူ့ကို ပြန်ပြီး ဆရာတင်လိုက်ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောရင်းမှ စကားထဲက ဇာတ်

ဆိုသကဲ့သို့ပင် ‘အခြေခံအလေးအနက်ခြင်းလည်း မတူ၊ ဦးတည်ချက်ချင်းလည်း မတူကြဘဲ ကွဲလွဲ နေကြသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။’

‘ဟုတ်သားပဲသားရဲ့၊ မြန်မာစကား ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ ပြောရင် နေက္ကက မဏိမေခလာနတ်သမီးကို ပြန်ပြောတဲ့ နေရာမှာ ညွှန်ပါလား၊ မင်းဇာယံချင်ကယ်၊ မကယ်ချင်နေ၊ ငါကတော့ ငါ့လုံ့လ ဝီရိယကို အားကိုးပြီးမှ ကူးမှာပါဘဲတဲ့၊ ငါ့ဝီရိယအကျိုးကြောင့် တခြားသဘောသားတွေလို ငါးလိပ်မကန်းတွေရဲ့ အစာမဖြစ်တော့ဘူးတဲ့၊ သူတကာမမြင်ဘူးတဲ့ နတ်သမီးကိုလဲ မျက်စိထဲထင် ငါမြင်ရပြီတဲ့’ ငါ့ဝီရိယကြောင့် ခုနစ်ရက်အသက်ပိုညီရလို့ သီလတရားကို ဆောက်တည်ရလို့လဲပဲ ငါသေတောင်မှ ဆက္ကလဲ ကောင်းနိုင်သွားတဲ့ပြီ နောက်ဆုံးစကားလုံးက ဘာ ‘ဪ’ ..... ဪ ..... အသင်နတ်သမီးတဲ့ ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့ စားထုတ်အပ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယ အကျိုးဟာ ‘ရည်ရွယ်ချက် ပန်းတိုင်ရအထိ’ မရောက်သေးဘူးဘဲ ထားဦးတော့တဲ့ ပြုအပ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယအကျိုးတော့ ခံရစမြဲပဲ ..... ဆိုတာလေ .....’

အဘိုးကြီး ဦးပန်းမောင်က သားဖြစ်သူကျနေသော သိက္ခာကို ညီသည်သဘော ရှည်လျားစွာ ဝင်စွက်၍ ပြောလာခဲ့၏။

‘ဦးတို့ငယ်ငယ်ကတော့ မောင်ရင်ရေ .....’ ကျွန်တော်ဘက် ဦးပန်းမောင်က လှည့်လာပြန်ကာ ‘ကျောင်းစာအဖြစ် အတန်းထဲသင်ရရမကဘူး မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် ကိုးကွယ်လာခဲ့ကြ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေမှာ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တွေ ငါးရာဆယ်တွေနိပါတ်တွေကို အမြဲအသွန်အသင်ခံလာကြရတော့ တချို့ကားလုံးတွေကိုများ အလွတ်တောင် ရနေကြပါတယ်ကွယ် .....’

‘ဟုတ်မှာပါပဲ ဦးရယ်၊ ဦးတို့ခေတ်က အချိန်ကလဲ ရသေ့သကဲ့သို့ အထပ်ထပ် အပြန်ပြန်ကလဲ အသွန်အသင်ခံရတော့ အနယ်ထိုင်ပြီး အစာကြေသလို နေပေမှာပေါ့’ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ထောက်လိုက်ပါ၏။

‘အဲ ..... ကိုယ့်သားသမီးတွေ လက်ထက်ကျမှသာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားတွေ ပိုထားမိတာနဲ့ မိဘဆရာတွေနဲ့ လက်လှမ်းဝေးပြီး ရိုးရာပုံပြင်တွေ ဇာတ်နိပါတ်တွေနဲ့ ဝေးကွာလာ ကြတာကလား၊ ‘ကျောင်းတွေကတော့ ဝတ်ကျေအောင်ထားသင်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်လုံးနေလို့ တစ်ခေါက်တောင်ကျမှ မဟုတ်ဘူး၊ အနယ်ထိုင်ဖို့ ဝေးပါသေးရဲ့၊ မဟာဇနက္ကရေကတော့ ရေကူးဘောင်းဘီနဲ့ လားလို့ ထင်ချင် ထင်နေကြမှာ’

ဦးပန်းမောင်က ဆက်၍ ပြောသည်ကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြ၏။

‘အဲဒီလို ဝေးကွာလာကြတာနဲ့အမျှ ခံယူချက်တွေကလဲ မပြည့်ဝ၊ သူတို့နောက်ခံအသိုင်းအဝိုင်းတွေကလဲ ပုံအမျိုးမျိုး လူထုတွေမှာ သည်လိုနဲ့ ကွဲလွဲလာကြတယ် ထင်ပါရဲ့ .....’

အဘိုးကြီးက စကားပြေထိုးပါသည်။

‘အမှန်တော့ မြန်မာ့ရိုးရာပုံပြင်မှာရော ဘုရားဟောဇာတ်နိပါတ်တွေမှာရော သူ့ဦးတည်ချက်လေးတွေနဲ့ သူလေးလေးနက်နက် ပါတယ် .....’

မကြေးအံ့သည် ထိုမျှလောက်ပင် ဆက်လက် ပြောရာ အချို့ပွဲများကို ဒေါ်ရှမ်းမနှင့်အတူ တခြားဘက်သို့ သွားချပြီး ခုခံနေသဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲအနေချောင်သွားပါသည်။ ပထမထုတ်အကျပ်အတည်းထဲသို့ ရောက်နေသော မောင်ဖေမောင်ကို ဆွဲထုတ်

ရန်အတွက် အံ့ကွက်ကို ရှာလိုမိသေးသည်။ ယခုတော့ သူ့ဟာသူပင် လွတ်မြောက်သွားပေပြီ။

ဧည့်သည်များမှာ အတော်မိုးချုပ်မှပင် ပြန်သွားကြပါသည်။ မကြေးအံ့သည် ခြံဝအထိ ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေစွာပင် လိုက်လံပို့လိုက်၏။

ကျွန်တော်မှာတော့ ဧည့်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ကာ ကျွန်တော်၏ ကျွန်တော့် တစ်သက်သာ ရေရှည်စီမံကိန်းကြီးကို ဆက်လက်တွေးတော တွက်ချက်နေမိပါသည်။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မောင်ဖေမောင်သည် မကြေးအံ့ကို စိတ်ဝင်စားသွားပေမည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့ ယခုလို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေရင်းမှ သူတို့အချင်းချင်း သဘောမျှလာလျှင် ကျွန်တော်ကန့်ကွက်စရာမရှိပေ၊ ဆိုစီမံကိန်းသည် ကျွန်တော့်သဘောဖြင့် ကျွန်တော်လုပ်သော ကျွန်တော့်မူပိုင် ကျွန်တော်စီမံကိန်းသာတည်း။

မကြေးအံ့သည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဆိုးဆတ်နှင့် ပြန်ဝင်လာ၏။

‘ဦးလေးရဲ့ ဧည့်သည်တွေကလဲ လူဇော်တွေပဲ၊ အဘိုးကြီးကတော့ အတော်စကားပြော ရေမွန်ပုံရတယ်၊ စာတွေဘာတွေလဲ ဆော်တော် ဖတ်ထားပုံရတယ်.....’

ကျွန်တော့်မှာ မကြေးအံ့ မျက်နှာထားကို ကြည့်ရင်း အံ့အာသင့်သွားပါသည်။

‘သူ့သားကဖြင့် တကတည်း မြန်မာ့လေ့ထုံးစံတို့၊ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတို့ကို ဘယ်လောက် လေ့လာထားသလဲတော့ မသိဘူး၊ ဇနက္ကဇာတ်ထဲ မဏိကမေခလာကယ်တဲ့ အခန်းဖြုတ် ပစ်ရမတဲ့ ဆီမလိုက်တဲ့ အတွေးအခေါ်ကလဲ လွန်ပါရော .....’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိတ် ဒိတ်နှင့် ဖြစ်သွားပြန်ပါသည်။

‘မကြေးအံ့ဖြင့်လေ ငါက အိမ်ရှင်ပါကလားဟုဆိုတဲ့ စိတ်

၁၂ ● ဇင်နင်းထု

ကို အဆော်ထည့်ထားရတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုဆိုရင်လား၊ အဆော်
လောက်များ နားလည်လို့လဲဆိုပြီး အုပ်ထည့်လိုက်သေးတယ်...

သူသည် အိမ်မှာ ပြောနေကြ စကားလုံးများဖြင့် သူ့မကေ
နပ်သည်ကို ထုတ်ဖော်၍ ပြောနေတော့သည်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ
ကျွန်တော့် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်ကား စကတည်းက ကိုက်
မပေါ်ပါကလား။

‘သူလဲ စကားစပ်မိစပ်ရာ ပြောရင်းက သူ့ယုဆချက်
တင်ပြတာဖြစ်မှာပေါ့ မိန်းကလေးရယ် ..... သူတို့လို သိပ္ပံပညာ
ရှင်ကြီးတွေရဲ့ တွေးခေါ်ပုံ အဆင့်ဆင့်တွေထဲမှာ သိပ္ပံကိုချည်း ဦးစ
ပေးရလွန်းတော့ တကယ့်လူ့ဆုထဲက လက်ခံတဲ့ အယူအဆတွေ
မထည့်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကြာတော့လဲ မေ့ကုန်ရောပေါ့’

မကြေးအုံသည် ကျေနပ်ပုံတော့မရလှ။ သို့သော် သူ့ခေါင်
လေးကို တည်တံ့ညီတံ့လုပ်ကာ ‘ဘူမိဗေဒကို ယူလာဇာယံဆိုတာ
လဲ မြေကြီးနဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ ရေနံတို့ဆိုတဲ့ ရုပ်ပစ္စည်း
ပစ္စည်းအကြောင်းကိုပဲ ပိုမိုသိမှာပေါ့လေ’

သူ့ရင်ထဲတွင် ပထမဆုံးတွေ့တွေ့ခြင်း မောင်ဖေမောင် အ
ထင်မြင်ချက်မှာ သိပ်လေးနက်ခြင်းမရှိ။ စိတ်ဝင်စားပုံလဲ မရသေး

ထိုနှစ်တွင် သူဘီအေအောင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်သူ့အတွက်
ပုပင်ရလှ အလွန်ဆုံး နှစ်နှစ်သာ ကျန်ပေတော့သည်ဟု စိတ်
ဖြေလိုက်ရပေသည်။ ကျောင်းသို့ ပြန်မသွားခင် သူဘီအေအောင်ဆောင်
အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဆုချလိုသည်က တစ်ကြောင်း၊ သူ့မွေးနေ့အတွက်
ကိုလည်း မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးချင်သည်က တစ်ကြောင်းကြော
သူ့အတွက် ပုလဲတစ်လုံးကို စိန်များရထားသော လက်စွပ်
ပလက်တီနီနှင့် ကျွန်တော် လုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုလက်စွပ်ကို သူ့အားလက်ဆောင်ပေးရသော နေ့မှာ
ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရပြန်ပါသည်။ တန်ခူးလ၏ နောက်ဆုံး
ပတ်ဖြစ်၍ ညဉ့်ဘက် သိပ်အိုက်သည်နှင့် အိပ်ခန်းပြတင်းကို ဖွင့်
အိပ်လိုက်မိသည်။ ညနောက် လမ်းလျှောက်သည်ကလဲ မကြေး
အုံရှိသည်နှင့် ခါတိုင်းလျှောက်သည့်နှုန်းထက် လွန်သွားလေရာ ပေါင်
ကလဲ ပို၍ နာလာပါသည်။

ဒေါ်ရှမ်းမ နံနက်စာအတွက် နို့ယူမလာခင်တွင် မကြေးအုံ
သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်ကို မျက်နှာသစ်ပေး၊ ရေဝတ်
သုတ်ပေးပါသည်။

‘မကြေးအုံလေ .....အဖျားတက်တဲ့ အခါများ အပူချိန်ဘယ်
လိုရှိရှိ မနက်စောစော သူ့နာပြုဆရာမလေးတွေက ရေနွေးပူပူနဲ့
ရေဝတ်တိုက်ပေးတာ သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ လူနာဟာ ဖျားရ-ပေးမယ့်
တယ်ပြီး လန်းဆန်းဆန်းရှိတယ်’

သူသည် ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါများ ကျွန်တော်ကိုယ်အား လူး
ပေးပြီးနောက် စွပ်ကျယ်လဲပေးရင်း ပြောပြနေပါသည်။ သူ့မျက်နှာ
မှ လတ်ဆတ်ပြီး ကြိုင်လှိုင်သော ခပ်သင်းသင်း သနပ်ခါးနဲ့မှာ
ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးကို ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စေတော့သည်။ သူ့
မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲတွင် တလုပ်လုပ်နှင့် မော
လျလာသလို ခံစားရပြန်ပါသည်။ ထိုမောလျခြင်းသည် နှမ်းယို
ပင်ပန်းခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်နှလုံးသားတွင် ရှိနဲ့ခနဲ
တက်လာသည်ကိုပင် ခံစားလိုက်ရသော နှစ်သက် ကျေနပ်ခြင်း
သဘောဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်နားလည်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ရှမ်းမဝင်လာလျှင် ဒေါ်ရှမ်းမ လက်ထဲမှ နို့ဖန်ခွက်ကို
ယူကာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

‘ဦးလေးရယ် ဒီတစ်ခါ မကြေးအုံ ကျောင်းပြန်သွားရင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ထပ်လိုက်လာခဲ့ပါဦး ..... ဦးလေး ခွဲစိတ်ကုသ ခံဖူးပြီး ဖြစ်တယ် ဆိုပေမယ့် နောက်ထပ် စမ်းသပ် ကြည့်သေးတာ ပေါ့ .....’

ကျွန်တော်သည် နို့တစ်ဖန်ခွက် ကုန်အောင်သောက်ပြီး ခေါင်း အုံးပေါ် ညင်သာစွာ လှဲလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နေရသည်မှာ ညဉ့်တလောက်မဆိုဘဲ သက်တော့သက်သာ ရှိလှ၏။

သူ့စကားကို ဘယ်လိုမှ အဖြေမပေးမိဘဲ၊ ဒေါ်ရှမ်းမကိုသာ ကျွန်တော် ခိုင်းလိုက်မိ၏။

‘ဒေါ်ဒေါ် ..... သောယူပြီး ဗီရို ဖွင့်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့တစ်နေ့ က ကျွန်တော်သိမ်းထားခိုင်းတဲ့ အံ့ဆွဲထဲက ကတ္တီပါဘူးလေး ယူလိုက် ပါဦး။ မကြေးအုံလဲ ဒီအနားမှာ ထိုင်ပါဦး .....’

သူသည် ကျွန်တော်အပါးတွင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်လုပ်သည် ကို ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော့်သော့ကိုငြိမ်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများ ဘယ်နေရာ ဘာထားသည်ကို အားလုံးသိ သည်။ ဒေါ်ရှမ်းမလက်ထဲမှ ကတ္တီပါဘူးလေးကို လှမ်းယူကာ ကျွန် တော်ဖွင့်လိုက်၏။ ဖြူစွပ်သော လက်စွပ်ကလေးကို မကြေးအုံ လက် သို့ ကျွန်တော် စွပ်ပေးလိုက်၏။ ယခုအခါ ကျွန်တော်မကြေးအုံ လက်ကို ကိုင်ရသည်မှာ ကျွန်တော်လက်များတုန်၍နေကာ နှလုံးသွေး ကလဲ အခုန်မြန်သည်ဟု ထင်ပေသည်။

‘ဒီနေ့ဟာ မကြေးအုံ မွေးနေ့ဖြစ်လို့လဲ တစ်ကြောင်း၊ ဘီအေအောင်လို့ ဆုအဖြစ်နဲ့ ဦးလေးဒီလက်စွပ်ကို ပေးတာ’

သူ့မျက်နှာလေးသည် ဝင်းထိန်၍ သွားပါသည်။ သူ့လက်ကို ထောင်ကြည့်ရင်း .....’

‘လက်စွပ်ကလေးက ဖြူဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ကလေးနော် ..... နှင်းခဲလေးလိုပဲ’ ဟု ကျေနပ်သွားပြီး ပြုံးရွှင်စွာ ဆို၏။

‘မကြေးအုံလဲ နှင်းခဲလေးလိုပဲ အေးမြဖြူစင်ပြီး ချမ်း ငြိမ်းပါစေကွယ် .....’

‘ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ .....’

သူသည် ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘မကြေးအုံကိုလေ ဦးလေး ပေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဦးလေးပစ္စည်းထဲက ဦးလေး အပိုင်ပေးတာကတော့ ဒီလက်စွပ်က လေးတစ်ကွင်းပါပဲ၊ နောက်ရမယ့် ပစ္စည်းတွေကတော့ မကြေးအုံ လက်ထပ်တဲ့အထိ ဦးလေးအသက်ရှည်စေချင်တယ်.....’

သူသည် ကျွန်တော်မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဦးလေးကလဲ ဝမ်းပန်းတနည်းကြီးနဲ့ ပြောနေလိုက်တာ၊ ဦးလေး မသေနိုင်သေးပါဘူးကွယ်’

‘သေခြင်းတရားကို ဘယ်သူမှ မမှန်ဆဲ နိုင်ပါဘူး မကြေး အုံ .....’

‘ဒါပေမယ့် ဦးလေးကလဲ သေခြင်းတရားအကြောင်းကို ဦးလေးပြောတဲ့အချိန်ကြီးက နံနက်စောစော အင်မတန်ရွှင်လန်းတက် ကြစရာကောင်းတဲ့ အချိန်မှ ပြောတာကိုး.....’

‘ဪ .....’ ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်၏။ ‘မိန်းကလေးရဲ့ နံနက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ညနေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုရတယ်ကွဲ့၊ ဦးလေးလေ မကြေးအုံ လက်ထပ်တဲ့ အချိန်မှာ မကြေးအုံအဘွားရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို ဦးလေးလက်နဲ့ကိုင်ပြီး ပေးခဲ့၊ လက်ဖွဲ့ခဲ့ချင်တာပေါ့.....’

သူသည် ပြတင်းအပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေးမောကြည့်ရင်း တစ်စုံ တစ်ခုကို တွေ့တောနေပုံရလေသည်။ ‘မကြေးအုံ လက်ထပ်တဲ့

အချိန် — ဟူ၍ သူတစ်ယောက်တည်း တီးတီးရွတ်ဆိုနေလေသည်။
‘လက်ထပ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးလေးကို မကြေးအံ့က
ပုံလေးသားအပြောပြရဦးမယ်၊ နေကောင်းမှ ကန်ဘေးမှာ ပြော တာပေါ့
ဦးလေးရယ်.....’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲအလိုလို ဖို၍ သွားပြန်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ
မပြင်တွင် သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်များ ဖြစ်နေပေပြီလား။ အောင်
ငြိမ်သော ဇာတ်လိုက်ဖြစ်လျှင်လဲ ကျွန်တော်ငြင်းဆိုစရာ မရှိပါပေ။
သူ့အသည်းနှလုံးလေးသည် ကျွန်တော်ပေးသော လက်စွပ် ကလေးလို
ဖြူစင်ကြည်လင်၍ နေပါစေ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ သူ့ပုံကို
မြန်မြန်ကြားချင်၍ နေပေသည်။ ကျွန်တော်စကားမစပ်ခင်ပင် သူ့
မေးခွန်း တစ်ခုထွက်လာ၍ ကျွန်တော်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်
နေလိုက်ရသည်။

‘တွားတွားတို့က ဘာဖြစ်လို့ မကြေးအံ့ လက်ထပ်မှ သူ့ပစ္စည်း
တွေ လက်ဖွဲ့စေတာလဲဟင်.....’

‘ဦးလေးအထင်ကတော့ မကြေးအံ့ကို အခုအနေနဲ့ ဘေးက
လူတွေမြင်နေကြတာ ငှက်ပျော့ခြံပိုင်ရှင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ တူမ
တစ်ယောက်အနေနဲ့သာ မြင်ပြီး ပစ္စည်းအခြေအနေကိုလဲ အဲဒီ
လောက်ပဲ ရှိနေတယ်လို့ ထင်ကြတာကိုး၊ တောသူလေးတစ်ယောက်
ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နဲ့ ပညာသင်နေတဲ့ အခြေလောက်ပဲပေါ့လေ၊ မကြေးအံ့
အပေါ် တကယ်မေတ္တာရှိတဲ့ လူဆိုရင် ဒီအခြေအနေနဲ့ လက်ထပ်
ယူမှာပဲ။ မကြေးအံ့မှာ အတွားအမွေတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့မှန်း စောစော
ကတည်းက သိရင်ဘာပြောပြော ငွေမက်လို့ ပစ္စည်းမက်လို့ လက်ထပ်
ချင်တဲ့ လူတွေနဲ့ တွေ့နေမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ မကြေးအံ့ လက်ထပ်
ချိန်မှာ ဒီပစ္စည်းတွေရမယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဦးလေးကလွဲလို့

ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး.....’

မကြေးအံ့သည် ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လုပ်နေ၏။

‘ဖေဖေဆုံးတော့ မကြေးအံ့ အသက်ဘယ်လောက်ပြီလဲ.....’

‘ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်.....’

‘မေမေကလဲ တောထဲမှာပဲ ငှက်ဖျားမိပြီးဆုံးသွားတယ် လို့
အမေရှမ်းက ပြောတယ်။ ဟုတ်လား ဦးလေး.....’

‘ဟုတ်တယ်ကွဲ့.....’

‘ဖေဖေဟာ တိုက်ပွဲမှာ ကျတယ်လို့ အမေရှမ်းကပြောပေမယ့်
သေပုံသေနည်းကိုလေ လေ့လာရသလောက်ကတော့ မကြေးအံ့
တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိတယ် ဖေဖေသေရတာ အစိုးရဘက်က
ကျည်ဆန် မဟုတ်ဘဲ ပါတီက သူ့နောက်ကျောကနေ ပစ်ထည့်
လိုက်တာများလားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ သံသယဝင်လာတယ်.....’

‘ဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ နှစ်မျိုးစလုံးပဲကွဲမယ်၊
ဦးလေးလက်ထဲရောက်တော့ ဆေးတပ်စခန်းကို ရောက်လာမှကိုး၊
သူ မရှိပြီးတဲ့နောက် ဦးလေးရောဂါကို အပြင်မှာ ကျချင်တာနဲ့
လက်နက်ချ ဝင်ခဲ့တာပဲ၊ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေက ရှေ့
ရှောက်တူနိုင်ကြတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ.....’

‘ဖေဖေရော ဦးလေးရော အစောကြီးကတည်းက တွေးကြ
ဖို့ကောင်းတယ်၊ တောမခိုခင်က ဒီအတွေးတော့ ပေါက်လာရင်
ခုလို ဖြစ်စရာ မရှိဘူးပေါ့.....’

‘ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ တော်လှန်ရေး တစ်ခုဆိုတာက တော်လှန်
ရေးကို လုပ်ရင်း၊ တိုက်ရင်း၊ ခိုက်ရင်း၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နဲ့ လုပ်ကြတဲ့
အခါ ဖြစ်လာတဲ့အကျိုးပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်
တွက်ကြရင်း သဘောကွဲလွဲမှု ဖြစ်လာတတ်တာကိုး၊ မင်းဖေဖေက

စစ်ဆင်ရေးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့ရသူဆိုတော့ ရန်သူအခြေအနေကိုရော ကိုယ်အခြေအနေကိုရော လက်တွေ့ကို အခြေခံပြီး လေ့လာသုံးသပ်တာများတယ်။ ဒီတုန်းက မသုံးလုံးနယ်မြေအဖြစ် ဒီမြင်းခြံ၊ မိတ္ထီလာ၊ မန္တလေးနယ်တစ်ဝိုက် ပါတိက နိုင်ငံရေးအပိုင်းမှာ အောင်ပွဲခံနေပေမယ့် စစ်ဆင်ရေး အပိုင်းကိုတော့ ပြည်သူ့စစ်ဆင်ရေး၊ ပြောက်ကျားစနစ်တွေနဲ့ တိုက်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက စစ်ဆင်ရေးခေါင်းဆောင်ပိုင်းတချို့ဟာ အောင်ပွဲခံနေချိန်ဆိုတော့ ကိုယ့်တပ်ကို အထင်ကြီးပြီး သူတို့က အစိုးရဘက်ကတပ်လို သမရိုးကျ စစ်ဆင်ရေးတွေ ရေးဆွဲပြီး တပ်ရင်းအလိုက် တပ်ခွဲအလိုက် ခမ်းခမ်းနားနား တိုက်ချင်ကြတယ်။ စင်စစ်တို့များမှာ လုံလောက်တဲ့ ထောက်ပံ့ရေးတို့နဲ့ ရိက္ခာတို့ လက်နက်တို့က အစိုးရတပ်လိုမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖူဖူလုံလုံ မရှိဘဲ၊ တိုက်လဲတိုက်ရော လူတွေဟာ အစားဆီက၊ အရုံးလိုက် ပါတီဘက်က ကျဆုံးရတာကိုး၊ မင်းဖေဖေ ကိုယ်တော့ မျက်မြင်ပေါ့၊ သူက ဒါတွေကို တင်ပြဆွေးနွေးပေမယ့် အထက်က ခုနပြောသလို ကိုယ့်စစ်ဆင်ရေးကိုယ်အထင်ကြီးတာပေါ့လေ။ သူ့ကို တောင်ပိုင်း 'ဟား' ကြသေးတယ်။ နောက်ဆုံးသူ့ ခမျာလဲ သူ့ရဲဘော်တွေနဲ့အတူ ကျသွားရတာပဲ .....

မကြေးအုံသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။
ကျွန်တော်ပေးသော လက်စွပ်ကလေးကို ယယံစွာ ပွတ်သပ်ရင်း သူ့ဖခင်ရင်းကို သတိရဟန် တူပါသည်။ သူ့မျက်လုံးလေးများသည် ရီဝေ၍ သူ့အတိတ်ကိုလဲ စုံစမ်းရှာလိုဟန်ရှိပေ၏။
သူလူဖြစ်လာရသည်က ဘာမှတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိလှဆိုသော်လဲ သူသည် တစ်မိန်းတို့အလယ်တွင် ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်၏။ တွေးတွေးခေါ်ခေါ် ဝမ်းပန်းနည်းတတ်သူ မိန်းကလေးဆို လျှင်တော့

သူ့အဖြစ်သည် ဝမ်းနည်းစရာပေပဲ၊ မိခင်ဆိုသူကိုလဲ မမြင်ဖူးလိုက်။ ဖခင်ကိုလဲ သူ့စိတ်အာရုံတွင် ဝိုးတဝါးသာ မှတ်မိပေလိမ့်မည်။

သူ့ဖခင်ရင်း ကိုကျော်မင်းစိတ်ဓာတ်က သူ့တွင်ပါလာဟန်ရှိသည်။ သူသည် ငေးငိုင်းတွေခေ၍တော့ အကြာကြီး မနေတတ်ပေ၊ ပြောစရာရှိသည်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော၍ လုပ်စရာကိုလဲ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် လုပ်၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော့်သမီးအရင်းလေး သာဆိုလျှင် မကြေးအုံသည် အတွေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုလဲ ခဏသာ စဉ်းစား၍ သူသည် ကျွန်တော်ပေးသော လက်စွပ်ကလေးကို မြတ်နိုးသောဟန်နှင့် တစ်ဖန်ကြည့်၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ခရစ်ယာန်လို တွေးခေါ်ရလျှင်မူ ဘုရားသခင်အား ကျွန်တော်တော်တော်ပေးမည်။ ကျွန်တော့်ရင်ဆွေး မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကြိုက်သောပုံနှင့် သမီးငယ်လေးတစ်ဦးကို ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ဖန်ဆင်းပေးသည်။

ကျွန်တော်က အတွေးသမား၊ ကိုကျော်မင်းက အလုပ်သမားဆိုကြပါစို့။ သို့သော် ကိုကျော်မင်း၏ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပုံ၊ ပွင့်လင်းပုံ၊ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ရှိပုံကို ကျွန်တော်အင်မတန် သဘောကျခဲ့ပေသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို လက်ခံထားမိပါလျှင်လဲ ကြာရှည်သိုသိပ်ထားတတ်သူ မဟုတ်။ ဖွင့်ဟပြောကြားရမှ စိတ်ကျေနပ်သူဖြစ်လေသည်။

သူသည် ပါတီရေးရာအပေါ်၌ သူမကျေနပ်လာပြီဆိုလျှင် ထိန်ချန်ထားခြင်း မရှိ။ ပွင့်လင်းစွာပင် ဝေဖန်ပြောကြားတတ်ပေသည်။

'တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ...'

သူ့ဘဝကိုလဲ သူကြိုတင်နိမိတ် ဖတ်ခဲ့ပါသည်။

လူတို့၏ သဘောဆိုသည်က ခက်သားကလား။ ပွင့်လင်းစွာ ဝေဖန်ပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ အထက်မှ အောက်သို့လည်းကောင်း၊ အောက်မှ အထက်သို့လည်းကောင်း ပွင့်လင်းစွာ ဝေဖန်ပါ ဆိုပေမယ့် မည်သည့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာမဆို ကြိုးကိုင်သော လူစုတို့သည် ဝေဖန်မှုများကို ကောင်းမွန်စွာ ရင်မဆိုင်ရဲကြပေ။

ရင်မဆိုင်ရဲဘူးဆိုသည်၌ ဝေဖန်ရပါမည်လားဆို၍ ဒေါသကား အရေးယူသည်က အလွန်ရိုးသားသော ရင်မဆိုင်ရဲခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

ဒုတိယ ရင်မဆိုင်ရဲပုံနည်းမျိုးကမူ အောက်မှဝေဖန်လာသော အခါ ဘယ်လောက်မှား၍ ဘယ်လောက်မှန်သည်၊ ဘယ်လောက် အထိကတော့ ပြန်လည် ပြင်ဆင်သင့်သည်ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုကို ရဲဝံ့စွာ ပြန်လည်၍ မသုံးသပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

‘ဒီလို အမှားမျိုး တခြားတော်လှန်ရေးတွေမှာလဲ မှားခဲ့ကြတာပဲ’ ဟူသော မိုးကြိုးပစ်သည်ကို ထန်းလက်နှင့်ကာသော ဆင်ခြေမျိုးကို များသောအားဖြင့် ပေးလာကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်မောစရာပါပင်ကည်း။ သူတို့ ကြိုးကိုင်အဖွဲ့တွေ၏ မှန်ခြင်း၊ မှားခြင်းကို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ရသော ကျွန်တော်တို့ အောက်လက်က ရဲဘော်များမှာသာ အလူးအလှိမ့် ခံကြရသည်။ မျက်နှာပူစရာရှိလဲ ပူခဲ့ကြရပေသည်။ မျက်နှာပူရုံလောက် ပူရသည်ဆိုလျှင် တော်ရပေသေးသည်။ စစ်ဆင်ရေးတွင် အတုံးလိုက်၊ အရုံးလိုက် သေကြရသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရသော ကိုကျော်မင်းအတွက်မူ အထက်က စစ်ဆင်ရေးအပေါ် ထားရှိအပ်သော သဘောထားကို သူလုံးဝမကျေနပ်နိုင်ဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ခဲ့လေသည်။

ဤကမ္ဘာတွင် စစ်ဝါဒီများ ကြီးစိုးလာကြပြီးကတည်းက ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျဆုံးရသည်မှာ ‘ရှေ့ကကျည်ဆန်လော’ ‘နောက်ကျည်ဆန်လော’ဆိုသည်ကို သံသယ အစဉ်ရှိနေရသည် နောက် အဘယ်မှာလျှင် ရဲဘော်ချင်းဆိုသော တုံးတုံးချ ယုံကြည်မှုကို အားကိုးနိုင်ရပါတော့မည်နည်း။

သူကျဆုံးပြီးကတည်းက ကျွန်တော်စိတ်တွေသည် ကယောက်ကယက်ဖြစ်လာကြသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ကျွန်တော်အားငယ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် တွေးတတ်၏။ လွမ်းဆွေးတတ်၏။

တစ်ခါက သူနှင့်ကျွန်တော် ပျဉ်းမနားနယ်ဘက်တွင် တာဝန်ကျသည်။ သို့သော် ပါတီညီလာခံတစ်ခုအတွက် ပခုက္ကူနယ်ဘက် ဆီသို့ လာစရာကိစ္စရှိသောကြောင့် ခြေလျင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ပျဉ်းလျှင် .....

တစ်ဆင့်တက်သော်၊ တစ်တောင်ငယ်ကျော်၊

တစ်မှော်ရုံလျှိုး၊ တစ်ချုံငယ်တိုး၊

တစ်မိုးသောက်လျှင် တစ်နေငယ်ဝင်း၊

တစ်ပင်မြိုင်ကြီး၊ ဝနိုင်ငယ်ဆီး၊

တောကြီးငယ်တောင်ကာ၊

သေလာတောင်စောင်း၊

ဝိတ်ပေါင်းငယ်တာတွေ .....

အစရှိသော အောင်မြင်သီချင်းကို ညည်းတတ်၏။ အရိပ်အုပ်အုပ်နှင့် ရွက်စိပ်သော ပင်ခြေများတွင် ကျွန်တော် လဲလျောင်းရင်း တွေး၍နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် တွေးသည်ဆိုရာ၌ အသည်းနှလုံးကို အစဉ်မူ၍တော့ မနောတတ်ပေ။ ဤနေရာမျိုး၌ ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်ဝယ် အိပ်စက်နားနေသော်လည်း ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

အသည်းနှလုံး (ဝါ) စိတ်ဝိညာဉ်ကို သစ်ပင်ရိပ်မှ လွတ်သော ကောင်းကင်ပြာတွင် လွတ်ချင်လဲ လွတ်ထားတတ်ပေသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာ ရွှေ့လျားတတ်သော တိမ်ဖြူစုနှင့်အတူ ကျွန်တော်လိုက်ပါသွား၏။ ဤစည်းစိမ်သည် ကျွန်တော်သာလျှင် နားလည်သော ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုယ်စည်းစိမ်ပါပင်တည်း။

ဤအချိန်မျိုး၌ ကိုကျော်မင်းသည် ကျွန်တော်ပေါင်ကို ပုတ်ကာ 'တွေ့နေ ..... တွေ့နေ ..... ခင်ဗျားက အတွေးကြောင့် ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ ကျွန်တော်တော့ အပြောကြောင့် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်ဗျို့' ဟူ၍ ဆိုတတ်ပါသည်။

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်က 'ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်စမ်းပါ။ ကိုကျော်မင်းရာ၊ ခင်ဗျားအသံကြားတာနဲ့ ငှက်ကလေးတွေ ထပျံသွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ အသံလေးတွေ ဘယ်လောက်သာလဲဟင်၊ ပြီးတော့လဲ အသက်ဝဝရှုလိုက်စမ်းပါဗျာ ..... အင်ကြင်းပန်းရနံ့တွေဟာ သင်းမနေဖူးလား .....'

သူသည် ကျွန်တော်ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေတော့သည်။ စစ်စစ်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့်သူသည် အတွေးသမားနှင့် အပြောသမား ဖြစ်သော်လဲ အတူပေါင်းဖော်၍ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည် ကိုကျွန်တော်နားလည်ပါ၏။ လွတ်လပ်ခြင်းကို ရှာရာ၌ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စိတ်ချင်း သဘောချင်း တူသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူသည် အံ့ကြီးအဖွဲ့ကြီးနှင့် တင်းကျပ်လွန်းသော သံမဏိကန်လန်ကာမျိုးကိုတွေ့သောအခါ ရင်ထဲတွင် မနေတတ်။ ဖွင့်ဟပြောဆို၍ ကန့်ကွက်တတ်၏။

ကျွန်တော်ကတော့ သစ်ပင်ခြေထောက်တစ်ခုခုတွင်လဲလျောင်းကာ ဤသို့ပင် အတွေးဖြင့် သူတို့ကြီးကိုင်ရာနယ်မြေမှ လွတ်မြောက်

ရာကို ထွက်ခွာ၍ သွားနေတတ်ပေသည်။

ဤသို့နှင့်ပင် သံမဏိစည်းမျဉ်းပေါင်ကြီးအတွင်း၌ နေတတ်သော သူနှစ်ယောက် ဖြစ်၍လာရသည်မှာလဲ အံ့သြစရာပါပင်တည်း။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ထင်သည် တောတွင်းမှာမနေဘဲ အပြင် မှာပဲ နေနေ ဘယ်နေရာမှာပဲနေနေ ကျွန်တော်၏ တွေးခေါ်မှုများ အကျဉ်းချစ်ထားရသော နေရာမျိုး၌မူ ကျွန်တော် အသက်ရှူဝလိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။ ထို့အတူ ကိုကျော်မင်းသည်လည်း သူ၏လက်ခံယူဆချက်များကို တင်ပြပြောဆိုခွင့်မရသော နေရာမျိုး၌ သူသည်လည်း ကြာရှည်နေလိုမရပါပေ။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း မကြေးအုံ အတွေးထက်ဆန်းကြယ်သော အတွေးကို ကျွန်တော်တွေ့တတ်၏။ ကိုကျော်မင်း၏ အသည်းနှလုံးကို ဖောက်ထွင်းသော ကျည်ဆန်သည် ရန်သူဘက်ကလဲ မဟုတ်။ နောက်ကျောဘက်ကလဲ မဟုတ်။ အပြင်ဘက်ကိုလဲ လက်နက်ချ၍မထွက်ချင်၊ သူ့ရဲဘော်တွေနှင့်လဲ မခွဲနိုင်၊ သူ့ယူဆချက်တွေကိုလည်း တင်ပြ၍ မရသောကြောင့် သူ့ကျည်ဆန်နှင့်ပင် သူအဆုံးစီရင်လေသလော။ ဒီလောက်အထိတော့လည်း ကိုကျော်မင်းသည် ပျော့ညံ့မည်သူ မဟုတ်နိုင်ပါပေ၊ ကျွန်တော်သည် အမျိုးမျိုး ခဏ၊ ခဏ တွေးတတ်၏။

နှစ်ယောက်အတူတွဲလျက်ရှိစဉ်ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံယုံကြည်ကြည် ဆွေးနွေးကြသည်။ တင်ပြကြသည်။ အားပေးကြသည်။ သို့နှင့်နေထိုင်ရသည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ အဆင်မပြေဖွယ်ရာများကို တွေ့ပေမယ့်လဲ စိတ်မပျက်နိုင်ကြပါပေ။

ဤမြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှ အထက်ပိုင်းသို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာခဲ့ကြသော အချိန်တစ်ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည်

www.burmeseclassic.com

သူ့ကို ဖျောင်းဖျစ်ပါသေး၏။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ်ရုံ၊ လူဆိုတာ ဝေဒနာကို သိပ်ခံနိုင်ရည် မရှိကြဘူး။ ပါလီမန်ထဲမှာတောင် အတိုက်အခံက ဝေဒနာရင် အစိုးရဘက်က ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်တာပဲလျှ။ သူတို့လုပ်တာ မှားတာ၊ မှန်တာ အသာထား၊ ထတက်ပြီး နပန်းလုံးချင်းထိုးချင်ကြိတ်ချင် ကြတာပဲ။ ဝါးစားရရင် ဝါးစားပစ်ချင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝေဒနာတုံ့သူကို အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့ တရားဥပဒေက ရှိနေသေးလို့ ဝေဒနာတုံ့သူတွေ သက်သာရာရတာမျိုး နို့မို့ရင် ထောင်ထဲလှူပြည့်နေမှာပဲ။ ခုလို ကျွန်တော်တို့ နေရာမျိုးမှာလဲ သူတို့ကို ဝေဒနာရင် သူတို့လဲ ဘယ်ကြိုက်မလဲ၊ လူဟာ လုပ်ဗျနော်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာ ဥပဒေကမှ ကာကွယ်ပေးထားတာ မထုတ်ဘူး၊ စိတ်ရှိတိုင်းလဲ ဝေဒနာမပစ်နဲ့ဦး .....’ဟူ၍ ကျွန်တော် သတိပေးမိပါသည်။ သူက တင်းလွန်းလာလျှင် လျော့နိုင်သမျှ လျော့အောင် ကျွန်တော်က ချောရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကျွန်တော်က အတွေးလွန်တတ်သည်။ ဘယ်လောက်များ အတွေးလွန်သလဲဟုဆိုလျှင် မကြေးအံ့နှင့် တွေ့ရန် ရေစက်ဆုံရမည့်သူ ဖြစ်မှာမို့လား မသိပါပေ။ သမိုင်းရာဇဝင် အကြောင်းများကိုပေမယ့် ပုံပြင်ဆန်ဆန် ကျွန်တော်တွေ့၍ နေတတ်ပေသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်တို့လက်ခံယူဆသော ရာဇဝင် အကြောင်းအရာများသည်လဲ အထောက်အထားခိုင်လုံသော အကြောင်းအရာများကို ထူးဖော်ရရှိသမျှသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့် ဆက်စပ်၍ စာပေတင်အပ်သော သမိုင်းအဖြစ် လက်ခံကြသည်။ အထောက်အထား မခိုင်လုံသော အကြောင်းများကို ဒဏ္ဍာရီအဖြစ်လက်ခံထားကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောတောင်များကို ဖြတ်ကျော်စဉ်းကောင်း၊ ကျေးလက်ရွာငယ်များကို ဝင်ရောက်နားနေ၍ ညီးကောင်း၊ လာခဲ့ရစဉ်က ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံစမ်းချောင်းနား၌ နားနေတတ်၏။ ကြည်လင်သော ရေကိုကြည့်ကာ အပန်းစား၏။ တတ်များ တတ်နိုင်ကြပါလျှင် မြန်မာပြည်ကို ဒေါင်လိုက်စေ၊ အလျားလိုက်ဖြစ်စေ၊ ကုန်ကြောင်းသွားကြည့်စေချင်သည်။ တံကျော်ရသော ခြက်ခင်းအတွေ့အကြုံတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ အတွေးအခေါ်တို့ကို ပေးသည်ဟု ကျွန်တော် ယူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြည်လင်အေးမြသော စမ်းချောင်းရေကို သောက်တစ်ခါတစ်ရံ အရှေ့ဘက် ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ဆီသို့ မှန်းမျှော်လှည့်တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အနောက်ရိုးမကို ငေးမျှော်ကြည့်၏။ ရိုးမကိုယှဉ်၍ လျှောက်ရသောအခါများလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။

စမ်းမြစ်သော ရေမျက်နှာပြင်တွင် ကျွန်တော်မျက်နှာကို မြင်သောအခါ ကျွန်တော်စိတ်ကူးစိတ်သန်းများသည် ငေးကွာလှသော စိတ်သို့ ပြေးလွှားသွားကြ၏။ ကျွန်တော်မသိသော ကျွန်တော်ဘိုးဘွားများ ထိုစဉ်က သူတို့သည် မြန်မာဟူသော အမည်ကို ကံမှ လက်ခံယူခဲ့ကြပုံ မပေါ်သေး။ သူတို့သည် ထိုစဉ်အချိန်ကလဲ တိဗက်ကုန်းမြေမြင့်များ၊ မွန်ဂိုကုန်းမြေမြင့်များတွင် ဇီဝိသုရဲကောင်းနယ်ချဲ့သမားကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ကြပေသည်။ ထိုစဉ်က မြင်းစီးနယ်ချဲ့သမားကြီးတို့သည် အလယ်ပိုင်းရာပအထိသို့လည်းကောင်း၊ အာရှအရှေ့နှင့် အရှေ့တောင်ပိုင်းစိလည်းကောင်း၊ မြင်းခွာချင်း ထိစပ်လုမတတ် စစ်ပွဲကြီးများတော နယ်ချဲ့ခဲ့ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

အဘိုးအဘွားတို့သည် ဤမြင်းစီးသူရဲကြီးများမှ လွတ်ကင်းရာကို တိမ်းရှောင်ပြေးလွှားကြရင်း မြန်မာပြည်၏ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်း ဒေသ တောင်ကြားလမ်းများကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ပေါလိမ့်မည်။

ဪ ..... သူတို့သည် ထိုစဉ်က မြေပြန့်လွင်ပြင်သို့မရောက်ခင် တောင်ကြားစခန်းများမှ ဖြတ်ကျော်စီးဆင်းလာသော စမ်းချောင်းသောက်၍ ကျွန်တော်လိုပင် အပန်းဖြေကြပေလိမ့်မည်။ မေမေမလီခကိုလည်းကောင်း၊ မဲခေါင်မြစ်ဖျားကိုလည်းကောင်း၊ တွေ့ရသလိုပင် သူတို့ပီတိသည် မည်သို့ရှိရာပါမည်နည်း။

အိမ်ထောင်စဉ်းစီးဖြစ်သူ အဘိုးသည် နောက်တစ်နေ့ သူ့ရောက်ရမည့် စိမ်းမြသော မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် သူတို့စတည်းချရန် စခန်းလေးကို အိပ်မက်များ မက်နေမည်လား။ အဘွားလုပ်သူကလည်း သစ်ရွက်မိုးကာ တံအတွင်းတွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် စပါးစုများနှင့် ဖြည်းညင်းစွာ သွားလာနေသော နွားဝဝအစ်အစ်မြင်းများအကြောင်းကို သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူပုံပြင်လုပ်ကာ သားငယ်တို့ ချောသိပ်၍ နေရာပေမည်။

သူတို့သည် ချမ်းမြေ့အေးချမ်းရာ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကို နှစ်သက်လွန်း၍ ဤတောင်ကြားလမ်းများမှ ရန်သူကို ပြေးရှောင်လာကြတော့ကလဲ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုမှ ကျောက်ဆည်နယ်မြေသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်မသိသော အဘိုးအဘွားတို့၏ စိတ်ဗညာတကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်၏။ ရေကြည်ရာ၊ မြက်နုရာတွင် အေးစွာ စတည်းချစဉ်က သူတို့ဘဝသည် မည်မျှ ချမ်းမြေ့လှိုက်သနားမြင်းစီးသူရဲကြီးများ၏ ခွာသံကို မကြားရဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ရာ

ညများကလဲ မည်မျှ တန်ဖိုးရှိလိုက်ပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် စမ်းချောင်းကို သောက်ရင်း အားအင်ပြည့်လာသလို သူတို့သည် ရာဝတီမှ ရေကိုသောက်ရင်း ခွန်အားများ တစ်ဖန်ပြည့်ပြီး လာကြပေလိမ့်မည်။

ဤမျှ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေလိုသော ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုးဘီများရှိရာသို့ အနောက်မဇ္ဈိမဒေသမှ ရှင်တော် ဂေါတမ၏ ဗုဒ္ဓအယူမှာ ပြန့်ပွားလာခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ထိုအယူအဆ ကိုယ်ကပင် 'ငါ' 'ငါ' 'ငါ' ဟူသော အတ္တစွဲကို ဖြုတ်ကာ နောက်ဆုံး မိမိပိုင်ဆိုင်ခြင်းဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရသော အယူ၊ ထိုအယူကို လက်ခံလိုက်သည်ဆိုပြန်တော့ ကျွန်တော်ဘိုးဘွားတို့၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝ စိတ်သည် ရောင်ရဲ့ခြင်းဖြင့် ဘဝင်ကျ၍ နေကြပေလိမ့်မည်။

သူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းသော အအေးဓာတ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ကြီးထွားလာရသော လူမျိုးပါပင်တည်း။ ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထမတတ် ကျွန်တော်ဘိုးဘွားများ၏ ပီတိကို ခံစားကြည့်ပါ၏။ ဤစမ်းချောင်းမြစ်နားမှ ထင်လာသော အတိတ်ကြေးမုံကို ဈာန်ဝင်စား၍ ကြည့်မိပါ၏။

ချစ်စရာကောင်းသော ဘိုးဘွားများ၏ မျက်နှာကို ထင်ရောင်လာ၏။ ကွမ်းဖတ်များကို တဖြု၊ဖြု၊ဝါးနေသော ရွှင်ကြည်သည့် သူတို့ မျက်နှာကိုလည်း တရေးရေးမြင်ရောင်လာ၏။ ယိုဖိတ်လျက်ရှိသော သဒ္ဓါတရားကလည်း သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အစဉ်စီပြည်၍ နေစေပေသည်။

စမ်းချောင်းငယ်သည် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို ဆက်သွယ်လျက်ရှိ၏။ ဘိုးဘွားတို့၏ သဒ္ဓါစိတ်သည်လည်း ယခုထက်တိုင် ကျွန်

www.burmeseclassic.com

ထောင်တို့တွင် ခိုင်ကိန်းအောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ခုလို တောရ
သီးနှံတို့ ဖြတ်ကျော်လာတိုင်း တငယ်တစ်ခုတိုပင် ဝင်၍ နာ
တော့ မရှိသည့်အထက်ပင် ရှိသမျှ 'အစာ' လေးကို ဝေမျှ
တော့မေးတတ်သော သူတို့ စေတနာလေးများကို တွေ့ရသောအ
ခါအားအားတို့၏ ဖြတ်သော အမွေအနှစ်မှာ ချီးကျူးဖွယ်ရာ
မင်တည်း။

ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်ကသာ ဘုရားမရှိတရားမရှိ နေသ
ဆိုသော်လည်း အသိမိတ်ဆွေမရှိသော ရွာရောက်လျှင်မူ ဘုန်းလေး
ကြီးကျောင်းများ၌ ဝင်ရောက်တည်းခိုရ၏။

ကျက်သရေခန်းထဲမှ ငှက်ပျောသီးလေးမကျွန် ထုတ်၍ လေး
မွေး တတ်သော ဘုန်းတော်ကြီး၏ အေးမြကြည်လင်သော မျက်နှာ
မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ရှိခိုးချင်လာ၏။

ကြည်လင်သော စမ်းရေယဉ်သည် ကျွန်တော် အတွေး
အား အတောမသတ်စေနိုင်တော့ပါ။

'ကဲ ..... ရေသောက်ပြီး စမ်းချောင်းကြည့်ပြီး ဘာဆို
ရပြန်သတန်း .....'

ကျွန်တော်အား ကိုကျော်မင်းက နောက်၏။

'စမ်းရေကို ကြည့်ပါလားဗျ ..... ကျောက်ခဲလေးတွေ ပေါ်
ထိခတ်လာတဲ့အသံက ကျွန်တော့်ကို ပုံပြင်တွေ ပြောပြနေသလို

'ဟား ..... ဟား ..... ဟား ..... ဟား .....' သူ
ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း 'စိတ်ကူးယဉ် ကဏ္ဍထဲမှာပဲ နှစ်
နေတာ ကောင်းပါသေးတယ်ကွယ်' ဟူသော သီချင်းကို ဟန်
ကာ ကျွန်တော်ဘေးတွင် လာ၍ ယဉ်ထိုင်တတ်သည်။

'ရယ်ပေါ့လေ ..... ရယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တော့ သူ

မကြားတတ်တာကြားပြီး သူများ မမြင်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတော့
အရူး ဖြစ်တာပေါ့ .....'

'အလကားနောက်တာပါဗျာ၊ အတွေးတွေထဲမှာ နစ်နေပြန်
သလားလို့ ကျွန်တော်ဆွဲထုတ်မလို့ လာခဲ့တာ ..... ကဲ ဆိုစမ်း.....'

ကျွန်တော်သည် စမ်းချောင်းရေ၏ မျက်နှာမြင်ကို ကြည့်ရင်း
မှ ကျွန်တော်တွေးထင်လာပုံကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သူသည်
ထိုအခါတော့လဲ ကျွန်တော်၏ အတွေးများကို လေးစားစွာ နား
ထောင်နေတတ်၏။

'ဆိုစမ်းပါဦး ..... ခင်ဗျားအတွေးက တကယ်ကို ချစ်စရာ
ပုံလေးတစ်ခုပဲ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ဘိုးဘွားတွေဟာ စတည်းချရင်းက ပြီးသွား
ရောလား .....'

'ဘယ်ပြီးမလဲဗျာ ..... စမ်းရေကပြောသမျှကို ကျွန်တော်က
လက်တွေ့နဲ့ ယဉ်ကြည့်မိတယ်၊ ကျွန်တော့်နဲ့ ခင်ဗျားလဲ ခုတစ်
ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်လာခဲ့ကြတာဘဲလေ.....'

'ဒီတော့ .....'

'အဲဒီလို သူတို့ပင် ကိုယ်သဘာဝရော ဘာသာရေးလက်ခံ
ယုံကြည်ချက်ရော အင်မတန်အေးချမ်းတဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်တော် တို့က
ပြုမြင်ကြတဲ့ နေရာမှာ ခု ကျွန်တော်တို့သွင်းနေတဲ့ ပုံကြီးတွေက
ဟန်မှ ဟန်ရဲ့လားလို့ .....'

'ဆိုစမ်းပါဦးလေ .....'

'ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ခုပြောင်းယူတဲ့စနစ်က မြန်မာ
စကားရိုးရိုးနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ခွက်ချင်တိုင်းပြည်တွေက အခြေခံ
လောက်ပဲ၊ သူတို့ဆိုမှာက ဧည့်သည်ပြုနဲ့ခနဲ ရောက်လာရင်
ကျွန်တော်တို့ဆိုလို ထမင်းစားလို့ မရဘူး။ ကြိုတင်ချိန်းမထားဘဲနဲ့

ထမင်းတစ်လှော် စားဖို့ ခပ်ခက်ခက်။ ဟိုတယ်မရှိရင် တည်းခရာ မရှိတဲ့နေရာတွေ။ ခင်ဗျားလဲ အသိပဲ။ တစ်ယောက်ပါးစပ်ထဲက တစ်ယောက်အစာ လုစားနေရတဲ့ လူနေမှုစနစ်က ပေါက်ဖွားလာရတဲ့ စနစ်တွေလားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ပင်ကိုစာ ချစ်စရာကောင်း ပါရက်နဲ့ ပင်ကိုက ခွက်ချင်စားလုစားရတဲ့ တိုင်းပြည်က မြောင်းလဲ နည်းမျိုးပြောင်းနေကြတော့ ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်မှု ရပါ့ မလားဆိုတာ သံသယ ဖြစ်နေတယ် .....’

သူသည် ခပ်ငေးငေး စဉ်းစားနေ၏။ စမ်းရေထဲသို့ ကျောက်ခဲ များကို ချနေ၏။

‘ဒီလို ရှိစာယ် ကိုသက်ထွန်း၊ ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားမိပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားတွေ ဆင်းသက်လာပုံ၊ သူတို့ လက်ခံ ယုံကြည်တဲ့ ဘာသာတရားဆိုကြပါစို့။ တယ်လဲချစ်စရာကောင်း တယ်။ တယ်လဲ အေးချမ်းပါတယ်။ တစ်ခါက မြင်းစီးသူရဲတွေ သူတို့ကို မောင်းထုတ်သလို ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကြတော့လဲ မြင်းစီး သူရဲဆန်ဆန် လူတွေက နင်းချေပစ်တာ ကျွန်တော်တို့ ခံရတာကိုး ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မူလ ဗီဇစနစ်ကတော့ ပျောက်ကွယ်မသွား ပေဘူး.....’

‘ကျွန်တော်တို့ ဂူလိုဏ်ထဲမှာနေကြတဲ့ ကျောက်တုံးခေတ်ကို ပြန်သွားကြမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ ရိုးသား ခြင်း၊ အေးမြချမ်းငြိမ်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲခြင်းအပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူလာ ကြတဲ့ သူတွေဟာ ဒီတစ်ခါ ပင်လယ်လမ်းက ရောက်လာကြပြန် တာကိုး ..... ခင်ဗျားလို ပုံပြင်ကြိုက်တဲ့ လူနဲ့ ဆွေးနွေးရတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကလဲ ပုံပြင်ဆန်ဆန်ပြောရတာပေါ့။ ဟိုတုန်းက အဘိုး အဘွားတွေ လက်ထက်က ကြုံခဲ့ရတာက မြင်းစီးစားပြောပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ လက်ထက်တွေ့ရတာက ပင်လယ်စားပြောပေါ့ဗျာ ..... သူတို့က ခွဲခွာရေလန်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ချမ်းသာသမျှ တိုက်ခိုက်ရုံတွင်မက ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးမှုတွေပါ ထိပါး ဖျက်ဆီး လာတော့ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး တိုင်ကြတာပဲ ..... အလယ်ခေါင်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို အသားထားလိုက်ကြရအောင်၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက အေးတိအေးစက် ဆက်နေရင် ရေစုန်မျောမှာ၊ အဘိုး အဘွားလေးတောင် ပြောစရာ မကျန်ဘဲ ကိုယ့်အဘိုးက လန်ကွတ် တီပဲ ဝတ်လေသလား၊ ဘောင်းဘီပဲ ဝတ်လေသလား ပြောမပြနိုင် လောက်တဲ့ ဘဝကို ရောက်တော့မှာကိုး၊ ဒီတော့ အပြောင်းအလဲ ကတော့ တကယ်လိုတယ်။ ခင်ဗျားက မပြောင်းမလဲဘဲ စားကျက် လွင်ပြင်မှာ နွားလေးမွေးပြီး မြက်ခင်းလေးတွေပဲ ကြည့်မနေနဲ့ဦး ..... ခင်ဗျား အယူအဆကြီးတင်ပြရင် စိတ်ကူးယဉ်သမား သက်သက် အဖြစ်နဲ့ ဝိုင်းချောက်ချကြလိမ့်မယ် .....’

သူက ကျွန်တော်အတွေးကို တစ်ပတ်လျှော့ခိုင်း၏။

‘ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက ကိုကျော်မင်းရာ ..... ပင်ကို သဘာဝကိုသာ ပြောတာဗျာ။ အပြောင်းအလဲကို လိုချင်လိုပဲ ကျွန်တော်တို့ တောထဲထွက်လာကြပြီပဲ၊ ဒါပေမယ့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန် ပြောတာဗျာ၊ ဒီလူမျိုးကို ကိုင်တဲ့ နေရာမှာ .....’

‘အဲ ..... အဲ ..... ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ၊ မြန်မာလူမျိုး ၏ လူနေမှုစနစ်ကို ပြောင်းလဲဖို့ ကိုင်တွယ်ပြုပြင်ရာမှာ ကျွမ်းကျင် ရမယ် ..... ဟုတ်ပြီလား .....’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ လူဦးရေကများ အစာရေစာမရှိလို့ ခွက်ချင် စားရတဲ့၊ အစာအမြင်မွတ်နေတဲ့ ဝံပုလွေလိုလက်မျိုးနဲ့ အနုပညာ ကျော်တစ်ဦးရဲ့ ခြွေပန်းအိုးကို သွားကိုင်ရင် ပန်းအိုး အစိတ်စိတ်

www.burmeseclassic.com

အမြွှာမြွှာကွဲတာပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့များ .....'

သူတို့က ဤသို့များ ပြောလိုက်လျှင်ကျွန်တော်သည် ကဏ္ဍ
ဆရာကြီး တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တော့မလို အထင်ကြီးသွားတတ်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ပါတီရေးရာ ကိစ္စများရပ်နားချိန်
တိုက်ပွဲများ ခေတ္တစချိန်များတွင် ဤလိုစမ်းချောင်းဘေးတွင် ကို
အတွေးနှင့် ကိုယ့်ယူဆချက်များကို လွတ်လပ်စွာ တွေး၍ တင်
ရသည်မှာ ပျော်စရာပါပင်တည်း။ တောတွင်းရှိ ဒုက္ခများကို
ပျောက်သွားတော့သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်ကြားသည် လွတ်လပ်
သန့်ရှင်း၏။ ယုံကြည်စိတ်ချရမှု အပြည့်ရှိလှ၏။

နှစ်ယောက်သား ခရီးရှည်သွားခဲ့ရသော ဤခရီးလမ်း
ကျွန်တော်တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပေ၊ ပြန်တွေးတို
ကြွကြွရွရွ ပူပူနွေးနွေး ရှိလှ၏။

သူမရှိသည့်နောက် ကျွန်တော်မှာ မည်းမှောင်သော ချောက်
တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရသလို ခဏခဏ ကျောစိမ့်မိသော

အလောင်းတော်ကဿပ နေရာအနီးတွင် တိုက်ပွဲတစ်
ကျွန်တော်ပေါင်တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည် တောထဲတွင် ဆေးဝါး
ပဲ ဖြစ်သလို ကုသရခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်အနာမှာ ကျက်သ
လည်း ကျွန်တော် လူစဉ်မမီတော့ပေ၊ အပြင်တွင် ဆေးဝါးကုသ
သည်ကတစ်ကြောင်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ကျွန်တော်အတွေးကပြ
ဓားလာသောအခါ ကိုကျော်မင်း ပြောခဲ့သော 'ဝံပုလွေလက်
ကြွေပန်းအိုး'ကဗျာကို ကျွန်တော်စပ်၍ တင်ပြမိမှာကိုယ် စိုးသ
က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် မကြေးဘုံလေးသူ

ဒေါ်ရှမ်းမ ရှိရာသို့ လက်နက်ချဝင်ရောက်၍ ဤကျောက်ဆည်မြို့အနီး
တွင် နားနေခဲ့ပါသည်။

(၆)

ကျွန်တော်နေကောင်းလာပေမယ့် ဆရာဝန်က ခြံထဲသို့ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ခွင့် မပေးသေးပေ။ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းပြတင်းမှ လှမ်း၍ ကြည့်လျှင် ခြံဝင်း၏ အရှေ့တောင်ဘက်ကို စီး၍ မြင်နေရသည်။ စိတ်အေးလက်အေးပင့် မက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေရာက နှင်းဆီပွင့်များကို ကြည့်နေမိ၏။

ပန်းများကို မကြေးအုံ့စူး၍ နေလေသည်။ သူ့အပါးတွင် မောင်ဖေမောင်သည် ရပ်လျက် စကားပြောနေပုံ ရလေသည်။ သူတို့ဘာတွေများ စကားစပ်မိကြပါလိမ့်၊ မြန်ဆန်သော ခေတ်တွင် ယခုလို တွေ့ဆုံကြရင်းမှ မောင်ဖေမောင်သည် မကြေးအုံ့အား ချစ်ခွင့်များတောင်းနေပေပြီလား၊ ရိုးရိုးသားသားပဲ ပန်းအကြောင်း မြေကြီးအကြောင်းပဲ ပြောနေကြလေသလား၊ ကျလုဆဲ နေရောင်အောက်တွင် မကြေးအုံ့အလှကလည်း သူ့လက်တွင် ကိုင်ထားသော နှင်းဆီပန်းများနှင့်အတူ ကြွကြွရွရွ ရှိပေသည်။

ဪ ..... စင်စစ်မတော့ ချစ်ခြင်းဆိုသည်ကလည်း ဤလို ငယ်ရွယ်သူအချင်းချင်း ကျန်းမာပျိုမြစ်ကြသူတို့ အဖို့သာ စိတ်ကူးယဉ်အရှိန်ကလေးနှင့် စေတနာအဟုန်ကလေးတို့ရောပြီးစီးရာမှ နှလုံး

သားကလေးတွေ ခုန်ပြီး ခံစားမှုကလေးတွေနှင့် အလွန်ကြည့်နူးစရာကောင်းသော အရသာတစ်မျိုးဖြစ်သည့် စိတ်အဟုန်ပါပင်တည်း။

ဤအရသာမျိုးကို အဆတ်မပြတ် ခံစားနေရသောအချိန်နှင့် တစ်ဖန်တလဲလဲ ခံစားမှုကို စွဲလမ်းတမ်းတနေခြင်းသည်ပင် ချစ်ခြင်းတည်းဟူသော ကမ္ဘာထဲတွင် နေသည် မည်ပေသည်။

အရွယ်ကိုလိုက်ပြီး ချစ်ခြင်းသဘောကလဲ တိမ်ရာမှနက်၊ ပေါရာမှ လေးလာတတ်ပေသည်။ အရွယ်ရင့်လာသော အချိန်တွင် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်ကထက် စေတနာအဟုန်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာမှုက ထူထပ်လာနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ချစ်ခြင်းသည် ပို၍ မွန်မြတ်လာတတ်ပေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်လာသဖြင့် ပင့်သက်ကိုပင် ရှူလိုက်မိပေသည်။ မကြာခင်ပင် မောင်ဖေမောင်သည် သူ့ခြောက်သို့ ကူးသွား၍ မကြေးအုံ့သည်လဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

အတန်ကြာမှ သူ့လက်ထဲတွင် နှင်းဆီပန်းတချို့နှင့် ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

‘ဘုရားပန်းလဲလို့ပြီးခဲပြီ၊ ဦးလေးအိပ်ရာဘေးစားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးထဲကို စိုက်ပေးမလို့ .....’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းများ လဲပေးနေပေသည်။

အပြင်တွင် နေရောင်ကွယ်၍ မောင်စမျိုးလာပေသည်။

‘ခုတုန်းကလေ ပန်းတွေခူးရင်း မောင်ဖေမောင်နဲ့ မကြေးအုံ့တို့စကားပြောနေတာ ဦးလေးကြည့်နေတယ် .....’ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ခုလို ငယ်ရွယ်သူတွေကို မြင်ရတော့ ဦးလေးတောင့် ငယ်စိတ်

တွေဝင်လာပြီး ပြုံးသွားသေးတယ်ကွယ် .....'

ကျွန်တော်သည် လမ်းကြောင်းပေးလိုက်သည်။ မကြေးအုံက ကျွန်တော်ကြောင်းပေးသော လမ်းအတိုင်း လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားသည်။

မကြေးအုံသည် ပြုံးကာ ကျွန်တော့်အပါး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

'ဦးလေးက ဘယ်လောက်များ အိုသေးလို့လဲ၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို မြက်ခင်းတွေပေါ်မှာ ဦးလေးနဲ့ မကြေးအုံ လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီပဲ.....'

'လမ်းတော့ လျှောက်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီခြေနာကြီးက နိုင်ခနဲ နိုင်ခနဲ ဖြစ်လာရင် လမ်းလျှောက်နေရင်းက သာယာတဲ့ စိတ်ဟာ ပျောက်ပျောက်သွားတာပေါ့ကွယ်၊ ..... မကြေးအုံတို့ မောင်ဖေမောင်တို့လိုအရွယ် ကျန်းမာရေး ကောင်းတုန်းဆိုတော့ ခုလို လမ်းလျှောက်ရ၊ စကားပြောကြဆိုကြနဲ့ဟာ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းတာပဲ .....'

'ဒါကတော့ ဦးလေးအထင်ကိုး၊ မကြေးအုံကတော့ ဦးလေးတို့ နေ့တိုနေ့နဲ့ လမ်းလျှောက်တာကို ကျွေးရင်း စကားပြောသွားရတာကတောင်မှ ပျော်သေး၊ ကိုဖေမောင်နဲ့ကတော့ စကားလက်ဆုံကို မကျပါဘူး .....'

'မကျဘူးဆိုလို့သာ ယုံရမယ်၊ မင်းတို့စကားပြောနေတာဟာ စိတ်ပါလက်ပါကြီးပါကွယ် .....'

'ဦးလေးကလဲနော် ..... အဝေးကြည့်ကောင်းတိုင်း စိတ်ကူးသိပ်မယဉ်စမ်းနဲ့၊ မကြေးအုံက ကလေးပေမယ့် လူကြီးစကားပြောရဦးမယ်၊ စကားများတဲ့ ကောင်မလေး၊ ရွှေရာလေးလိုတော့ မထင်

လိုက်ပါနဲ့နော် ..... မပြောသင့်ဘူး ထင်ရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဦးလေးတို့ အိမ်လို အဝေးကြည့်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကြလွန်းလို့ တကယ့်ဘဝမှာ အထိနာကြတဲ့ သာဓကတွေ တွေ့ခဲ့ကြတယ်မို့လား၊ အနားကပ်ကြည့်ရင် အဖြစ်အပျက် တစ်မျိုး သိလား .....'

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော တောတွင်းနေခဲ့ကြတုန်းက ဘဝနှင့်ဟပ်မိသဖြင့် သူ့စကားလုံးလေးများကို သဘောကျ၍ ရယ်နေမိပါသည်။

'မောင်ဖေမောင်နဲ့ ဘာများ ဘုံကျလာခဲ့ပြန်ပြီလဲ.....'

'ဦးလေးကြည့်ရတာ ကိုဖေမောင်ကို သိပ်သဘောကျ နေသလိုပဲ၊ မကြေးအုံတော့ သူနဲ့ စကားများများပြောကြည့်လေလေ အစေးမကပ်လေးပါပဲ၊ စကားစကားပြောဖန်များ၊ စကားထဲက ဇာတိပြဆိုတာမျိုး၊ တက္ကသိုလ်မှာ သူ့ဗရုတ်ကျနေပါလိမ့်မယ်၊ သူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဗရုတ်ကျကျ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ခဲ့ဖူးတာနဲ့ တကတံ သိမ်းကျုံးပြီး မကောင်းပြောနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူသာ လက်ထပ်ရင်တဲ့ တော်ရုံစာနံရံ မိန်းကလေးကို မစဉ်းစားဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ကြီးကျယ်လိုက်တာ ဦးလေးရယ်၊ မကြေးအုံကတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ဘက်ကချည်း ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သတ်အထက်စီးနဲ့ ကင်စင်စီးစီး ပြောမနေပါနဲ့လို့၊ တကယ်ပညာကို ကြိုးစားသင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း တော်ရုံထန်ရုံ ယောက်ျားကို မစဉ်းစားသေးဘူး၊ ကိုယ့်ပညာနဲ့ ကိုယ်နေပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်ကြလွန်းလို့ စာကြိုးစားသင်နေကြတာပေါ့လို့၊ လောကကြီးမှာ ပညာရော စိတ်ထားရင်တာရော စေတနာရိတာရော ဖြည့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးမှန်သမျှဟာ သူများနာခေါင်းနဲ့ အသက်မရှူချင်ကြဘူး၊ ဖရီးခေါ်တဲ့ ဘယ်သူ့အကြောင်းအကြံမှမခံတဲ့

www.burmeseclassic.com

အသက်ရှူရခြင်းခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်နေချင်ကြတာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီလူဟာ တစ်မျိုးပါပဲလေ ....'

'ဒီလိုပေါ့ကွယ် ငယ်သေးတော့လဲ ထင်တစ်လုံးတော့ ရှိကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကဲကွယ် မောင်ဖေမောင်နဲ့ အကြောမတဲ့ဘူးဆိုကြပါစို့ကွယ်၊ မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်ကွယ်၊ ဦးလေးနေကောင်းတုန်းကလေ မကြေးအုံက လက်ထပ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြေးအုံစကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုစကားလဲ၊ အမှတ်ရတုန်း မေးတာဟေ့၊ ခုကောပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား.....'

မကြေးအုံသည် ဒူးလေးနှစ်ခုပေါ် မေးတင်ရင်း မျက်လုံးလေးမှေးနေ၏။ ပြီးတော့မှ သူငယ်ငယ်ကတည်းက ပုံပြောတော့မယ်ဆိုလျှင် ပြင်လိုက်သည့် ဟန်မျိုး ပြင်ထိုင်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ မျက်စိကလေးမှေးကြည့်ရင်း အသံအေးအေးလေးနှင့် စကားစလှာ၏။

'မကြေးအုံလဲ ပြောမလို့ပါတဲ့ ဦးလေးရယ် ..... အကြောင်းမဆုံမိသေးလို့၊ ခုတော့ ပြောရမှာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်၊ ဒီပြင်မှာတော့ မကြေးအုံက ဇာတ်လိုက်ပဲလား၊ ဆရာမက ဇာတ်လိုက်ပဲလားဆိုတာတော့ မကြေးအုံလဲ အဆုံးအဖြတ် မပေးတတ်ဘူး .....'

ကျွန်တော်မှာ ယခင်က သူ့ပုံပြင်များကို နားထောင်စရာသည့်ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်သော် ကျွန်တော်အစဉ်မြတ်နိုး၍ ပူပင်ကြောင့်ကြစွာ စောင့်ရှောက်လာခဲ့သော မိန်းကလေးသည် ဤပုံပြင်တွင် ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်လာမည်ဆိုသောကြောင့်ပင်တည်း။

'ဒီပုံပြင်ကိုတော့ မကြေးအုံ တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့ အချိန်ကစ၊ ရမှာပဲ၊ နားထောင်နော်၊ မကြေးအုံ ယူခဲ့တဲ့ ဘာသာမှာက အရေးနဲ့အနောက် ရာဇဝင်နှစ်ခုလုံးပါတယ်မို့လား၊ အဲဒါအနောက်တိုင်း

ရာဇဝင်ကိုသင်တဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ကို ဘီအေပထမနှစ်ကတည်းက မကြေးအုံ စေ့တွေခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သူ့မျက်နှာက ချောတော့ချောပါတယ်၊ ဘာမှ ပြုပြင်မထားဘူး၊ ကိုယ်လုံးကတော့ ထန်းလက်ချောက်လေးလို့ပဲ၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကလဲ ဖြူဖျော့ဖျော့နဲ့၊ အသားကတော့ ဖြူပါရဲ့၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ရယ်၊ သူ့နေ့တိုင်း ဝတ်တတ်စားတတ်တဲ့ ပုံကတော့ နက်ပြာရောင်ပိုးတွန့်လုံချည်နဲ့ ပဒုမ္မာအင်္ကျီ အဖြူ၊ ပဝါအဖြူကြီး နှစ်ဖက်စုံချလို့၊ သူ့ကြည့်ရင် အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆိုကြပါစို့ .....'

ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲတွင် သူ့ဆရာမပုံမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာပါသည်။

'သူ့ဟာ ဆံပင်ကိုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထားပါရဲ့၊ စကားပြောရင် သူ့အသံက အေးအေးနဲ့ တိုးတိုးလေးပဲ၊ သူ့မျက်လုံးကလဲ သူ့ရှေ့တည့်တည့်နရံကလွဲလို့ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘူး၊ အမြဲတမ်းစူးစူးစိုက်စိုက်နေပုံပဲ၊ မျက်နှာမှာလဲ ပေါင်ဒါတောင် မရှိဘူး .....'

'ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ချုပ်ကို ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက စိတ်ဝင်စားကြရဲ့လား .....'

ကျွန်တော်သည် ဆရာမလေးကို ကျောင်းသားတွေအများစိုင်းပြီး သရော်မှာစိုးပြီး မအောင်နိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်သာ ကျောင်းသားဆိုရင်တော့ မသရော်တောင်မှ သူပြောပြသော ပုံစံနှင့်စာသင်သော ဆရာမဆိုလျှင် အတန်းထဲမှာ မျင်း၍ ငိုက်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

'တခြားကျောင်းသားတွေကတော့ စိတ်ဝင်စားပုံမရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ချချက်က အချက်အလက် စုံစုံလင်လင်ဆိုတော့

မိအောင်လိုက်ရေးရတာပဲ။ မကြေးအုံကတော့လေ ရေစက်ပဲလား မပြောတတ်ဘူး သူ့ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပဲ.....

‘ဖြစ်ရမယ် ..... မိကြေးအုံတို့ကတော့ .....’ ကျွန်တော့်မှာ မထင်ရင် ဖြစ်တတ်တဲ့ သူ့သဘောကို သိပြီးဖြစ်၍ ဒီလိုဖြစ်ရမယ် လို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ဪ ..... ဦးလေးနယ် ဒီဆရာမလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ လောကမှာ မရှိတော့ဘူးလို့တောင် မကြေးအုံထင်တာပဲ ကျောင်းမှာလေ မကြေးအုံ အတန်းမျိုးစုံ တက်ခဲ့ရတာပဲ။ ဆရာ၊ ဆရာမလဲ မျိုးစုံကို စုံသွားတာပဲ။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ပန်းပွင့်တွေ ထပ်နေတဲ့ လေထဲက လိပ်ပြာရောင်စုံတွေလိုပဲ။ လှပကြော့ရှင်း မြူးပျံ့နေကြတာပဲ။ ဒီဆရာမတော့ မြူးပျံ့ရှင်သန်နေတာ မဟုတ်။ သက်မဲ့ ရုပ်တုတစ်ခုနဲ့တူနေတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ မကြေးအုံက သူ့အဆည်းနှလုံးကို ကြည့်ချင် မြင်ချင်တာလား .....’

‘ဒါနဲ့ ..... နောက်နှစ်ကျတော့ သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် လုပ် တယ်။ သူက တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ ကျောင်းက ပေးတဲ့အိမ်မှာ နေတယ်။ ထမင်းချက်တစ်ယောက်နဲ့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲပဲ။ မကြေးအုံ နဲ့ ခင်လာပြန်တော့လဲ သူတော်တော်လေး ခင်တတ် ပြုတတ်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် စကားတော့ သိပ်မပြောလှဘူး။ မကြေးအုံကတော့ သူ့ ဆီက စာအုပ်တွေ ယူဖတ်။ သူနဲ့ ရာဇဝင်ကို ဆွေးနွေး။ သူ့ဘာလုပ် ချင်စာယ်ဆိုတာမျိုး သိတဲ့အခါ သူလုပ်ချင်တာဖြစ်အောင် အကုန် ကူညီပေးနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဆိုကြပါစို့လေ။ သူလဲ မကြေးအုံ ကို ညီမတစ်ယောက်လို ချစ်လာတယ်ဆိုပါတော့ ..... ဒါပေမယ့် သူပုံစံ အေးစက်စက်ကတော့ မပျောက်ဘူး .....’

‘ဒီနှစ် နှစ်ဦးကျတော့ သူ့ဘဝကို တီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်

စာယ်။ ဆရာမဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ လောကကို စိတ်မဝင်စားသလို နေတာလဲလို့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ခဏ ခဏ စကားစပ်ကြည့်တယ်။ တစ်နေ့ကျ သူ့က သူ့ဘဝကို ပြောပြ တယ် ဦးလေးရဲ့ .....’

သူ့ပုံပြင်ထဲကတွင် သူ့ဘယ်လို ဇာတ်လိုက် ဖြစ်သည်ဆိုသည် တော့ မပါသေးပေ။

‘သူဟာ တစ်ဦးသော သမီးပဲ။ သူ့မိဘများကလဲ အလွန် နှမ်းသာတယ်။ သူ့ကို သူ့ကြိုက်သလောက် ပညာရှာခွင့်ပေးသတဲ့။ သူ့ဘီအေအောင်တဲ့နှစ်မှာ တောမြို့က သူတို့အမျိုးတော့ဆီက သူတို့ မြို့မှာ စာသင်ဖို့ သူငယ်လေးတစ်ယောက် သူတို့အိမ်ရောက်လာ တယ်။ သူငယ်လေးက တက္ကသိုလ်မရောက်သေးဘူး။ ဆယ့်တန်း လောက်ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ကတော့ လူပျိုပေါက်ဆိုပါ တော့။ သူနဲ့က အသက်ချင်း အတော်ကွာတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူအိပ်ခန်းထဲ သူငယ်လေးက ရောက်လာပြီး ကန်တော့ပါရဲ့ဦးလေး ရယ် ..... လူပျိုစကားပြောတယ်ဆိုပါတော့ ..... သူ့မှာလဲ ပထမဆုံး တွေ့အကြိုကို ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ပေမယ့် လက်ပွန်းထဲတို့ ခြစ်သွားတော့ သူသိတာ ရှက်တာပေါ့ ..... သူကတော့ လူကြီး တွေ မသိအောင် ဒီအဖြစ်ကို ဖုံးဖိထားလိုက်တယ်။ ဒီသူငယ် တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့နှစ် အဲဒီလိုပဲ အဆောင်ကူးတဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့မိဘ တွေက မိသွားရောတဲ့ ဦးလေးရယ်၊ အဖေ၊ အမေတွေကလဲ ခြောင်း ဆန်အောင် ဆူတာပေါ့ သူ့တို့ပဲ အပြစ်တင်ကြတယ်။ သူငယ်လေး ဆိုတော့ အိမ်မှာ မထားတော့ဘူးတဲ့။

‘သူဟာ အပျိုရည် မပျက်သေးသော်လဲ အဲဒီနေ့က စပြီး သူ့ပုံစံကို ဒီလိုပုံပြောင်းလိုက်တာပဲတဲ့ ဦးလေးရဲ့။ နောက်အိမ်မှာ

ဆက်တက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမဆက်လုပ်နေတယ်။ သူ့မိခင်နဲ့ သူငယ်လေးမိဘတွေလဲ ဆွေခန်းမျိုးခန်းပြတ်ရော၊ ခုတော့ မိဘတွေလဲ ဆုံးကုန်ပြီ သူလဲ ဘယ်ယောက်ျားစပ်တာမှ လက်မမိတဲဘဲ ဘဝကို ရောက်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ သူ့အလှအပကို မပြချင်တော့လို့ ဒီလိုပဲနေသတဲ့ .....

‘သူငယ်လေးကရော .....

‘အဲဒီသူငယ်လေးရဲ့ သတင်းလေးကိုတောင် နားမထောင်တော့ဘူး။ အဲဒီသူငယ်လေးလဲ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်လို့ မသိဘူးတဲ့ .....

‘အဲဒါလဲ တစ်မျိုးအေးတာပဲနော်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး အဲဒါဆရာမရဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ မကြေးအုံက ဘယ်အခန်းက ပါတာလဲ.....

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် သိလိုလှသော အချက်ကို ကောင်းစွာ မေးလိုက်ရ၏။

မကြေးအုံသည် မောလှစွာသက်ပြင်းရှူရှိုက်ရင်း ‘အဖြေကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ ဦးလေးရဲ့ .....

‘သူ့ချစ်သူရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ သူ့ဆီမှာ ကျန်ရစ်တယ်။ သူ့အိမ်ပေါ်က ဒီသူငယ်လေးဆင်းသွားကတည်းက သူလဲ ဒီဓာတ်ပုံကို တစ်ခါတည်း မကြည့်တော့ဘူး။ သိမ်းထားတာပဲတဲ့။ အဲဒါ မကြေးအုံနဲ့ စကားစပ်မိတော့မှ ဗီရိုတစ်ခုထဲက ဒီဓာတ်ပုံကို ထုတ်ယူလာတယ်။

‘ပိုးစအနက်နဲ့ ..... အထပ်ထပ်ချည်ထားတယ်။ အဲဒီဟာမကြည့်ပြီး ပြလိုက်တော့ ဘယ်သူ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်ထင်လဲ၊ ဦးလေးသိလား’

သူသည် ကျွန်တော်ကို မေးခွန်းမေးလိုက်စဉ် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ သိလိုစေ ပြင်းထန်လာပါသည်။

‘ဘယ်သူပဲ ဖြစ်နေသလဲ .....

‘မကြေးအုံ ..... မကြေးအုံရဲ့ .....

‘ဟင် ..... မင်းမှာ မင်းမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား .....

ကျွန်တော်သည် ထိုမေးခွန်းကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိ မျက်ကလေးဆန်ပြာ ကတုန်ကယင်နှင့် မေးမိ၏။ တကယ် တကယ် မကြေးအုံမှာ ချစ်သူနှင့်ဘာနှင့် ရှိနေပြီဆိုတော့လဲ ကျွန်တော် ထိုစကားကို ရဲရဲ မကြားဝံ့သေး၊ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်လှချည်း။

မကြေးအုံသည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာပေါ် အုပ်ရင်း အသက်ပြင်းစွာ ရှူလိုက်ကာ ကျွန်တော်မျက်နှာကို ညှိုးလျှော့ ပြန်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အသံက ကြေကွဲစွာနှင့် ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ချစ်သူရယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး ဦးလေးရဲ့ ..... တကယ် ချစ်မိရင်တော့ ဦးလေးကို မကြေးအုံ ဖွင့်ပြောမှာပါပဲ။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံရင်စာလေး မကြေးအုံကို တစ်နှစ်ရှိပြီ ဆက်သွယ်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၊ ‘ဘာသာရပ်ချင်းတော့ မတူဘူး အတန်းချင်းတော့ တူတယ်၊ မကြေးအုံဆီကို အမြဲလာနေပြီး ဒီကရီရရင် လက်ထပ်ကြဖို့ အမြဲပဲ လာပြောနေတာပဲ၊ မကြေးအုံရင်ထဲမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဆုံးဖြတ်ရသေးတော့ ဘာကိုမှ စကားတော့ မပြန်မိသေးဘူး၊ တစ်နေ့ သူ့ကို သူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ချစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိရင် ဆဲ ဦးလေးကို ဖွင့်ပြောဖို့ မကြေးအုံမှာ ဝတ္တရားရှိသေးတယ်လို့ မကြေးအုံ ယူဆထားသေးတယ်လေ၊ မမျှော်လင့်ပဲ ဒီကိစ္စဖြစ်လာတော့ မကြေးအုံ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတယ် .....

သူသည် ခဏစကားမပြတ်ပြီးမှ
 'အဲဒီနေ့က အဆောင်ကို ပြန်လာပြီး မကြေးအုံရှိုက်ကြီးတင်
 ငိုမိတယ် ဦးလေးရယ် .....' ဟု ဆက်ပြောကာ သူသည် ကြူကြူ
 ပါအောင် ငိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ပန်းလေးကို ညင်သာစွာ ပုတ်လိုက်မိပါ
 ၏။ ခြောက် ..... သူ့ခမျာ ကျွန်တော်သာလျှင် အမေ ကျွန်တော်
 သာလျှင် အဖဆိုသလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောပြတိုင်ပင်စရာ ရှိသူ
 လေးပါတကား။ ဒေါ်ရမ်းမဆိုသည်က ဒီလိုကိစ္စများကို ဖွင့်ဟတိုင်
 ပင်လောက်အောင် ခေတ်မမီတော့ပေ။ ဒါပေမယ့်သူလေး ဤ
 ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေကြွေရာသည်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး မြင်ရသူ
 အတော် စိတ်ထိခိုက်သွားပါသည်။

'အဲဒီနေ့က တွေးမိတယ်၊ မကြေးအုံက သူ့ကို ချစ်ရာ
 စိတ်ဒီလိုထိခိုက်ပြီး ငိုဖို့ မရှိပူးလို့၊ ချစ်မိလို့သာ ငိုမိတာဖြစ်မှာ
 ပေါ့နော် ..... ဦးလေးရယ်'

သူ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာကလေးနှင့် မော်
 ကျွန်တော်ကို မေးရှာပါသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ
 သူ့နုလုံးသား၏ ခံစားမှုကို ကျွန်တော်ဘာမှ သိသည်မဟုတ်။

'တိတ်ပါကွယ် ..... တိတ်ပါ ..... လက်မလွန်ခင် စောစော
 စီးဖို့ နုလို့သိလိုက်ရတာဟာ မကြေးအုံအဖို့ ကံကောင်းတာပဲ
 ဦးလေးလေ မကြေးအုံကို အပြစ်မဆိုပါဘူး.....'

မျက်ရည်များကို ပဝါဖြူလေးနှင့် သုတ်ရင်း 'မကြေးအုံသူ
 သူနောက်လားတဲ့အခါတွေမှာ အတွေ့မခံတော့ဘူး၊ အံ့သြတာ
 ဆရာမနဲ့ မကြေးအုံ စပ်ကြားမှာမှ ဒီဇာတ်လမ်း ထူးထူးခြားခြား
 ဖြစ်လာရတယ်လို့ .....'

'အေးပေါ့လေ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်တာ
 မျိုးကတော့ ခပ်ရှားရှားပဲကိုး၊ ဆရာမနဲ့ မကြေးအုံ ဆက်ဆံမှုကတော့
 အရင်ကလိုပဲ မဟုတ်လား .....'

'အို ..... ပိုတောင် ရင်းနှီးပါသေးတယ်ဦးလေးရယ်၊ မကြေးအုံ
 စာကိုပဲ ဂရုစိုက်ပြီး ကြိုးစားပါတယ်၊ ခုမှ ဒီအကြောင်းကို ဖွင့်ပြော
 ရတာကိုလဲ ဦးလေး မကြေးအုံကို ခွင့်လွှတ်နော် .....'

'ဦးလေးက ငါတူမစိတ်ရင်းကို သိပြီပဲဟာ ဘာခွင့်မလွှတ်
 နိုင်စရာရှိလဲ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊
 ကဲတို့များ ထမင်းစားကြစို့၊ မိုးတောင် အတောင်ချုပ်သွားပြီ၊
 ဒေါ်ဒေါ်ကို သွားပြောချည်လေ .....'

သူကျွန်တော့်အပါးမှ ညင်သာစွာ ထသွားတော့မှ ကျွန်တော်
 သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်လွှဲမိရင်း မောလျှော့ အသက်ရှူ
 နေမိတော့သည်။

(၄)

ဘီအီးဒီ သင်တန်းတက်ရန်အတွက် သူရန်ကုန်သို့ ပြန်၍ သွားရပေတော့မည်။

သူ့စာအုပ်များကို သိမ်းဆည်း၍ ထင်းရှူးသေတ္တာထဲထည့် နေစဉ် သူ့အခန်းရှိရာသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွား၏။ သူလှုပ်ရှားနေသည် ကို ကျွန်တော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အသာအယာ ကြည့် နေ၏။ သူသည် စာအုပ်များကို လက်စသတ်ထည့်ပြီး ကျွန်တော့် ခြေရင်းက ကြမ်းပေါ်ထိုင်၍ ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့သည်။

‘နောက် ..... နှစ် , နှစ်ကြာရင်တော့ မကြေးအုံ ဒီနေရာက တစ်နှစ်တစ်ခါ ထွက်သွားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဦးလေးလဲ မကြေးအုံ အတွက် စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့ .....’

‘အေးပေါ့ကွယ် ..... ဦးလေးပူပန်တာတွေဟာ မကြေးအုံ အတွက်ပါ၊ ဒီနေရာမှာတော့ အစိုးရက လူနေအိမ်ခြေနည်းလိုကျောင်း ဖွင့်မပေးလည်း တို့များဘာသာ ကျောင်းလေးတစ်ဆောင်ဖွင့်ပြီးကလေး တွေ စာသင်ပေးရတာပေါ့၊ မကြေးအုံလဲ အိမ်မကွာ ကျောင်းမကွာ နေရရော မကြေးအုံသာ နှစ်နှစ်အတွင်း စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေ ပြောင်းမလာပါစေနဲ့လို့ ဦးလေးဆုတောင်းနေရမှာ .....’

သူသည် ပြုံးမဲ့မဲ့ လေးလုပ်နေ၏။

‘ဦးလေးက မကြေးအုံနဲ့ဆရာမ ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတာနဲ့ မကြေးအုံကို ပိုပြီး စိတ်ပူနေပြီလား မပူပါနဲ့ ဦးလေးရယ် ဟိုပုံထဲက လိုပေါ့ .....’

‘ဟော ..... ဘာပုံလဲ၊ ဦးလေးကို ဒီနှစ်ကျောင်းအပြန် နှုတ်ဆက်ပုံပြင်တစ်ခု ပြောခဲ့ဦးလေ .....’

ကျွန်တော်ကတော့ ပုံပြင်တစ်ခုကို ကြားချင်စေမည့် ပြော လိုက်မိပြန်သည်။

‘ကျရောက်လာတဲ့ အန္တရာယ်ကိုတော့ မကြေးအုံရှောင်တတ် တိမ်းတတ်ပါတယ်၊ ဟိုမျောက်လေးလိုပေါ့ .....’

‘တစ်ခါတုန်းကလေ မျောက်တစ်ကောင်ဟာ မြစ်ကြီးတစ်ခု ရဲ့ တစ်ဘက်ကမ်းကို ကူးချင်တယ်၊ မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်ကလဲ မျောက်သားကို စားချင်တာနဲ့ ကမ်းပါးကနေ မျောက်ရဲ့အခြေအနေ ကို ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ မျောက်ကိုပြောတယ်တဲ့ ဦးလေးရဲ့၊ ဟိုဘက်ကမ်းကူးချင်ရင် သူ့ကျောကုန်းပေါ်မှာ လိုက်ခဲ့ ရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်ပေါ့၊ မျောက်ကလဲ မိကျောင်းစကားကို လေးလေးစားစား ယုံကြည်တာနဲ့ မိကျောင်းကျောပေါ် စီးလိုက်လာတာပေါ့၊ တစ်ဘက် ကမ်းလဲ ရောက်ခါနီးရော မိကျောင်းက မျောက်ကို ဖမ်းရအောင် ရေထဲငုပ်တော့မယ်ပြင်တော့ မျောက်ကလဲ မိကျောင်းအကြံဉာဏ်ကို ရိပ်မိသွားရော ‘ဒါနဲ့ အသင်မိကျောင်း ဘာကြောင့်ခုလို ကျွန်ုပ်ကို သတ်မဲ့ ကြံစဉ်တာလဲလို့ မေးတယ်’

‘မိကျောင်းကြီးကရယ်ပြီးတော့ မင်းက တယ်ပြီး သူများ စကားကို ယုံတတ်တာကိုတဲ့၊ မင်းကို ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင် ငါ မပို့တော့ဘူးတဲ့၊ မင်းအသည်းနှလုံးကို ငါစားချင်လို့ မင်းကို

ဖမ်းလာတာလို့ ပြောတယ်။ မျောက်လဲ ချက်ချင်း အကြံဉာဏ်ရလာပြီး ပြောပြသတဲ့။

‘အသင်မိကျောင်းဟာ တယ်ပြီး အသိဉာဏ်နဲ့တာကိုး။ ကျုပ်တို့မျောက်ဆိုတာ အသည်းနှလုံးကို ဘယ်တော့မှ ရင်ထဲမှာ မထားဘူး။ ကျုပ်တို့က ဟိုခန့်ဒီခန့်နဲ့ဆိုတော့ ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့တဲ့ ကျုပ်တို့ နေရာအရပ်ကျက်စားရာအရပ်ဟိုဘက်က ရေသဖန်းပင်မှာ အမြဲ ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ ခုနေကျုပ်ကို သတ်ပြီး ရင်ခွဲလိုလဲ အသည်းနှလုံးတော့ စားရလိမ့်မယ်လို့ မအောက်မေ့နဲ့။ ကျုပ်အသည်းနှလုံးကို တကယ်လိုချင်ရင် ဟိုရေသဖန်းပင်ကြီးဆီရောက်အောင်ပို့ပါတဲ့။ ဟိုရောက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ အသည်းနှလုံး ပစ်ချပေးလိုက်မယ်တဲ့။ အဲဒီလို ပြောတော့ မိကျောင်းက တကယ်ယုံပြီး ဟိုဘက်ကမ်းအရောက် ပို့ပေးသတဲ့ .....’

‘ဟိုဘက်ကမ်းလဲရောက်ရော မျောက်က ရေသဖန်းပင်ပေါ်က အပြေးတက်ပြီး သဖန်းသီးတွေ ခူးပြီး မိကျောင်းရှိရာ ရေထဲကို ပစ်ချပေးလိုက်တယ်။ အသင်မိကျောင်း ငါ့အသည်းနှလုံးများဟာ ဤဟာများပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့ ဦးလေးရဲ့ .....’

‘အဲဒီလိုပေါ့ မကြေးအုံ အသည်းနှလုံးကိုတော့ မိကျောင်းအစားမခံရစေပါဘူး။ မကြေးအုံရဲ့ နှလုံးသားကို ရေသဖန်းပင်ထိပ်ဖျားမှာ ချိတ်ထားတာ ဦးလေးရဲ့ .....’

သူသည် ငယ်မူငယ်ဟန်မပျက် သူပုံပြင်လေးကို ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း အဆုံးသတ်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ပင့်သက်ရှုရင်းပြုံးရယ် လိုက်ပါ၏။

‘မကြေးအုံရယ် ..... မင်းဟာကံ ဒီတစ်ခါသာ မျောက်က အကြံဉာဏ်သာလို့ လွတ်သွားတာကိုး။ ပြီးတော့ မိကျောင်းအလည်

နဲ့သာတွေ့ရင် မျောက်သားစားရမှာ၊ သတိထားပါကွယ်။ ပြီးတော့ ဒီမြစ်ကြီးကို နောက်ထပ်တစ်ခါ မကူးချင်စမ်းပါနဲ့ .....’

သူသည် ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါလိုက်၏။

‘မိကျောင်းက ‘အ အ’ ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ လူသားစားဖူးတဲ့ ဖွတ်မိကျောင်းကြီးပါ ဦးလေးရဲ့၊ မကြေးအုံကို ကြီးကျယ်တယ်မထင်နဲ့ မကြေးအုံ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီ၊ ဦးလေးအနေမှာတော့ ဦးလေးဘဝကနဲ့ ဦးလေးအကျိုးပေးက တစ်မျိုးကိုး၊ ဦးလေးကျင်လည်ရတဲ့ ကမ္ဘာကလဲ သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား၊ မကြေးအုံတို့မှာတော့ သတ္တလောကကြီး ကျယ်ပြန့်ပါသဘိသနဲ့ .....’

ကျွန်တော်က နားထောင်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင် ကလေးငယ်သာသာ အပျိုပေါက်စလို အမြဲ မြင်နေသော ကောင်မလေးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားလုံးများကို ရွတ်၍ဆို၍နေတော့ ကျွန်တော်ရယ်ချင် မိပေသည်။

‘သတ္တလောကကြီး ကျယ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဪ ..... ကျယ်ပြောတာနဲ့အမျှ မျောက်လိုပေါ့၊ ကျက်စားလို့ ကူးရသန်းရ သွားရလာရတာပဲ ဦးလေးရဲ့၊ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းကို မကူးချင်ပေမယ့် ကူးသွားရမှာပဲ၊ ဒီလိုကူးတုန်း သန်းတုန်း အန္တရာယ်ဆိုတာလဲ တွေ့မှာပေါ့ဦးလေး၊ ဒီတော့လဲ ကြည့်ရှုတိမ်းရှောင်ရတာပေါ့လေ .....’

‘အင်း .....’

ကျွန်တော်သည် သက်မကြီးချလိုက်မိ၏။ သူပြောသည်မှာလဲ ဟုတ်ပေသား။ သတ္တဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ကံကို တစ်ယောက်သောသူက မွေးသည်မှ သေသည်အထိ ဖန်တီးမည်။

www.burmeseclassic.com

တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်သွားမည် ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ
မဟုတ်၊ ကိုယ့်သဘောကို ကိုယ်ဖန်တီး၍ သင့်သလို စခန်းသွားကြရ
မှာပါတကား။

(၈)

ဦးလေး

ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ ဒီနှစ်နေရာသူကျောင်းပိတ်
ရက်လို့ မကြေးအုံ ပြန်လာရင် အိမ်ကို ဧည့်သည်တယောက် ခေါ်လာ
ခဲ့ပါရစေ .....။

ကျွန်တော်စကို ဆက်မဖတ်သေးဘဲ ရင်ထဲတွင် တုန်တုန်
ယင်ယင် ဖြစ်သွား၏။ ဘယ်လို ဧည့်သည်မျိုးများပါလိမ့်ဟု တွေး
လိုက်မိသည်။

မကြေးအုံဧည့်သည်ကို ဦးလေးလက်ခံနိုင်မှာပါ။ သူကဘယ်သူ
လဲဆိုတော့ မကြေးအုံ ဦးလေးကို တစ်ခါတုန်းက ပြောပြဖူးတဲ့
ပုံပြင်ထဲက ဆရာမလေး သူ့နာမည်က 'ထား'တဲ့၊ မကြေးအုံက
ကိုယ့်ဆရာမဆိုတော့ မမထားလို့ ခေါ်တယ်။ သူလွတ်လွတ် လပ်လပ်
နေရအောင် မကြေးအုံအိပ်ခန်းနဲ့ ယှဉ်ရက်အခန်းကို ရှင်းထားဖို့
အမေရှမ်းကို ပြောပြထားစေလိုပါသည်။

ချမ်းမြေ့ရှင်လန်းပါစေ

မကြေးအုံ

သူ့စာကို ဒေါ်ရှမ်းမအား ပြလိုက်၍ သူစာပါသည့်အတိုင်း သူ့နေသောအခန်း၏ တစ်ဘက်ခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းထားနှင့် ပါသည်။

ကျောင်းပိတ်ပြန်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ထုံးစံအတိုင်း တောင်ပူစာလမ်းလေးမှ စောင့်၍ ကြိုမိ၏။ အိမ်ရောက်လျှင် သူ့ဆရာမနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ဆရာမမှာ သူပြောပြသလိုပင် လုံချည်ပိုးတွန့် နက်ပြာနှင့် ပဒုမ္မာအဖြူလက်ရှည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးပေါင်ဒါ လုံးဝမရှိဘဲ ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်စဉ်အခါ အနည်းငယ်ဖြိုးပြရုံမှအပ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိပုံရ၏။ ခေတ်ပညာတတ် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို သိမ်မွေ့ပြီး ကြည်လင်သော သူ့မျက်လုံး များက ဖော်ပြနေ၏။

အဝတ်အစားရိုးတာလွန်း၍ မူလအရွယ်ထက် အိုမင်းဟန်ရှိ သော်လည်း သူ့အသက်မှာ လေးဆယ်လောက်ပင် ရှိသေး၍ ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေးနှစ်တော့ ငယ်ပေမည်ဟု ထင်သည်။

‘နေရာသို့ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ချိန်လုံး ဆရာမပျော်သလို ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ နေနိုင်ပါတယ်၊ သူများတွေအတွက် ကျွန်တော် တို့အိမ်ဟာ ပျင်းစရာကောင်းပေမယ့် ဆရာမအတွက်တော့ စိတ် ချမ်းသာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်.....’

ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ရှင်ဖြစ်၍ ဆရာမအား ကရုတဓိုက် ဧည့်ခံ စကားပြောရ၏။

‘မကြေးအုံ ပြောပြလို့ ဦးသက်ထွန်းတို့ အိမ်အကြောင်း ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကျွန်မလဲ ခုလိုအေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေတတ် ပါတယ် .....’

ဆရာမသည် ထိုမျှလောက်ပင် စကားပြော၏။ ညနေလမ်း လျှောက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံ မဟုတ်ဘဲဆရာ ပါလာတတ်၏။

အိမ်က ကားအားချိန်တွင် ဆရာမနှင့် မကြေးအုံသည် ကျောက်ဆည် ဆော့ချောင်တွင် ဓာတ်တော်တောင်နှင့် မေမြို့ဘက်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြသည်။

တခြားနေရာများသို့ ကျွန်တော်မလိုက်ဘဲ ကျောက်ဆည်ဆော့ ချောင်သို့မူ မကြေးအုံတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်လိုက်ပါသွားပါသည်။

ထိုနေ့က ဆရာတော်ဘုရား မြစ်ငယ်သို့ကြွသွား၍ ဆရာ တော်ဘုရားကိုမူ လက်ထိလက်ရောက် မဖူးခဲ့ရပေ။ ကျွန်တော်မှာ သံသရာမှ ကျွတ်လွတ်ဖို့ ပါရမီမပြောနှင့်ဆရာတော်ဘုရားကို မျက်ဝါး ထင်ထင် ဖူးမြော်ဖို့ ပါရမီပင်ရှိဟန် မတူပါပေ။

မကြေးအုံနှင့်ဆရာမသည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ သွားနိုင် သော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် စကား တပြောပြောနှင့် လျှောက်၍ ကြည့်ကြ၏။

ကျွန်တော်တစ်ခု သတိထားမိသည်မှာ မည်သည့်ကိုးကွယ် သော ဘာသာမဆို ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အဦးအရိပ် အာဝါသသို့ ဝင်ရောက်နားထိုင်ကြည့်လျှင် အေးမြခြင်း ချမ်းငြိမ်းခြင်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်အရသာကို စိတ်တွင်းမှ ခံစားရသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက်ကို ဆရာမအား စကားစပ်ပြီး ပြော မိ၏။ ဆရာမသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရာမှ စိတ်ဝင်စားလာ ပုံရ၏။

‘ဟုတ်တယ် ဦးသက်ထွန်း ..... ဦးသက်ထွန်း ပြောတာကို

ထားလဲသတိပြုမိတယ်။ ထားကိုယ့်တွေ့တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ဟိုနှစ်
တွေက နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုရင် အစိုးရက လွှတ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ထားကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကိုယ်သမိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်
အထားတွေ လေ့လာချင်တာနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့ဖူးပါတယ်.....'

သူသည် အေးတိအေးစက် နှလပ်နိုးတုံးမကြီး မဟုတ်။
ပြောခွင့်ကြီးလျှင် အေးဆေးစွာ စကားပြောတတ်သူ မိန်းမငယ်
တစ်ယောက်ပါလားဟု ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။

'အဲဒီ ခရီးထွက်တုန်းက ကမ္ဘောဒီးယားလဲ ရောက်ခဲ့တယ်။
ကမ္ဘောဒီးယားက အင်းကောဝပ်အဆောက်အဦးကြီးဟာ ဟိန္ဒူ
ယဉ်ကျေးမှုတွေ အရှေ့အာရှတောင်ပိုင်းကို လွှမ်းမိုးစဉ်က ဆောက်ခဲ့
တဲ့ ဝတ်ကျောင်းတွေ နန်းတော်ရာတွေ ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။
ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ရုပ်တုတွေ အဆောက်အဦးတွေနဲ့ တူတဲ့
ရုပ်လုံးတွေအဆောင်တွေကို ထားတွေ့ခဲ့တယ်။ ဘာကိုပဲ ကိုးကွယ်
တယ်ဆိုဆို အဲဒီအနားတစ်ဝိုက်သစ်ပင်တွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်
နေပုံရော အဲဒီဘုရားဝတ်ကျောင်းတွေရော ဝင်လိုက်ရင် စိတ်ကို
အေးမြသွားတာပဲ'

'ဟော ..... ကိုင်ရိုကျတော့ ပြတိုက်ကြီးဝင်ကြည့်ရင် ရှေး
အီဂျစ်ရဲ့ ခေတ်ဟောင်း နန်းတော်ကြီးထဲရောက်သွားလိမ့်။ အံ့ဩ
စရာတွေ၊ အထူးအဆန်းတွေ၊ မှတ်သားစရာတွေတော့ ပြည့်လို့၊
ဒါပေမယ့် မဲမီဒေါ်တဲ့ ဆေးစီရင်တဲ့ ဘုရင့်အလောင်းတွေ မိဖုရား
အလောင်းတွေ ကြည့်ရင် လွမ်းဆွေးစရာလိုလို၊ ပူပန်စရာလိုလို
တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ စိတ်ရဲ့ ခံစားရမှုက အင်းကောဝပ်မှာ ခံစားရတဲ့
အရသာနဲ့ မတူဘူး .....'

မကြေးအံ့သည်လည်း ခပ်တွေတွေ နားထောင်နေရာမှ 'ဘုရင်

တွေ၊ မိဘုရားတွေ ဝိညာဉ်ဟာ အဲဒီပြတိုက်ထဲမှာ သွားလာနေ
လားမှမသိဘဲ .....' ဟု စကားဖောက်လိုက်ပါသည်။

'ဒါတွေဟာ စိတ်ရဲ့ အရှိန်တွေပဲ ထင်ပါတယ်နော် ထား'
ကျွန်တော်ကမေးလျှင် သူက ချစ်စဖွယ်ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တရားအားထုတ်သူတို့ အသုံးပြုရန်
စီမံထားသော ရေကန်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

တရားအားထုတ်သည့် အဆောင်ငယ်များကလည်း မိန်းမနှင့်
သီလရှင်တို့က သပ်သပ်၊ ရဟန်းတော်နှင့် လူယောက်ျားတို့က
သပ်သပ်ထား၏။ ရေသုံးသည့် နေရာတွင်လည်း သူ့အပိုင်းနှင့်သူ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် စီစဉ်ထားပေသည်။

ကန်ပေါင်သည် ဇလပ်စကြာပင်များ ဆယ့်နှစ်ရာသီပင်
များနှင့် စီရိ သွယ်တန်းစိုက်ထား၏။ တရားအားထုတ်ရာ ကျောင်း
သစ်မီး အဆောင်များသည်လည်း သစ်ပင်များ အောက်တွင် ပကတိ
ငြိမ်သက်တိတ်တဆိတ်နေ၏။ ရွက်ကြွေများ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသော်
လည်း သူတော်စင်တို့အစဉ် ရှင်းလင်းထား၍လားပင် မသီး ပင်ခြေ
သည် တလင်းသဖွယ် ရှင်းလင်းပြောင်ချော၍ နေပေသည်။

ကျွန်တော်စိတ်မှာမူ လေများ တိုက်ခတ်၍ သစ်ပင်များလှုပ်
ရှားသံ သစ်ရွက်တို့ ထိခတ်လှုပ်ရှားသံများကပင် အပြင်အပလောက
နှင့်မတူ ကြားရသူနားတွင် သန္တိရသကို ဖြစ်စေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

အပြင်သစ်ရွက်များ သစ်ပင်များက လေတိုက်ယူလိုက်လျှင်
ဆွေရည်ကျူးသော လှလင်ပျိုတို့ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်သလို ဣန္ဒြေ
မဲ့သော ဟန်ပန်များပါသည်ဟု ထင်ပါသည်။

စပါးပင် လေတိုးသံကပင် ကလေးများ ရယ်မော၍ သီချင်း
သီဆိုသလို ရွှင်မြူးစေတတ်၏။ စပါးစေ့များမှည့်သော အခါမှာ

စပါးတို့ အပင်တက်တွင် မပျော်မွေ့ကြတော့ဘဲ ရပ်သိမ်းချိန်တိုင်း မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း ငြီးငွေ့နေသော ဟန်ဖြင့် သည်းချင်းမျှဆိုနေသလားထင်ရအောင် ပျင်းရိဖွယ် ကောင်း၏။

ဤနေရာတွင်မူ သစ်ရွက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အကိုင်အခက်တို့သည်လည်းကောင်း သိမ်မွေ့စွာ လှုပ်ရှားရင်း တရားမျှဆိုရာ ဂီတသံလို ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ အသံပြုကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လာပါသည်။

ကန်ပေါင်တွင် ခေတ္တအပန်းဖြေကြကာ ကျွန်တော်တို့ ဖြူလာကြပါသည်။

ဆရာမသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ချိန်လုံးမနေပေ၊ နှစ်ပတ်လောက်သာ နေ၍ ပြန်သွားတော့သည်။

‘ဦးလေး မမထားဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်နော်.....’

ဆရာမပြန်သွားသောနေ့က မကြေးအုံက သူ့ဆရာမအကြောင်း ပြောပြပါသည်။

‘အေးပါကွယ် သူ့ဘဝသူ့ အကျဉ်းချထားပုံ ရပါတယ် ကျွန်တော် စိတ်ထဲရှိ ထင်မြင်ချက်ကို သူ့အား ပြောလိုက်ပါသည်။’

‘မကြေးအုံရဲ့ ဆရာမက မပြောဘဲ နေလိုသလို၊ စကားပြောလဲ မဆိုဘူးနော်၊ ဝေဘူချောင်မှာ တုန်းကလေ၊ အင်းကောဝပ်ကို ဝိုင်ရီပြတိုက်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြောသွားတာ နားထောင် ကောင်းသလဲ .....’

‘ဒါပေါ့ဦးလေးရဲ့ ကျောင်းမှာ လက်ချာပေးနေတာ စကားပြောမတတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ၊ မမထားကလေ သူ့နှလုံးသားမှာ အထိနာထားလေသမျှ ခရီးသွားရင်းနဲ့ ဖြေဖျောက်နေပုံရတယ်၊ မိန်းကလေး’

ကြည့်ရတော့ နဲ့နဲ့ပျော့ပျော့လေးနော်၊ သူတစ်ခါတစ်ခါ ပြောပြတာကတော့ သူဟာစွန့်စာခန်းဝတ္ထုရေးတဲ့ ရိုက်ဒါဟက်ဂတ်လိုပဲ အာဖရိက တောနက်ကြီးတွေကိုမှ ခရီးထွက်ချင်တယ်တဲ့ ဦးလေးရဲ့ .....’

‘သူက ထွက်နိုင်တဲ့ အင်အားလဲ ရှိပေတာကိုးဗျ၊ ဦးလေးတို့ဆို ခရီးထွက်ဖို့ မနဲကြိုးစားရတယ် .....’

‘ဦးလေးအသည်းနှလုံးမှာ ဘာအနာရှိလို့ ခရီးထွက်ချင်ရတာလဲ .....’

ဤမိမိကြေးအုံကတော့ မေးခွန်းမေးလိုက်လျှင် ဒိုးဒိုး ဒေါက်ဒေါက်နှင့် အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းသည်။

‘ဟ ..... မိန်းကလေးရ မင်းတို့လူငယ်တွေကလဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မှ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုချစ်မှ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ရရတော့မယ် ထင်နေသလား၊ သူ့ထက်ရင့်လာတဲ့အခါကျတော့လဲ နောက်တစ်ဆင့်တက်လိုက်ရင် တိုင်းပြည်ကို ချစ်ပါရက်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလားလို့ ခံစားရတဲ့ ဒဏ်ရာပိုကြီးမားတာပေါ့၊ မင်းတို့ အသည်းကွဲ ဇာတ်လမ်းတွေထက် ပိုဆိုးတာပေါ့၊ တချို့ဆို နှလုံးရောဂါ ဖြစ်သေကြ တချို့လဲရူး၊ တချို့လဲ မရူးတရူး၊ မသေတသေ မနာတနာနဲ့ လူ့လောကထဲလဲ မဝင်ချင်ကြတော့ဘူး၊ လူစဉ်မမီသလို ဖြစ်နေကြတာတွေ ပြည့်လို့ ဦးလေးတို့တောင် မတောက်တစ်ခေါက်လေးနဲ့ ကံကောင်းလို့ မရူးတယ်.....’

မကြေးအုံသည် ကျွန်တော်အဖေကို ဘယ်လိုသိပြီး ဘယ်လိုသဘောကျလေသလား မသိ ပြေးဆေးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ ..... မုန်းလို့လဲ အသည်းနာကြတယ်နော်၊’

ချစ်လို့လဲ အသည်းနာကြရတာပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ ဘုရားသခင်က နိဗ္ဗာန်ကို ဟောရာမှာ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းတို့၏ ကင်းရှာလို့ ပြောခဲ့တာပဲနော် .....’

‘မကြေးအုံ မေးမယ်နော်၊ ဦးလေးကောင်းကောင်းဖြေ မှန်မှန်လဲဖြေ .....’

‘ကဲ ..... မေးပါခင်ဗျာ၊ မမှန်တောင် အမှန်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ရောက်အောင်တော့ ဖြေမယ် .....’

‘ဦးလေးရဲ့ သက်တမ်းမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်တလေ မရှိခဲ့ဘူးလား၊ မမထားလို့ စိတ်နာကြည်း စရာ အချစ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား .....’

‘ထောင့်ငါးရာနဲ့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီး မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မချစ်ခဲ့ဘူးလေတော့ ဒီနည်းသားမှာက မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လို့ နာကြည်းစရာ မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့ .....’

‘ဟုတ်ပြီ ဒီအဖြေကို ကျေနပ်ပြီ .....’

‘နေပါဦး ..... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခင်ဗျားက ဒီမေးခွန်း ဘာလို့ ကျွန်တော်မျိုးကို မေးရတာလဲ .....’

ကျွန်တော်က ငေါတော့တော့လေး ပြန်မေးလိုက်၏။

‘မေးရတာပေါ့၊ ဦးလေးက ဘယ်တော့မဆို ဦးလေးနဲ့ မကြေးအုံ နှစ်ယောက်ပါတဲ့ ပုံပြင်မှာ ဦးလေးဆိုတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ဘယ်သောအခါမှ မဖောက်ပြန်သော၊ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသော ဇာတ်ကောင်ကြီးအဖြစ် တရားသေထားပြီး မကြေးအုံကိုများဖြင့် ခုပဲ ရည်းစားသောက်သောက်ထားပြီး ပျက်စီးသွားမယ့် မိန်းကလေး ကြနေတာပဲ။ ပူပန်လိုက် စိုးရိမ်လိုက် စီမံလိုက်ရတာ လွန်ရော.....’

ကျွန်တော့်မှာ သူ့စကားလုံးကို သဘောကျ၍ ဟက်ဟက်

ပက်ပက်ရယ်ရင်း မျက်ရည်များပင် ကျလာပါတော့သည်။

‘ရယ်နေ ..... ရယ်နေ နောက်တော့မှမိန်းမအတွက်နဲ့မျက်ရည် ကျနေရတာယ့် ဦးလေးရပ်ကို မကြေးအုံ မမြင်ပါရစေနဲ့ .....’

သူသည် သူ့စကားသူ လက်စသတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထ၊သွားပါတော့သည်။

သူထသွားမှပင် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်ပြန်လည်၍ စဉ်းစားမိ၏။ ‘မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ဘူးလေသလား’ ပြီးခဲ့သော အတိတ်ကတော့ ချစ်ခဲ့ဖူးသူ ရယ်ဟူ၍ မရှိပါပေ။ သန့်သန့်စင်စင်နှင့် ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့ဖူးသူ မိန်းမမှာ အမေတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ပခုက္ကူမြို့တွင် ကျွန်တော်မိဘများက ရက်ကန်းထောင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အစ်ကိုကတော့ ခုချိန်ဆို သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ အမေတို့အလုပ်ကို ရိုးရာမပျက် ဆက်လက်ဦးစီးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သေသေချာချာ တွေးကြည့်လျှင် သဘာဝမကျ ဒါတွေအားလုံးစုပေါင်းနေသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေသလား မသိပေ။ အမေကို အလွန်ချစ်သည်။ အမေနှင့် တစ်ပူးတွဲတွဲ နေရသည်ကို အလွန်ပျော်သည်။ အမေသည် မြေပဲခင်းများကို ဖြတ်၍ ခဏခဏ ဆိုသလို ပခန်းကြီး ပခန်းငယ်တို့ကို သွား၏။ ဟိုမှာရှိသော သစ်ကနက်ဘုရားကို သွား၍ ဖူးတတ်၏။ ကားခေတ်ရောက်တောင်မှပင် သူ့လှည်းကို ပြင်ကာ သူ့အုပ်စု မိန်းမတစ်သိုက်နှင့် စားစရာ တွေကိုပါ တင်ကာ သွားတတ်သည်။

သီတင်းနေတိုင်း ဆရာတော် ဦးဓမ္မိကကျောင်းတိုက်သို့လည်း ဥပုသ်သွားစောင့်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူနှင့် အစဉ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မာတို့ ဥပုသ်ဧရိယာ မိန်းမကြီးများ ဆိုလျှင် သားရေးသမီးရေးတွေက ပါလာတတ်၏။ အဘွားကြီးများ ဤကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဆွေးနွေးနေလျှင် 'လာလူလေး နားမထောင်နဲ့' ဟုဆိုကာ လူရှင်းရာသို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်သွားတတ်သည်။

အမေ့စိတ်အာရုံတွင် အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုတွေးခေါ်ထားသည် မသိပါပေ။

ကျွန်တော်သည် လူပျိုပေါက်စ အရွယ်အထိ အမေနှင့်အတူ အိပ်ရ၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကို အိမ်ထောင်ချပေးမည်ပြုစဉ်က သူ့ဆန္ဒမပါခဲ့ပေ။ အဖေနှင့် အစ်ကိုတို့ သူတို့ဘာသာ စိစဉ်ခြင်းဖြစ်၏။ ငါ့သား မိန်းမမယူနဲ့ သိလား ပညာတွေလည်း၊ သိပ်မသင်ပါနဲ့ကွယ် မင်းကို ပညာတွေ မင်းအဖေက သိပ်သင်ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီပညာတွေ တတ်လဲ ငါ့သား တကုန်းကုန်းနဲ့ မင်းမိန်းမကိုပဲ လုပ်ကျွေးရမှာ.....

သူ့သောက်နေကျ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီးကို တဖွားဖွားသောက်ရင်းမှ အဖေဘက်ကို မေးငေါ့ပြတတ်၏။

'မင်း ..... အဖေကို ကြည့်တကယ်ကျွန်ကြီးသိလား၊ ရက်ကန်းရုံအတွက်လဲ ဖတ်ဖတ်မောလို့၊ ပဲတွေပေါ်ချိန်ကျလဲ ဖတ်ဖတ်မောလို့ နွားကြီးကြနေတာပဲ.....'

အဖေကမူ သူပြောသမျှကို ရယ်၍ နားထောင်နေတတ်၏။ ပြီးတော့လဲ သူပြောသမျှကို ရယ်၍ နားထောင်နေတတ်၏။

'ပြီးတော့လဲလေ မိန်းမယူရတယ်ဆိုတာ ရွံစရာကောင်းတယ် ဟူ၍လည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆိုတတ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာများကို ဆရာတော် ဦးဓမ္မိကထံသို့ ကျွန်တော်သင်ကြားရ၏။ ကျောင်းကို တစ်ခါတစ်လေ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လာရင်းပင် 'ဆရာတော်မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်

သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိသလဲလို့ မျက်နှာကို ကြည့်လင်နေတာပဲ၊ မင်း အဖေ မျက်နှာနဲ့ မကွာဘူးလား' ဟု မေးတတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့မေးခွန်းများအတွက် အရွယ်ရောက်၍ စဉ်းစားကြည့်မိသောအခါ အမေနှင့်အဖေသည် တစ်ခုခုတော့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် လွန်လွန်ကျူးကျူး ရှိပုံရ၏။ အမေကတော့ အရွယ်အသက်ပိုင်းပေးကြောင့်လော။ သူ့စိတ်ကိုယ်တိုင်က ကာမဂုဏ် အာရုံဆန္ဒ အားနည်း၍လား မသိ။ လူ့ဘောင်ကို စိတ်ဝင်စားပုံ သိပ်မရ။

'မရွှေဝင်းတို့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် မင်းအမေလုပ်တာကြည့်စမ်း.....'

အဖေက တစ်ခါတစ်ခါ ညည်းတတ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြ၏။ သူပြောသောအရာမှာ ဆန်တစ်အိတ်လုံးလုံး အိမ်ပေါ်မှ ကူလီနှင့် ထမ်းချသွားခြင်း ဖြစ်၏။

'မြောက်အိမ်က ဘိုးဝတိုးကို သွားပေးတာ .....

အမေသည် စီးသည့်ရေ ဆည်သည့်ကန်သင်းတွေ ဘာတွေ နားမလည်။ သူ့စိတ်သဒ္ဓါပေါက်၍ ပေးချင်လာလျှင် ဆန်တစ်အိတ်လုံးပေမယ့် ချပေးလိုက်၏။ အဖေကမူ ရင်တမမနှင့် နေတတ်သည်။

'အမေကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောတာ ရဟန်းအမပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ငါ့သား ဆရာတော်ကျောင်းတိုက်မှာ ကျောင်းကထွက်ရင် ပဉ္စင်းတက်ပါလား၊ အမေလေ အမေရင်ထဲက မွေးထုတ်တဲ့ သားကို ထမီပုံနား တဝဲဝဲနဲ့ မတွေ့ချင်ပါဘူးကွယ်' ဟူ၍ စကားလုံးပြောင်ပြောင်နှင့်လည်း ပြောတတ်၏။

ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်စ နှစ်က အဖေက ကျွန်တော်တို့ အမျိုးထဲက ဆီစက်ပိုင်ရှင် သမီးတစ်ယောက်နှင့် ယူစေချင်သည်။ သူ့နာမည်က မအေးပို့ဆိုသည့်အတိုင်း အေးအေးချိုချိုနှင့်အစဉ် ပြီးနေတတ်၏။ အသားညိုပေမယ့် အညာချောချောသူ မိန်းကလေး

ဖြစ်သည်။ မြင့်၍ သွယ်ပျောင်းသော ကိုယ်၍ရှိသော်လည်း ပိန်
ခြောက်ခြောက် မဟုတ် စိုစိုပြည်ပြည်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှတော့
ချစ်လှသည်လည်း မဟုတ်လှပါပေ။ သို့သော် သူ့မျက်နှာလေးချစ်
စရာကောင်းသည်ကိုတော့ သတိထားမိပါသည်။

‘ဘာလဲ ..... ဘာလဲ ..... ရှင်က ကျုပ်သားကို ရှင်လိုပဲကျွန်
လုပ်ခိုင်းမလို့လား.....’

အမေက အဖေ၏ ဆန္ဒကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝက်ဝက်
ကဲ့အောင် ဆူပါတော့၏။

‘ထာဘီများ အလွန်ရွံ့စရာကောင်း’ဟူ၍လည်း နောက်ဆက်တွဲ
ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

အဖေကတော့ အမေ့ကို လက်မြှောက်ပေပြီ။ ကျွန်တော်အနေ
နှင့်ကတော့ ထိုစဉ်က ရှားရှားပါးပါး ပညာရေး ဖြစ်သော တက္ကသိုလ်
သို့သာ သွားချင်နေသေးသည်။ မအေးပိုအပေါ် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ
သိပ်မရှိသေး၍ ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တကယ် စိတ်ဝင်စားပါ
လျှင်လည်း အမေဘယ်လိုတားတား၊ ပညာသင်ရေးတွေ ဘာတွေ
ကိုလည်း ကျွန်တော်ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်မိပေလိမ့်မည်။

အဖေကလည်း အမေ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ကျွန်တော်နှင့်
မအေးပို မညားဖြစ်ခဲ့၊ သားကို အမေက ရဟန်းဖြစ်စေချင်၏။
မိန်းမ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်မှုကို အမေက ရွံ့ရှာဖွယ်ဟု ထင်ရှား
နေသည်။ အမေ့သားက ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်ဖြစ်
ကာ အပေါင်းအဖော် ကျောင်းနေဖက်တွေနှင့် တောခိုခဲ့၏။

ဪ ..... အမေ ကျွန်တော်တောထဲတွင် နေစဉ်က
ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်နက်ဘုရားရှိရာ ပခန်းကြီး
ပခန်းငယ်တို့ကို ဖြတ်သွားရသောအခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် အမေ့

ကို သတိရမိပါသည်။ သူ့နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကျွန်တော်ကို မတွေ့
ရသော်လည်း သူ့မြတ်နိုးကြည်ညိုသော ဆရာတော်များကို ဝတ်ပြုရင်း၊
ကွယ်လွန်သည်ဟု သိရသောအခါ ကျွန်တော်စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့
ပါသည်။

တောတွင်းမှာလည်း ငယ်စဉ်က ကတိဝိသုဒ္ဓိ အသင်းဝင်
အဖြစ်နှင့် ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ရင်းမှ ကျွန်တော်လို ကြီးပြင်းလာသော
အခါ ပါတီဝင်များ ဖြစ်လာကြသူအချို့တို့ကို တွေ့ရသောအခါ
ကျွန်တော်ကိုယ်ကို ကျွန်တော်မအံ့သြတော့ပြီ။

ယခု ကျွန်တော်နေရသော အဖြစ်ကလည်း အံ့သြစရာ
မကောင်းပေဘူးလား။ ဆွေးသားမစပ်သော မိန်းမနှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော်
အတူနေရ၏။ ဒေါ်ရှမ်းမသည် မိခင်သဖွယ် ကျွန်တော်ကို ကျွေးမွေး
ပြုစုစောင့်ရှောက်၏။ သို့သော်သူသည် ကျွန်တော်၏ အမေ မဟုတ်။

မကြေးအံ့ကို ကျွန်တော်မှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရင်အုပ်
မကွာ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ရပြန်သည်။ ဤကလေးမကလည်း
ကျွန်တော်သမီး မဟုတ်ပါပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်
သည် လူ့ဘောင်တွင် ဤသို့နေလာခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်သည် မကြေးအံ့ မေးခွန်းကို ဖြေရ
ပေလိမ့်မည်။ သူ့မေးခွန်းသည် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ၏
မေးမြန်းခြင်းကို ခံရပြီးကတည်းက ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်နေမိသည်။

တစ်နေ့တော့ ‘ဦးလေး လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ချစ်သော မိန်းမ
ကိုတွေ့ပြီ’ဟု ဖြေရပေတော့မည်။ ဤမိန်းမသည် ဘယ်သူဖြစ်ပါ
မည်နည်း။

ကျွန်တော်လို စိတ်အာရုံဆန္ဒသာရှိ၍ ခန္ဓာကိုယ် မပါနိုင်သော

သူအား ချစ်မည့်မိန်းကလေးသည် ဘယ်မှာမှရှာ၍ တွေ့နိုင်မည် မထင်။ တွေ့ပြီဆိုကြဦးစို့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်၍ သူ့အပေါ် ဖွင့်ဟ ပြောပြရပါမည်နည်း။

‘စတင်ရန် ခက်ပါဘိ’ သိချင်းကို ဆိုရမည်အတတ် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နေ့တော့ ကြုံရမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဒေါ်ရှမ်းမကလည်း အိုမင်းလာပြီ။ အသက်နေ့အတိုင်းဆိုလျှင် သူက ကျွန်တော့်ကို စောစီးစွာ ခွဲခွာ၍ သွားပေမည်။

မကြေးအုံ ..... ထိုချစ်စဖွယ် ကလေးမလေးကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုစဉ်းစားရပါ။ သူက ကျွန်တော့်အပေါ် သူ့ဖခင်ကိုယ် စား ချစ်ခင်သည်။ ပြုစုယုယ ရှာသည် ဆိုပေမယ့် တစ်နေ့ သူ့ချစ်သူနှင့်တွေ့သော် အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားပေတော့မည်။ ထိုကိစ္စမျိုး ရောက်လာလျှင် ဖခင်အရင်းသော်မှ မတားသာပါပေ။

ဪ အမေ အမေကိုသာ တမ်းတမိ၏။ အမေကဲ့သို့ မေတ္တာနှင့် ထာဝရ ကျွန်တော့်အပါးမှာ ရှိနိုင်မည့် မိန်းမငယ်တစ်ဦးကိုတော့ ကျွန်တော် တောင့်တ မိပါသည်။ ဤတောင့်တခြင်းကား လဝန်းကို ရင်မှာ ပိုက်လိုသောဆန္ဒဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လဝန်းကို ရင်ဝယ် မပိုက်နိုင်ပြီ ထားဦးတော့ လနတ်သမီးသည် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းကာ ကျွန်တော်အား ရင်ဝယ်ပိုက်စေချင်ပါသည်။ လနတ်သမီးသည် မေတ္တာရှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသော ပုံပြင်များထဲမှာတော့ ကောင်းကင်ဘုံရှိ နတ်သမီးတို့သည် ကာမဂုဏ်ကိစ္စမှာ အငွေ့အသက်သာ အာရုံခံစားကြသည်၍ဟု ဆိုကြပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် အထီးကျန်၍ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဘဝကို တွေးမိသောအခါ လနတ်သမီးကို

တောင့်တမိပါသည်။ လနတ်သမီးသည် ကျွန်တော့်ကို ထားရစ်ကာ ကောင်းကင်ဘုံကိုများ ပြန်သွားလျှင်တော့ အမေသည် တမလွန်မှ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ဆူနေပေလိမ့်မည်။

ရဟန်းဘဝနှင့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ရစေဦးတော့ ယခုလို တစ်ဦးတည်း ဘဝကို အမေက မြင်လျှင် သဘောကျကောင်းကျ နေပေလိမ့်မည်။

အတွေးသမားဆိုပါမှ တွေးသထက် တွေးနေရအောင် ဤရောဂါက ရနေလေသလား မသိပေ။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဇာစ်မြစ် ကို ဘာမဆို ကျိုးကြောင်း ခိုင်လုံလွန်းလှ၏။ ဆုတောင်းက အစ ‘စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာ ရကြပါစေဟု ဆုတောင်းလေတောင်း ထရှိကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာမူ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ နိုင်သော အဖြစ်ပါတကား။

ယခုလောလောဆယ်ဆယ်တော့ ဤမြက်ခင်းပြင်ပေါ်ဝယ် ကျွန်တော့် အဖော် မကြေးအုံ ရှိနေပေသေးသည်။

ဆရာမပြန်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက် ရင်းဖြစ်စေ၊ ဆီးပင်များ အောက်ရှိ မြက်ခင်းများ အပေါ်နား နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ဟိုဘက်ခြံက မောင်ဖေမောင်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ သွားသည်ကို တော့ တွေ့ရပေသည်။ ကျွန်တော့်က လှမ်း၍ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်သော်လည်း မကြေးအုံ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည် မှန်မှန်ပင် တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က လှမ်း၍ ပြုံးကာနှုတ်ဆက်သော်လည်း မကြေးအုံ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည် မှန်မှန်ပင် တွေ့ရ၏။ အကယ်၍ သာ မောင်ဖေမောင်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ လမ်းလျှောက်ချင်လျှင်လည်း ကျွန်တော်က အတူခေါ်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်

ခြေလှမ်းမှာ လူသာမန် မဟုတ်၍ သူတို့လို ငယ်ရွယ်သူတွေက ကျွန်တော့်လို ခြေတစ်ဖက်တန်းနေသူနှင့် ဘယ်မှာအတူ လျှောက်ချင် ပါမည်နည်း။ မကြေးအုံသော်မှ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ငယ်စဉ် ကတည်းက သံယောဇဉ်နှင့် ခင်မင်တွယ်တာလာခဲ့သည်။ ရင်နှင့်အမျှ သည်းခံသည့် အကျင့်ပါလာ၍ လျှောက်တတ်နေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲမှာချည်း လဲလျောင်းနေလျှင် ချည်းနေမှာ ကိုလည်း စိုးသောကြောင့် မကြေးအုံတစ်ဖက် တုတ်တစ်ဖက်ကို အစဉ် အားပြုကာ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားလျှောက် နေခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

အိပ်ရာပေါ်လဲနေသော အချိန်သို့များရောက်ပါလျှင် ဆိုသည် အဘယ်၍ ဆိုသောသဘောကို ကျွန်တော်သည် ဆက်၍ မမေးချင် တော့ပါ။

မကြေးအုံကျောင်းသို့ နောက်ဆုံးနှစ်အတွက် ပြန်သွားသော အခါတွင်တော့ သူ့ဘဝကို ကျွန်တော်တွေးနေမိ၏။ ဒေါ်ရှမ်းမကြီး ကိုပင် တိုင်ပင်မိပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်ရောဂါ ချက်ခြင်းတော့လဲ သေသွားမှာ မဟုတ် ဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ မသေခင်အိပ်ရာပေါ်မဟာတော့ လဲနေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်ခုလို သွက်သွက်လက်လက် သွားနိုင် လာနိုင် တုန်းမှာ မကြေးအုံကို နေရာတကျ မြင်ချင်တာဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီနှစ်လဲ သူ ချောချောမောမော အောင်မှာပဲ၊ သူအောင်ရင် ဒီမှာ ပြန်လာပြီး ဆရာမလုပ်မှာမို့ သူ့အတွက်တော့ စိတ်အေးရပြီ.....’

‘အေးပေါ့လေ ..... ဒီတော့ သူကြိုက်တာ သူရာယူ လိမ့် မပေါ့.....’

ဒေါ်ရှမ်းမက ဆိုပြန်ပါသည်။

‘သင့်လျော်တာ တွေးရင်ကော ကျွန်တော်တို့က စပ်ဟပ် တီးခေါက်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား .....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့် လိုက်၏။

‘မောင်သက်ထွန်းရယ် ဂနာမငြိမ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေသာ ကိုယ်က အောက်ကျခံလိုက်ပြီး စပ်ဟပ်ပေးစားရတာပါ .....မင်းဟာ က ဈေးပေါလွန်းလှပါတယ်၊ မကြေးအုံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ.....’

‘အဲ..... ဘာမှ မဖြစ်သေးခင် နေရာချလိုက်တော့ ကောင်း တာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ မဲ့စွန်းပါပြီးမှ ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်း တော့မလဲ.....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၏။

‘သူ့အိုးနဲ့ သူဆန်တန်ရုံတွေတော့ လာကြမှာပဲ၊ ဒီတော့မှ သူကြိုက်တာတွေ ရွေးပေစေ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သူကျောင်းမှာ ကြိုက် တာ တွေ့ခဲ့ချင်လဲ တွေ့ခဲ့မှာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တော့ မောင်သက်ထွန်း အစီအစဉ်ကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်စေချင်တယ် .....’

ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ဒေါ်ရှမ်းမကလည်း လက်မခံပါပေ။

တစ်ညနေတွင်မူ ကျွန်တော်သည်အိမ်နောက်ဘက် ငှက်ပျော ပင် ရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် လမ်းလျှောက်ထွက်သွား၏။ အလုပ် သမားများမှာ ငှက်ပျောပင် ခြေရင်းကို ပေါင်းသင်းနေကြသည်။ ငှက်ပျောလက်ခြောက်များကို ခုတ်ချနေသော ကိုသာဂေါင်မှာ ကျွန်တော့်ကို အဝေးက မြင်လျှင်သူ့အလုပ်ကို နား၍ ကျွန်တော် ရှိရာ သို့ လျှောက်လာ၏။

‘ဘဲနဲ့လဲ ..... မောင်သက်ထွန်းနေကောင်းလား .....’

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခြေထောက်ကတော့ ရောဂါအဆန်း

မူ မဟုတ်ဘဲ၊ သေရာပါမယ့်ဟာကြီး၊ ဒီရောဂါကို ထွေထွေထူးထူး လုပ်စဉ်းစားနေလို့ စိတ်ပဲ ညစ်နေရမှာ .....

‘လာ ..... ကျုပ်တို့တဲဘက် သွားရအောင် .....

ငှက်ပျော့ခြံ၏ အဆုံးတဲရှိရာ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွား၏။ တဲရောက်လျှင် ဦးသာဂေါင်မိန်းမက ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို တဲရှေ့ ထုတ်ပေးကာ ရေနေ့ကြမ်းလင်ပန်းကိုလည်း ထုတ်လာပါသည်။

ဦးသာဂေါင်ကမူ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်လိုက်၏။

‘ဟိုဘက်ခြံက လူတွေအကြောင်း ပြောပြမလို့ မောင်သက် ထွန်းရဲ့ .....’

ကျွန်တော်ဖို့ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းငဲ့ရင်း ပြောပြပါသည်။

‘ဘယ်သူတွေလဲ ..... ဦးပန်းမောင်တို့လား .....

‘ဟုတ်တယ် ..... တစ်နေ့ညနေက ဦးနဲ့ ခြံစပ်မှာဆုံရင်း ငှက်ပျော့သီးအထွက်ကို အဘိုးကြီးက မေးတယ်။ အဘွားကြီးကလဲ မောင်သက်ထွန်းတို့ ဝင်ငွေဟာ ငှက်ပျော့ခြံပဲလား၊ တခြားကော ဘာရှိသေးလဲတဲ့ .....’

ဒါပဲရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူငယ်လေးအတော် စပ်စု တယ်။ မောင်သက်ထွန်းနဲ့ မကြေးအုံ ဘာတော်ပဲ၊ ဘယ်လို သွေးစပ် လဲ၊ ဒီလိုနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲနဲ့ စုံစိနေတာဘဲ မေးလိုက် တာပြီးတော့ မကြေးအုံအဖေဟာတော့ခိုကွန်မြူနစ် တစ်ယောက် အဖြစ် တောထဲမှာ ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်လားတဲ့ အဘွား ကြီးကလဲ မေးတယ် .....

‘အေးလေဗျာ၊ ဒါတွေဟာ ဖုံးဖိထားစရာမှ မလိုဘဲ၊ ဟုတ် တဲ့ အတိုင်း ခင်ဗျားက ပြောပြပေါ့ .....’

‘ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စပ်စုလွန်းအားကြီးလို့ပါ’

‘အေးလေ ..... ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားစုကို သူတို့ စိတ်ဝင် စားတယ်ထင်ပါတယ်၊ ဟိုသူငယ်ကဖြင့် မကြေးအုံနဲ့ မင်းဟာ တူမ အရင်းဟုတ်ကဲ့လား ဆိုတာပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေတာပဲ.....’

‘ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ဖြေလဲ.....’

‘တူမပဲလို့ ဖြေလိုက်တာလဲ.....’

ကျွန်တော် စိတ်ထဲမတော့ ကျွန်တော်အိမ်ကိန်းကြီးမှာ အလိုလို ချောချောမောမော ဖြစ်လာလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မောင်ဖေမောင် သည် မကြေးအုံအပေါ်စိတ်ဝင်စားလွန်း၍သာ ယခုလို မေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မကြေးအုံအနေနှင့်လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးစပ်လာပါ လျှင်တော့ စိတ်သဘောချင်းတိုင်ဆိုင် လာလိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော် သုံးသပ်ထားပါသည်။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ကျွန်တော်အိပ်ရာများကို ဒေါ်ရှမ်းမ လာရောက်ကာပြင်ဆင်ပေးချိန်တွင် ဦးသာဂေါင်ပြောသည်များကို ကျွန်တော်ဒေါ်ရှမ်းမအား ပြောပြလိုက်၏။

‘သူငယ်လေးကတော့ မကြေးအုံကို အတော်စိတ်ဝင်စားတာ ပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ မကြေးအုံကသာ ဘယ်လိုလဲ မသိ၊ ဒီသူငယ်ကို ဒေါ်ဒေါ်ရော သဘောကျသလား’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော့်ကတင်ဘေးရှိ ပက်လက် ကုလား ထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ မျက်လုံး များသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသလို ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့်မှာ အထူးအဆန်း အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

‘ဒေါ်ဒေါ် ဘာဖြစ်လဲ .....’

ကျွန်တော်ခုတင်ပေါ်မှ တစောင်းလဲ့ရင်း သူ့ကို ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဒေါသဖြစ်တာပေါ့ မောင်သက်ထွန်းဟာ ဒေါ်ဒေါ်တူဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ မကြေးအုံလဲ ဒေါ်ဒေါ်သမီးဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် မကြေးအုံအပေါ် သံယောဇဉ်ရော ချစ်တာရော မောင်သက်ထွန်းထက် မပိုရင်နေမယ် မလျော့ပါဘူး မောင်သက်ထွန်း၊ ဒီသူငယ်နဲ့ မကြေးအုံ ပေးစားဖို့တော့ မောင်သက်ထွန်း မစဉ်းစားပါနဲ့ .....’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ် .....’

‘ဟာ သဘောထားသေးလွန်းတယ် ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး .....’

‘မပြောလဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ် ပြောရဦးမယ်၊ သူတို့အိမ်က ထမင်းချက် မပုံက ဒေါ်ဒေါ်ကို အင်မတန်ခင်ရှာတယ်၊ တစ်နေ့က ဒီဘက်ကူးလာပြီး ဆူးပုပ်ညွန့်လာခူးရင်းက ဘာပြော သွားတယ် အောက်မေ့လဲ .....’

‘ဆိုပါဦး .....’

‘သူတို့အိမ်မှာလဲ အဘိုးကြီး ဦးပန်းမောင်က မင်းလိုပဲ မကြေးအုံနဲ့ မောင်ဖေမောင်ကို ပေးစားချင်လိုက်တာ အလွန်တဲ့၊ သူတို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်တိုင်ပင်နေတာကို မပုံက ကြားသမျှ ပြန်ပြောပြတာ၊ အဘွားကြီးကတော့ မကြေးအုံ စီးပွားရေး ဘယ်လောက်ထိ ရှိလဲဆိုတာကိုဘဲ သိချင်နေသတဲ့ .....’

‘မိန်းမကြီးတွေကတော့ သူတို့ကို ဒီဂရီရတဲ့ သားမျိုးကို မိန်းမပေးစားရင် အနည်းဆုံး စိန်တစ်ဆင့်စာတော့ ပါစေချင်တာပေါ့လေ .....’

ကျွန်တော်က ဝင်စွက်လိုက်၏။

‘အောင်မယ် အဘိုးကြီးက လူပါးကြီး မောင်သက်ထွန်းရဲ့သူ

တို့ နေပုံထိုင်ပုံ ကြည့်ပါလား ဆိုသတဲ့၊ ငှက်ပျောခြံလေးလောက်ရှိရုံနဲ့ ဒီမော်တော်ကားနဲ့ ခြံနဲ့အိမ်နဲ့ အကျနေနိုင်ပါ့မလား၊သူငယ်မလေးကိုရော ကောလိပ်ကျောင်းပို့နိုင်ပါ့မလားလို့ ပြောတယ်ဆိုပဲ .....’

ကျွန်တော့်မှာ သူတို့တစ်တွေ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး ရာသက်ပန် အိမ်ထောင်ပြုရေးအတွက် အခြေခံလက်ခံစဉ်းစားကြပုံ စဉ်းစားကြနည်းကို ရယ်ချင်လှပါသည်။

‘နို့ ..... မောင်ဖေမောင်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ .....’

‘ဒီသူငယ်က ကယ်ကုန်ကြေးကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ မိဘတွေ သဘောတူရင်သာ သူ့မှာ ယူချင်ယူရမှာပေါ့၊ သူကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ မမှန်းမလိုလိုပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကတော့ အဲဒီသူငယ်မောင်ဖေမောင်က ဘာပြောလဲသိလား၊ မင်းကို၊ မင်းနဲ့ လွတ်ကင်းရဲ့လားတဲ့ .....’

‘ဟာ’ ကျွန်တော်သည် အရိုက်ခံရသလိုပင် ရုတ်တရက်အော်လိုက်မိပါသည်။ လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်မိသည်အထိ ဒေါသကလည်း ထွက်လာတော့သည်။

‘စိတ်ကလဲနော် ..... လက်တစ်ဆစ်ရှိတယ်၊ ဒေါသမဖြစ်နဲ့ ဦးလေ၊ ဒေါ်ဒေါ် စကားနားထောင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်မှပေါ့ .....’

‘ခွေးကောင်လေး ပက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ မထင်အပ်၊ မထင်သင့်တာ ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော်လူသာမန်လိုသာများဆို လက်သီးချင်း ထိုးချင်တယ် .....’

‘ကဲပါလေ စကားကို ဆက်ပြောချင်ရင် ဒေါသမဖြစ်နဲ့ပေါ့ မောင်သက်ထွန်းရဲ့ .....’

ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းအုံးပေါ် ပက်လက်ပြန်လှဲရင်း ခြင်ထောင်

အမိုးကို ကြည့်ကာ အသက်မှန်မှန် ရှုစစ်လိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ယောက်ယက်ခတ်၍ သွားပါသည်။

‘ဒေါသလဲမကြီးနဲ့၊ စိတ်လဲမဆိုးနဲ့ သူ့စိတ်ထဲက မကြေးအံ့ ချစ်နေရင်လဲ ဒီလို အထင်လွဲတတ်ဒါပဲ၊ ပြီးတော့ မောင်သက်ထွန်း ဆင်ခြင်ပြီးနားထောင်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ မောင်သက်ထွန်း အကြောင်းလဲ သိ မကြေးအံ့ဆိုတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းက လွယ်မမွေးတာဘဲ ရှိတယ် .....ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့မကြေးအံ့ သွေးမစပ်ဘူးဆိုတာ သိတဲ့ လူတိုင်းကတော့ ဒီလိုနဲ့နီးစပ်စပ် နေတာထိုင်တာကို အထင်လွဲတတ် တာပေါ့ .....’

‘မထင်အုပ် ..... မထင်သင့်တာများ၊ တော်ကြာများ ဒီသူငယ် နဲ့တော့ ကျွန်တော်မပေးစားချင်ဘူး၊’

‘ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ မပေးစားချင်ဘူး .....’

‘တစ်နေ့တော့ ဒီသူငယ်ကို တွေ့ရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လို အကောင်စားလဲဆိုတာ ပြရဦးမယ် .....’

‘အို ..... ဒါဟာ အဖက်လုပ်ရှင်းနေစရာ မလိုပါဘူး၊ တစ်ခု ပဲဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မောင်သက်ထွန်းကို အကြံဉာဏ်ပေးချင်တာက မကြေးအံ့အတွက် စိတ်ပူတာလဲ စိတ်ပူတာပေါ့၊ ဒီလို သားပုပ် လေလွင့် ပြောတတ်ကြတဲ့လူတွေရဲ့ သဘောကတော့ သဘောက တော့ ပြောမှာပဲ၊ အဲဒါတွေ သတင်းအဆင့်ဆင့်ပွားပြီး မကြေးအံ့ ဂုဏ်သရေကို မထိခိုက်စေချင်ရင် မကြေးအံ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားဒါထက် မင်းကိုယ်တိုင် အရင်လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစား သင့် တယ် .....’

‘ဘာပြောတယ် ဒေါ်ဒေါ် .....’

ကျွန်တော်မှာ ဒေါ်ဒေါ်စကားကြောင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်

ရပြန်သည်။ ‘ဒီသေရာပါမယ့် ရောဂါကြီးနဲ့ ဘယ်နှယ်လို့ပဲ အိမ် ထောင်ပြုနိုင်မလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ..... ဒေါ်ဒေါ်ကျွန်တော့်ရောဂါ အကြောင်းမသိပါဘူးလောက်ပါ သွားစမ်းပါ။ နို့တစ်မနီလဲ ခွက်သာ သွားယူပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ကျွန်တော်စိတ်အိုက်လှတယ် .....’

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဟာကို စိတ်ညစ်သွားတိုင်း ဒေါ်ဒေါ်ကို နှင်ထုတ်လိုက်မိ၏။ ဒေါ်သထွက်သောစိတ်မခံချင်စိတ်နှင့် ရောထွေး သွားရင်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပေ။ လူ့လောကဆိုသည်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် အပြောအဆို ချီးမွမ်းခြင်း ကဲ့ရဲ့ခြင်း လွှတ်ကင်းအောင် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ လိုပါသေးတာကားဟု တွေးမိလာ၏။ အစက ရောဂါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြီးငွေရသည်အထိ “လူတို့ပြည် ဆို သည်မှာ တယ်လီ ဓာတ်ရှုပ်ပါတ်ကား” ဆိုသည့်အတွေးက ထပ်မံ ၍ ရောယှက်လာကာ ကျွန်တော်သည် ပို၍ ငြီးငွေ့သွားပါသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် မဗေဒါကို အမိပေါက်လောက်အပေါက် ဖောက်ထားသော ရေဘူးလေးနှင့် တစ်နေကုန် ရေခပ်ခိုင်းသော ရသေ့ ကြီး၏ အဖြစ်နှင့် အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည် သွားပါသည်။

တောတွင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း နေသော ရှင်ရသေ့ပင် ဤကို ပတ်ဝန်းကျင်၏ အပြောအဆိုကို ရှောင်တိမ်းရန် နည်းလမ်း ရှာရဟန် တူရှာပါ၏။ ဪ - မာတုဂါမင်ယံဆိုသည်ကလည်း ကျောင်းသင်ခန်းနှင့် မအပ်စပ်ရာသော သတ္တဝါဖြစ်လေတော့ မဗေဒါ ကို တစ်နေကုန်ရေခပ်ခိုင်းရရှာပါတ်ကား။

ကျွန်တော်သည် ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေးနှင့် အတူ နေသူပီပီ ရှေးပြည်ကို တွေ့ရင်း ကျွန်တော်မမြင်မှတော့ မကြေးအံ့ ဒီတစ်ခါ ပြန်လာလျှင် သူတကာ အပြောလွတ်အောင် တစ်နေကုန်

ရေခပ်ခိုင်း၍ကော ဒီမကြေးအုံဆိုသည့် သူငယ်မလေးက မဗေဒါလို ရသေ့ကြီးအစီအမံကို ခေါင်းညိတ်နှာခံမည် သူငယ်မ မဟုတ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဒေါ်ဒေါ်ပြောသလို မိန်းမယုရအောင် မဖြစ် နိုင်။ အတော်ပင် အကြံရခက်သော အကြောင်းပါပင်တည်း။

ပုံပြန်ကလေး ဣန္ဒာသမ္ဘဝနှင့် ဓဟာသမ္ဘဝတို့က ဧရာဝတီမှာ အလိုလို ချောလာကြလျှင်လည်း ကောင်းပေသား။

ထိုနေ့မှစ၍ တစ်ဘက်အိမ်မှ လူတွေနှင့် ကျွန်တော်အနေ အထိုင် ခပ်တန်းတန်းပင် နေလိုက်ပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကိုကျော်မင်း မှာခဲ့သလိုပင် သူ့သမီးငယ်၏ ဂုဏ်သရေ မနွမ်းဖို့ စီးပွားရေးမှာရော အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး တွေမှာရော ထမြောက်အောင်မြင်ဖို့ ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ပေးရဦးမည်။ ယခု ဒီဂရီရပြီဆိုလျှင် သူ့ပညာရေးရော စီးပွားရေးအတွက်ရော ကျွန်တော် စိတ်ချရပေပြီ။ ကျွန်တော်တာဝန် ကလည်း ကျေပွန်ပေပြီ။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးအတွက်မူ သူ့ကံတရား ကလည်း ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူနေမှုကြောင့် မကြေးအုံ အပေါ်သားပုပ်လေလွင့် အပြောခံရပါလျှင်လည်း မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းရအောင် ကျွန်တော် အစီအစဉ်တစ်ခုတော့ လုပ်ရမည့်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကိုမူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြသေးပါ။ ဪ ..... မကြေးအုံကလေးသာ ကျွန်တော်ရင်မှာဖြစ်သော သမီးလေးဆိုလျှင် ကောင်းလေစွ။ သူလက်ထပ်ပြီးချိန်တွင် ဤအိမ် ကြီးပေါ်တွင် သမီးသမက်တို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ အိုမင်းချိန်ကို ကုန်လွန်သွားချင်ပါသည်။ သေသေချာချာ တွေးလေလေ မကြေးအုံ ကို ရေရှည်ကြီး အိုးအိမ်ခွဲ၍ မနေနိုင်ပါဟု ကျွန်တော်စိတ်ဗျားက

ကျွန်တော်အား ပြောပြ၏။

ကျွန်တော်သည် ပေါင်က ဝေဒနာက နာကျင်ခြင်းမရှိသော ညဦးပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ခဏခဏ အတွေးလွန်သည်နှင့် အိပ်မပျော် သော ညများကိုကြုံရပြန်သည်။ အိပ်ခန်းပြတင်းကိုဖွင့်၍ အိပ်မိန်း တောင်ရှိရာဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိတိုင်း တောင်ထွတ်ဘုရား၏ စိမ်း ပြာပြာ မီးချောင်းလေးမှာ လင်းနေပေသည်။ ညဦးသည် တံတံဆိတ် ၍ငြိမ်သက်လှ၏။ ဤမီးပြာပြာလေးရှိရာ တောင်ခြေတွင် ဝေဘူချောင် ရှိသည်။ ဝေဘူစံကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော်ဘုရား အတွက်မူ သူ့ဘဝသည် ငြိမ်းချမ်းလေစွ။

ပင်ခြေရှင်းသော သစ်ပင်အုပ်လေးများအောက်ရှိ တရားထိုင် နေသူ ယောဂီတို့ဘဝသည်လည်း ချမ်းမြေ့လစွ။

ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေပါလျက်နှင့် မအိပ်နိုင် လောက်အောင်ပင် သောကမီး ပွားရလေသည်တကား။

(၁၀)

ရန်ကုန်ရောက်ပြီးနောက် တစ်ပတ်အတွင်း နေသားတကျ ဖြစ်၍ လာပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးများကမူ ရောဂါအခြေအနေကို ဘာမှ ကျွန်တော့်အား ဖွင့်မပြောကြ။ နောက်ထပ်လည်း ခွဲစိပ်ကုသ လိုဟန် မရှိကြပါပေ။ သို့သော် သက်တောင့်သက်သာ နေထိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် စားဆေး၊ သောက်ဆေးများကို ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

တစ်လလောက် နားနားနေနေ နေ၍ ကျွန်တော့် ရောဂါကို ဆရာဝန်ကြီး ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အကုသသံပါသည်။ သို့သော် လည်း လုံးဝတော့ မပျောက်ဟူသော အသိက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပျော်ရွှင်မှု မရစေတော့ပါ။

မသေခင်စပ်ကြား အာရုံကြောများ အားနည်းလာကာ ရူးသွား မည်ကိုစိုး၏။ သို့တည်းမဟုတ် အိပ်ရာပေါ်တွင် ကာလရှည်လျား စွာ လဲလျောင်းနေရမည်ကို ကျွန်တော်ကြောက်ရွံ့ပါသည်။

တစ်လကျော်လာသောအခါ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ပြုလုပ် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် ဘိုးနှင်းကိုခေါ်၍ တက္ကသိုလ်ဘက်

သို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆရာမ ထားလာစဉ်က သူပေးခဲ့သော လိပ်စာအတိုင်း ဆရာမကို ကျွန်တော်သွားရောက် တွေ့ဆုံပါသည်။ ဆရာမသည် ကျွန်တော် ကို ဝမ်းသာအားရ ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ဆီးကြိုပါသည်။

‘ယောက်ျားအဖော်မရှိတာနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မတည်းတာလား ဦးသက်ထွန်း။ အားနာစရာမရှိပါဘူး။ တည်းနိုင်ပါတယ် ....’

‘ကျွန်တော်ရောက်နေတာကြပါပြီ၊ ရောဂါကုတာရက်တိုတို မဟုတ်လေတော့ အိမ်ကကားယူလာခဲ့ပြီး ဦးကြီးတစ်ယောက်ရှိတဲ့ ကျောက်ကုန်းမှာ တည်းပါတယ်၊ အဲဒီကနေ ဆေးရုံကြီးကို သွားရလို့ ပါ ....’

‘မကြေးအုံကော့ နေကောင်းရဲ့လား၊ သူတို့အောင်စာရင်း တွေတောင် ထွက်ခါနီးပြီး ....’

‘ဟုတ်ကဲ နေကောင်းပါတယ်၊ အောင်စာရင်းထွက်လဲ သူက အစိုးရဆီမှာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ အနားမှာပဲ ကျောင်း ထောင်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ် ....’

‘ကောင်းပါတယ်လေ .... ဒါနဲ့ ဦးသက်ထွန်းနောက်တစ် ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ အထိ ရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ တစ်ရက် လုံးလုံး လာနားပါ၊ မနက်စာရော ညနေစာရော စားပြီးမှ အေးအေး လူလူပြန်ပါ၊ ဦးသက်ထွန်းသာ ဒီအိမ်မှာ တစ်ရက်တစ်လေ မနေ ဘဲ ပြန်သွားရင်တော့ ကျွန်မ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ....’

သူ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာ လက်ခံလိုက် ပါသည်။

နောက်တနင်္ဂနွေတွင် သူသည် ကျွန်တော်အားနာနေဖို့ ခေါက်နုတင်လေးကအစ ဧည့်ခန်းတွင် ပြင်ထားကာ ဂရုတစိုက်

ပြုစုရှာပါသည်။ ဘိုးနှင်းတို့လင်မယားကို ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ရန်ကုန်တွင် ကြိုက်သလို လည်ပတ်ရန် ကျွန်တော်ခွင့်ပေးလိုက်၏။ ညနေ ခြောက်နာရီကျမှပင် ကျွန်တော့်ကို လာကြိုရန် မှာလိုက် ပါသည်။

သူ့အိမ်မှာလည်း ကျွန်တော့်အိမ်လိုပင် လူနည်း၍ တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းလှသည်။ သူသည် အိမ်မှာဖြစ်၍လား မသိ၊ နက်ပြာရောင် လုံချည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဟိုမှာလာလည်စဉ်ကမူ ပိုးတွန့်နက်ပြာ ရောင်လုံချည်ကို အစဉ် ဝတ်ထားပေသည်။ ကျန်အပြုအပြင်များကမူ ယခင်တွေ့စဉ်ကအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်စာစားပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဧည့်ခန်းတွင် နှစ်ယောက် သားထိုင်ပြီး စကားပြောကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာရှားသော ငါးရဲ့ ခြောက်ဆားပေါ့နှင့် ရေနွေးကြမ်းကို ဂရုတစိုက်ကျွေးပါသည်။ လက်ဖက်ခွက်တွင်လည်း ရွှေပုစွန်ခြောက်ကို မညက်တညက် ထောင်းထည့်ထား၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီဧည့်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ် လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ပါတယ်နော်.....’

‘ပြောနိုင်ပါတယ် ..... ဦးသက်ထွန်း .....’

‘ကျွန်တော်လေ ဒီကိုလာခဲ့တာ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက် ပြီး လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစီအစဉ်နဲ့ သေသေချာချာ တွက်ကိန်း ချပြီးမှ လာခဲ့တာ၊ ရောဂါကတော့ ခရီးသွားရင်းကြုံလို့ ကုတာ ဆိုပါတော့၊ မရနိုင်တော့ဘဲ ရောဂါကြီးအတွက် ကျွန်တော်မျှော်လင့်၊ ချက် သိပ်မထားပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ ဆရာမထားကို တွေ့ချင်လို့ပါပဲ .....’

‘ဪ’ သူသည် တအံ့တဩနှင့် ကျွန်တော်မျက်နှာကို

ကြည့်ရင်း အသံပြုပါသည်။

‘ကျွန်တော် တိုင်ခဲတိုင်ပင်ချင်တယ်၊ ပြောလဲပြောချင်တယ် လေ၊ တတ်နိုင် သလောက်လဲ ကူညီဖို့ပါပဲ’

‘အကြောင်းကိုလဲ ပြောပြပါဦး၊ ကျွန်မ တတ်နိုင်တာ ဆိုရင်တော့ ကူညီရတာပေါ့ .....’

ကျွန်တော်သည် စကားမစနိုင်သေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်နားကာ တွေ့နေမိ၏။

‘ထားရဲ့အကြောင်းကို မကြေးအုံပြောပြလို့ ကျွန်တော်လဲ သိတန်သလောက်တော့ သိထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်အကြောင်း ကတော့ အထူးပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လုံးဟာ ဘဝကို မင်းတုပ်ချထားတာ ချင်းတော့ အတူတူပဲ ဆိုရမှာ ပဲ .....’

‘ဟုတ်ကဲ ..... အဲဒီတော့ .....’

‘ကျွန်တော့်နဲ့ မကြေးအုံအကြောင်းတော့ ထားသိချင်မှ သိမယ်၊ မကြေးအုံဟာ ကျွန်တော်တူမအရင်း မဟုတ်ရှာဘူး၊ သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တောခိုကြစဉ်ကရော၊ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်စဉ် ကရော အင်မတန် ချစ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ သူ့ အဖေရော၊ အမေရော တောထဲမှာပဲ ကွယ်လွန်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မကြေးအုံ လေးငါးနှစ်သမီးလောက်ကတည်းက လက်နက်ချ လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် မိဘများရော ကိုကျော်မင်းမိဘများရော ချမ်းသာ ကြတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရောဂါလည်းတစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံရေး ဘဝအတွေ့ အကြုံမှာလဲ သံဝေဂရတယ်ဆိုပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့ကျွန်တော် ဘဝတံခါးလေး ကျွန်တော်အသာပိတ်ပြီး မကြေးအုံကိုပဲ ပြုစု စောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ် .....’

‘ဟုတ်ကဲ့ .....’

‘ခုတော့ သူလဲ အပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်လာပြီပေါ့၊ သူ့အပေါ် ကျွန်တော်သံယောဇဉ်ဟာ ကိုယ့်ရဲဘော်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးမို့ ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း ဝတ်ကျေတန်းကျေရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ရင်မှာ ဖြစ်တဲ့ သမီးလို့ကို တွယ်တာမိတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် မမို့နိုင်ဘူး၊ သူ့အိုအိမ် ထူထောင်ပြီးသည့်တိုင်အောင်လဲ ကျွန်တော့်နဲ့ အတူ နေစေချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝကတော့ ကုန်ဆုံးခဲ့ ပြီပဲ။’

‘ဒါပေမယ့် ဆရာမ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေလာတော့ ကျွန် တော့် ဘဝကို သူတို့မသိကြဘဲ၊ မကြေးအုံအရွယ်ရောက် လာတယ် ဆို၊ ကျွန်တော့်နဲ့ သွေးသား မစပ်ဘဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်မှု အတွက် အပြစ်ပြောချင်ကြတယ်၊ စကားတင်းဆိုချင်ကြတယ် ဆိုပါ တော့ .....’

‘ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကြီးကလဲ ကြောက်စရာကြီးပဲနော်။ မကြိုက်ရင် မကြိုက်သလိုပဲ ရှောင်ကွင်းပို့နေရင် သည်လူ့ဆက် သွယ်မှုတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲ .....’

‘ဟုတ်ပါတယ် ..... ကျွန်တော်ကြောင့်လဲ မကြေးအုံ ဂုဏ်သတင်းမှာ မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေချင်ဘူး။ အိမ်က ဒေါ်ရှမ်းမက တော့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်နှစ်သက်ရာ တခြားမိန်းမနဲ့ လက်ထပ် မှီ တိုက်တွန်းတယ် .....’

‘သည်ကိစ္စ ထားကို ပြောပြရတာလဲ အားနာပါရဲ့ ထားရယ်၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့ နာပါတော့၊ ကျွန်တော့်ပေါင်က ဝေဒနာကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ထောင်သူကို ပေးနိုင်တော့တဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်လက်ထပ်ရေးဆိုတာ

ကတော့ မခက်ပေဘူးလား .....’

ကျွန်တော်ဖွင့်ဟတိုင်ပင်သင့် သလား။ မသင့်သလားတော့ မသိ။ ထားကလည်း ဘယ်လိုထင်နေသည် မသိ။ ထားသည် ခေါင်း လေးငဲ့ကာ ကျွန်တော့်စကားကို စူးစိုက် နားထောင်နေပါသည်။

‘တစ်ဖက်မိန်းကလေးကိုလဲ ကျွန်တော် ဒုက္ခပေးချင်တော ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေး သုခု မရနိုင်ဘူးလို့ သိရတဲ့ ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သူ မိန်းကလေးတွေကရော ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ် ချင်မတဲ့လား .....’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပါဦး .....’

‘ကျွန်တော်လဲ အကြံရကြပ်နေတယ်၊ လူတွေပြောတာလဲ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုလဲ မဖြစ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ကျွန်တော် မမူ တော့ပါဘူး၊ မကြေးအုံမြာအတွက်က မိန်းမသားလဲဖြစ်၊ ငယ်ရွယ် သူလဲ ဖြစ်တော့ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ မဖြစ် နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ နောက်ဆုံးအကြံဉာဏ်တစ်ခု ရလာတယ်.....’

‘ဟုတ်ကဲ့ .....’

‘သည်းခံပြီး နားထောင်ပါထား၊ လေးလေးနက်နက်လဲ စဉ်းစားပေးပါ .....’

‘ဟုတ်ကဲ့ .....’

‘ကျွန်တော်ထားကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတယ် .....’

‘ဘယ်လို ..... ဘယ်လို ထားကို လက်ထပ်ဖို့ .....’ သူ သည် အံ့ဩသွားပြီး အတော်တုန်လှုပ်သွားပုံရပါသည်။ ကျွန်တော့် အား ဖျတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်လွှာပြန်၍ ချထားလိုက် ပါသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ဥစပြုလာပါသည်။

'ဆက်ပြောပါရစေဦး အစကတည်းက သည်းခံပြီး နားထောင်ပါလို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်ထား၊ ထားနဲ့ ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ မကြေးအံ့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ အဆင်ပြေမှာပဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေဖို့က အဓိကပဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ပေစေ၊ ကျွန်တော် အစက ပြောခဲ့သလို ရင်သီးရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ငယ်ရွယ်သူ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လို့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ သူကလဲ ကျွန်တော့်စိတ်က ကာမဂုဏ်ခံစားမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သုခစည်းစိမ်ကို လိုချင်ရှာမယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ မပေးနိုင်နဲ့ ကသိကအောက် ဖြစ်ကြမှာပေါ့၊ ထားကို ကျွန်တော်မြင်ရသရွေ့တော့ ထားဟာ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေသလိုပဲ၊ အခု ထားအသက် ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ.....'

'လေးဆယ်ပြည့်ပြီ ဆိုပါတော့ .....'

သူသည် အသံတုန်ယင်စွာနှင့် ဖြေပါ၏။

'ကျွန်တော်ကတော့ လေးဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ တခြားလို့ တွေ့အဖို့ဒီအချိန်ဟာ ကာမဂုဏ်ခံစားစိမ်းကို ခံစားလို့ ကောင်းကြတုန်းအရွယ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ ဘဝအကြောင်းပေါ့၊ ထားကို ကြည့်တာလဲ ရမက်ဆန္ဒတွေ ငြိမ်းနေတဲ့ သူတွေပါပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် သည်းခံနိုင်မယ်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် အဲဒီလို အေးအေးချမ်းချမ်း နေသွားကြရအောင်လား၊ အဲဒီအခါကျတော့ လူတွေလဲ မကြေးအံ့အံ့ပေါ့ မကောင်းသတင်း မဆိုနိုင်ကြတော့ဘူး၊ သူ့ချစ်သူနဲ့ တွေ့လာတဲ့အချိန် ကြတော့လဲ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ၊ မကြေးအံ့အပေါ် ဆရာမအချစ်ဟာလဲ သာမန်အပ်ည့် တစ်ယောက်ထက်တော့ စိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ကျွန်

တော်ကို စကားပြန်ပြောပါဦး ထားရယ် .....

သူသည် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက် ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့် ပြန်ပါသည်။

'ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကြီးဟာ ကိုယ်ကျိုးအတွက် တစ်ဘက် သတ်ကြီးလို့ ထင်စရာအကြောင်း ရှိပါတယ် ..... အဲ ..... ထားမှာ ရွယ်တူတန်းတူစိတ်တူ ရည်မှန်းသူရှိရင်လဲ ကျွန်တော်တောင်းပန် ပါ့တယ်၊ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပယ်ဖျက်ပြီး နေခက်ဆုတ်ရုံပါပဲ .....

ထားသည် ပင်သက်ဖြာကာ အဝေးသို့ မျက်နှာလွဲ၍ ငေးမော နေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို ပဝါဖြူနှင့်တို့၍ နေပေသည်။

'ဘယ်နှယ်လဲထား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးပါ၊ ကျွန်တော် လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြတာပဲ၊ ကျွန်တော်လေ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သုခက လွဲလို့ ကျန်တာ ထားစိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက် နိုင်ပါလိမ့်မယ် .....

'ဖြေးဖြေးပေါ့ ဦးသက်ထွန်း၊ စဉ်းစားစရာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့လေ'

သူက ညင်ညင်သာသာပင် ဖြေပါသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် စဉ်းစားပါ၊ ကျွန်တော်လဲ သာမန်မိန်းကလေး တွေကိုတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေး စီမံကိန်းကို မတင်ပြရပါဘူး၊ ထားလို အတွေးအခေါ်ရင်ပြီးနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဒီကိစ္စကြောင့် ရန်ကုန် ကို ဆင်းလာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် မပြန်ခင်တော့ ထားဆိုတာ ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုခုကို ကြားသွားချင်တာပါပဲ .....

‘ဟုတ်ကဲ့ ..... ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ် .....’

‘ထားစိတ်ဝင်စားပြီး စဉ်းစားတာကိုလဲကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ထားအဖြေကို ကျွန်တော်စောင့်ပြီးမှ ပြန်ဖို့ အတွက် စဉ်းစားပါမယ် .....’ ကျွန်တော့်စကားဆုံးလျှင် သူလည်းဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ အလွန်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော အချိန်တွင် နှစ်ယောက်သား အရပ်လို ထိုင်နေမိကြ၏။ တိတ်ဆိတ်လိုက် ပုံမတော့ အင်မတန် ညင်သာသော နှစ်ဦးစလုံး၏ အသက်ရှူသံပင် ပန်းပဲဖိုသံလို မြည်လာလေသလား ထင်ရတော့၏။ ကျွန်တော်သူ့မျက်လုံးလေးများကို လိုက်၍ ကြည့်၏။ သူကတော့ နံရံကို စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း ဘာစိုက်မှ မြင်ပုံမပေါ်ပါပေ။

‘ကျွန်တော်ဟာ ရောဂါကြောင့် အလွန်အားငယ်နေပါတယ်ထား၊ တခြားယောက်ျားတွေရဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အချစ်တောင်းတာမျိုး ကျွန်တော် မတောင်းခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ချစ်တတ်သူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ထားနားလည်စေချင်တာ။ ကျွန်တော်ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲ .....’

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားလုံးကို ရွတ်ဆိုပြီး တကယ်လည်း ကြောင်တက်တက်နှင့် ရပ်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်အကြောင်းက တကယ်လည်း စကားလုံးအရွေးရခက်၏။ ပြောချင်တာတွေကတော့ နှုတ်မှာ ရွရွတက်နေ၏။ စိကစဉ်ကာနှင့် ဘယ်လို လှလှပပသွန်ချပြရပါမည်နည်း။ ကာမဂုဏ်အကြောင်းအရာများသည် လောကီသားတို့ နှစ်သက်အာရုံခံစားလိုပါသော်လည်း တကယ်တော့ ညစ်ပတ်၏။ ရွံစရာကောင်း၏။ ကျွန်တော်က ဗြဟ္မဆန်သော အိမ်ထောင်ရေးကို တင်ပြရသည်မှာ ရုတ်တရက် လူရယ်စရာကြီးပင်တည်း။ ကျွန်တော့်ဘက်ကမူ ရောဂါကြောင့် အဗြဟ္မစရိယပုဒ်ကို တစ်သက်လုံး ထိန်း

နိုင်ပေပြီ။ ဒါနှင့်များ အိမ်ထောင်ပြုချင်ရသေ သလားဟု ဆိုဖွယ်ရှိ၏။ မိခင်မရှိပြီးသည်နောက် မိခင်ကဲ့သို့သော ကရုဏာ အပြည့်ရှိသည့် မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ ရင်ခွင်ဝယ် ခိုလှ ဝိုင်ခွင့် ကျွန်တော်မရှိရပြီ လော။

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ဖွဲ့ရမှာလေ၊ အင်မတန် သန့်ရှင်းမှာပါနော်ထားရယ်၊ ဘာမှလဲ ဘာမှ .....’ ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ထားရ၏။

‘ထားလေ၊ ကျွန်တော် ဆက်မပြောနိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ဆက်စပ်ယူပါနော် .....’ ကျွန်တော့်စကားပြောဟန်သည် လက်ဟန်ခြေဟန် တွေဖြင့်သာ အ၊အစကားပြောပုံလို တန်ဆာဆင်လိုက်ရ၏။ အဆုံးပင် မသတ်တော့ဘဲ အချိန် ၃နံ့၍ ထပ်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် လုံးလုံး အိပ်မပျော်ပါပေ။ လား၏သေးသွယ်ဖြူစင်သော မျက်နှာမှာ တူရစ်ပုံစံ ပေါ်လာ၏။ သူ့ကို သနားသလို ဖြစ်လာပြန်သည်။ မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာတော့ မကြေးအုံ၏၊ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ရယ်မောသံလို ကျွန်တော်ကြားရကာ အပ်ရာမှ လန့်နိုးရပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထား၏ အဖြေကို စောင့်နေစဉ် အတွင်းမကြေးအုံ အောင်စာရင်းထွက်လာပါသည်။ သူ့ခမျာ ဝမ်းသာရှာရပေမည်။ သူ့စာမေးပွဲအောင်သော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော်ဘာလက်ဆောင်ပေးရပါမည်နည်း။

မကြေးအုံ စာမေးပွဲအောင်ကြောင်းကို ပြောချင်သည်ကလည်း တစ်ကြောင်း ထားထံမှ အဖြေကို ကြာငဲ့၍ ထိုနေ့က တက္ကသိုလ်

ဘက်သို့ ထွက်လာပါသည်။

ထားသည် ကျွန်တော့်ကို အေးချမ်းစွာ ကြိုပါသည်။ သူသည် လည်း မကြေးအံ့ အောင်စာရင်းကို ဝမ်းပန်းတသာဆီး၍ ပြောပါသည်။ ပြီးတော့ နောက်ဆက်တွဲ ကျွန်တော်ဝမ်းသာရသည်က ထားက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မည်ဟု အဖြေပေးလိုက်ခြင်းပင် တည်း။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက မကြေးအံ့ထဲ စာအရှည်ကြီးတစ်စောင်ရေးလိုက်၏။ မကြေးအံ့ စာမေးပွဲအောင်ကြောင်း ဝမ်းသာချီးကျူးခြင်းကို အစချီကာ ကျွန်တော်လက်ထပ်မည့် အကြောင်း။ လက်ထပ်ခြင်းအတွက် ဘာကြောင့် လက်ထပ်သည်ဆိုသော ဆင်ခြေဆင်လက်များနှင့်တကွ ထားနှင့်ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လောက် ကျောက်ဆည်ကို ပြန်လာမည်ဆိုသည်ကအစ ကျွန်တော်ထည့်ရေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ရမ်းမထံကိုမူ ကျွန်တော်တို့အတွက် အိပ်ခန်းကို တစ်ယောက်စီနှစ်ခန်းခွဲ၍ ပြင်ထားရန် ရေးလိုက်ပါသည်။

ထားနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ပွဲမှာ အကျယ်ချဲ့မည့်ဆွေမျိုးမိဘမရှိသောကြောင့် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်းပင် ပြီးစီးသွားပါသည်။ နောက်လအတွင်း ကျွန်တော့်အစီအစဉ်များအား လုံးပြီးစီးကာ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဆည်ကို ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ဝတွင် ဒေါ်ရမ်းမနှင့် ကိုသာဂေါင်တို့ လင်မယား ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုကြ၏။ ထားကိုလည်း ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြပါသည်။ မကြေးအံ့ကို မမြင်ရ၍ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

‘မကြေးအံ့ရော .....’

ထားကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ မေးပါသည်။ ဒေါ်ရမ်းမသည်

တန်မပျက် ပြုံးရယ်ရင်းက .....။

‘သူ ရွှေတောင်မြို့တစ်ဘက်ကမ်းက ပဒေါင်းမှာ ဆရာအလုပ်ခန့်စာရတာနဲ့ အရေးတကြီး ထွက်သွားတယ်ကွယ့် .....’ ဟု ဖြေလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ပေါင်နာလာ ပြန်သောကြောင့် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်တွင် ကံမန်းကံတန်း ထိုင်ချလိုက်ရ၏။

‘အစကတော့ သူဒီမှာ ကျောင်းဖွင့်ဖို့ပဲ ခရိုင်ပညာဝန်က ခေါ်ပြီး တွေ့တယ်။ ပဒေါင်းမှာ လူလိုပြီး သွားမယ့်သူ မရှိလို့ ခေတ္တာသွားပေးပါလို့ တောင်းပန်တာနဲ့ သူလဲ ရုတ်တရက်ထွက်သွားရတာ။ ဒီမှာ ကျောင်းဖွင့်ဖို့ဆိုတာက မင်းပြန်လာမှ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မယ်လို့ ပြောသွားတယ် .....’

‘အို ..... သူတစ်ယောက်တည်း ဟိုမှာသွားနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ ဘာလို့ သူတစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရတာလဲ’
‘ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ မောင်သင်္ကန်းထွန်းရဲ့ မင်းတို့ပြန်လာပြီးရင် ဒေါ်ဒေါ် သူ့နောက်လိုက်သွားမယ်လေ .....’

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။ အချိတ်အဆက်ကလေးတွေ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထင့်ထင့်ကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဟိုဘက်အိမ်က ဦးပန်းမောင်ကြီးကလည်း တစ်ယောက်တည်းကူးလာကာ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်၏။

‘ဒါက ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ လက်ထပ်လာတာ၊ ကျွန်တော် ဇနီး ထားပါ .....’ ထားနှင့် ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးရ၏။
‘မင်္ဂလာဦးတစ်ခုခုတော့ ကျွေးရဦးမယ်နော်၊ ထားနဲ့ မိတ်ဆွေ သစ်ဖြစ်ရလို့ ဦးလဲ ဝမ်းသာပါတယ် .....’

ဦးပန်းမောင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့သည်။ ခဏကြာ

လျှင် ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းကို လိုက်
၍ ပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်
ရာများကို တစ်ခန်းငါ့ ပြင်ရန် ကြိုတင်ရေးထား၏။

‘မကြေးအုံက မသွားခင် သူကြိုက်တဲ့ အရောင်တွေမန္တလေးမှာ
ကိုယ်တိုင် သွားဝယ်တယ်ကွယ်၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ချုပ် လုပ်ပြီး
အိပ်ခန်းနှစ်ခုကို ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တယ်၊ မင်းတို့လာမယ့်နေ့ မှာ သူမရှိလို့
ခွင့်လွှတ်ဖို့ထားလဲ ပြောပေးပါတယ် .....’

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းနှစ်ခုကို မကြေးအုံပြင်ဆင်ပေးသွား
သည်မှာ ကျေနပ်ဖွယ်ရာလှပင်တည်း။ ဇာနားသတ်ခေါင်းအုံများမှာ
ဒီတိုက်ကြည့်နဲ့စရာကောင်း၍ ဇာခန်းတီးကြာလွလွလေးများကလည်း
ဒီတိုက်ကြည့်လင်စရာကောင်းပါပေသည်။ ထားကလည်း မကြေးအုံ
ခရလို ဂရုတစိုက် စီမံသွေး၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေပုံ ရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘိုညက ခရီးပန်းလွန်း၍ စောစောကပင်
အိပ်ရာဝင်ကာ နားနေလိုက်၏။ မအိပ်မီ ဒို့သောက်ရန် ဆေးသောက်
ရန် ဝေယျာဝစ္စများ ကို ဒေါ်ရှမ်းမအား ပေးမြန်း၍ အားလုံး ဘားက
လုပ်ပေးပြီးမှ သူ့အိပ်ခန်းဘက်သို့ ကူးသွားပါသည်။

မကြေးအုံ သူ့လက်နှင့် ကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ် ပြင်ဆင်၍ ပေးခဲ့
သော အိပ်ရာ ဖြူဖြူနုနု အပေါ်တွင် ကျွန်တော်ညင်သာစွာ
လဲလျောင်းရင်း ပင့်သက်ရှုမိပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော်
မြင်လိုပါသည်။ ဤအိပ်ခန်းသို့ အပြန်တွင် သူမရှိဘဲနေခြင်းသည် အိပ်
ကြီးဟင်းလင်းပွင့်သလို ဟာလှပေသည်။

‘ဘာကြောင့်မျှ အခုလို အလျင်တဆော ထွက်ခွာသွားရ
ပါလိမ့် မိန်းကလေးရယ်’ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ တမ်းတမိ၏။
အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိရမည်ဟူ၍ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်

ပါသည်။

မကြာခင်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတံခါးသည် ညင်သာစွာ
ပွင့်လာ၏။ ဒေါ်ရှမ်းမသည် တံခါးတွင် ပေါ်လာကာ ကျွန်တော်
ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာ၏။

‘မောင်သက်ထွန်း အိပ်မပျော်သေးဘူးဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်စကား
ပြောချင်တယ်၊ တစ်ဘက်ခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပါ .....’

သူသည် လေသံနှင့် ကျွန်တော်ကို ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်
သည် အသာပင်ထကာ ဒေါ်ရှမ်းမနှင့်အတူ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ လိုက်
သွားပါသည်။ စာဖတ်ခန်းအတွင်းရှိ မီးပွင့်ကို ဖွင့်ကာ ဒေါ်ရှမ်းမ
က ကျွန်တော်လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်၏။

‘တစ်မီးသူပါလာတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒေါ်ဒေါ်
မနက်က ဘာမှ ဖွင့်မပြောတာ’ သူသည် ကျွန်တော်ရှေ့တွင် နှုတ်လား
ဆိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ စကားဆက်ပြောပါသည်။

‘မကြေးအုံဟာရှောရှောရှူရှူနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မနက်က ပြောသလို
သွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး .....’

‘ဘယ်လို ထွက်သွားတာလဲဒေါ်ဒေါ် .....’

‘မင်းလက်ထပ်မယ်လို့ စာရတဲ့နေ့က ကြုံကြုံပါအောင် ခိုတာ
ပါပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကို ဒေါ်ဒေါ်ကိုလည်း ပြောပြတယ်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်
ကလည်း မင်းအိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့အထဲ ဒေါ်ဒေါ်
အကြံဉာဏ်ပါတဲ့အကြောင်း မောင်မေမောင်တို့ အကြောင်းလဲ သူ့ကို
ပြောပြတယ်၊ မကြေးအုံအပွက်လဲ အရှည်သဖြင့် ကောင်အောင်
ခရလို စီစဉ်ကြတာကိုလဲ သူ့ကို ဒေါ်ဒေါ် ရှင်းပြပါတယ် .....’

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် နားထောင်ရင်း အတော် မချမ်းမမြေ့
ဖြစ်လာတော့သည်။

‘နောက်နေ့မှာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ..... အိပ်ရာခမ်းနားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ခြမ်းပြင်ဆင်ပေးမယ်ဆိုပြီး မန္တလေးကို တက်သွားတယ်။ အားလုံးကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးပြီး မသွားခင်တစ်ရက်ကမှ သူ့ကို ပဒေါင်းက ကျောင်းမှာ ခန့်စာရလို့ သွားတော့မယ် ပြောတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်မှာလဲ ငိုလိုက်ရတာ။ ဒီစာကို မကြေးအံ့ဟာ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ရေးပြီး ဒေါ်ဒေါ်လက်ထဲ ထည့်ခဲ့တယ် .....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် စကားပြောရင်း ရိုက်ကာငင်ကာ ငိုရှာပါသည်။

‘ခက်တာပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရေ၊ အေးစေလိုလို့ တရားနာ၊ ပူဇာစနဲ့ တွေ့ဆိုတာလို ဖြစ်ပြီ’ ကျွန်တော်က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောလိုက်၏။

‘မောင်သက်ထွန်း တစ်ခုမှားသွားတယ်ကွယ်၊ လက်မထပ်ခင်တော့ သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီး သူ့အကြံဉာဏ်တော့ ယူသင့်သေးတာပေါ့လေ .....’

ယခုအချိန်ကြမှ ကျွန်တော် ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ကို ရင်ပတ်ပေါ်တင်ကာ ကိုယ်ကို နောက်ပစ်၍ ကုလားထိုင်တွင် မိုထားရပါသည်။

‘ကဲ ..... သူ့ဘာတွေ ရေးခဲ့လဲ ဖတ်ဦး၊ ဒေါ်ဒေါ် မီးဖိုဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းအအေး တစ်ခုခု သောက်လိုက်မှ ထင် တယ် .....’

‘မသောက်ဘူး ဒေါ်ဒေါ် နေပေစေတော့’ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်နေပါတော့သည်။ မကြေးအံ့၏ စာကို ကျွန်တော်ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်၏။

ဦးလေး

ရီသေစွာ စာရေးခဲ့ပါတယ်။ ခုန့်နဲ့မှာ ဦးလေးနဲ့ မမထားဟာ မကြေးအံ့ပြင်ခဲ့တဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့နဲ့ အိပ်စက်နားနေကြပြီပေါ့။

စိတ်ရဲ့ နားနေခြင်းကို မရတဲ့ မကြေးအံ့တော့ အဝေးကို ပျံသွားရပြီ၊ တကယ့်ကိုပဲ အသိုက်အမြုံမရှိတဲ့ ကျေးငှက်တစ်ကောင်လို မကြေးအံ့ ဆောက်တည်ရာမရလို့ ပျံထွက် သွားရတာပါ ဦးလေး။

ဦးလေးကို တစ်ခါတုန်းကလေ မကြေးအံ့ ပုံတစ်ခုပြောခဲ့တယ်မို့လား၊ ရေသဖန်းပင်ကြီးနဲ့ ကျေးသားပုံပြင်၊ အဲဒီ ပုံပြင်ထဲမှာ သစ္စာရှိတဲ့ ကျေးသားလေးဟာ ရေသဖန်းပင်ကြီး အခေါက်တွေ ကွာကျတဲ့အထိ သစ္စာရှိပြီး ဘယ်ကိုမှ ပျံထွက်မသွားဘူးလေ။

မကြေးအံ့လဲ ဦးလေးအပါးက ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ နေခဲ့တာပါ။ ဦးလေးရောဂါတွေ ကျွမ်းလို့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ကျနေပေစေ မကြေးအံ့ အပါးက မခွာတော့ဘူးလို့ သန့်ဌာန်နဲ့ နေခဲ့တာ။

ဪ ..... မကြေးအံ့ရဲ့ တကယ်ပုံပြင်ထဲမှာတော့ ရေသဖန်းပင်ကြီးဟာ အခက်အလက်တွေ စိမ်းစိုလာရင်ပဲ သစ္စာရှိတဲ့ ကျေးသားလေးကို အဝေးကို နှင်ထုတ်လိုက်တယ် .....’

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားပါတော့သည်။ စာကိုပင် ဆက်မဖတ် ရက်လောက်အောင် ကြေကွဲ၍ သွားပါသည်။ ‘မင်းကို ဦးလေး နှင်မထုတ်ရက်ပါဘူး မိန်းကလေးရယ်’ဟုပင် ကျွန်တော် တီးတိုးစွာ ရေရွတ်မိ၏။

ဘိရိစ္ဆာန် ကျေးသားလေးနဲ့ ‘ကြေးအံ့’လူသားတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ မတူခဲ့ပါလား ဦးလေး။

မကြေးအုံပြောခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ထဲမှာလေ သမန်းပင်နဲ့ ကျေးသား နှစ်ဦးထဲကပဲ ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ပါခဲ့တယ်။ အပြင်က တကယ့် ပုံပြင်ကြတော့ မမထားတစ်ယောက် ပိုပြီး ပါလာတာကိုး။

မမထားကို ချစ်ပါတယ်။ တကယ့်ကို ဆရာမတစ်ယောက် အနေနဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မကြေးအုံမျက်စိရှေ့မှာ ဦးလေးနဲ့ မမထားတို့ လင်မယားလို နေကြမယ့် အဖြစ်ကို မကြေးအုံ မကြည့် ရက်နိုင်ဘူး။ ဒါကြီးကို ဟန်လုပ်ပြီး မကြေးအုံ ထိန်းသိမ်းပြီး တာရှည် နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူသားဟာ လူသားတွေရှိသင့်တဲ့ သည်းခံ နိုင်ခြင်း၊ စိတ်ရှည်နိုင်ခြင်း လောက်ပဲ ရှိနိုင်မှာပဲ။

အဝေးမှာနေရင်း တရားရှာရလို့ သာမန်လူသားထက် ထိန်း သိမ်းခြင်း၊ သည်းခံနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတွေ မကြေးအုံစိတ်ထဲ သက်ဝင်လာခဲ့ရင်တော့ ဦးလေးဆီ ပြန်လာခဲ့မယ်။

တော်လိုက်တဲ့ ရွှေညာဏ်ရှင်ကြီး၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ စီမံကိန်း ကြီးပါပဲ။ ဒီစီမံကိန်းကို ခစခင်က အကျိုးသက်ရောက် ခံစားရမယ့် မကြေးအုံနဲ့ ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်တော့ ကမ္ဘာပျက်သွားမှာမို့လား ဦးလေး ရယ်။ အမေ့ရမ်းရော ဦးလေးပါ ပြောလိုက်တော့ 'မင်းအတွက် မင်းအတွက်' စီမံရတာပါပဲ။ မကြေးအုံအတွက် စီမံတာကို မကြေး အုံရဲ့ ဆန္ဒလေးတော့ ယူသင့်ပါသေးတယ်ဦးလေး။

ဦးလေးတို့ဟာ ပန်းပုဆရာမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းပုဆရာ ထု တာက သက်မဲ့ကျောက်တုံးတို့ သစ်သားတို့ကို ထုတာ။

မကြေးအုံဟာ လူသား မကြေးအုံမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ခံစား မှုတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဦးလေး သတိမမူမိဘူးပေါ့လေ။

တော်ပါပြီဦးလေး။ ရင်ထဲမှာ နာလှတယ်။ မကြေးအုံ ရင်ထဲမှာ ဆွေးမြွေနေတာလား၊ ကြေကွဲနေတာလား၊ ဓခံချင်နေတာ လား။

ဆိုတာတော့ မသေခွဲနိုင်သေးဘူး။

မကြေးအုံနဲ့ ကိုဖေမောင်ကို လက်ဆက်ဖို့ စီမံသေးတာကို ပဲ ဦးလေးကို မကြေးအုံက ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။

ပဒေါင်းဆိုတာ ရွှေတောင်ရဲ့ တစ်ဘက်ကမ်းရခိုင်ရိုးမတောင် ခြေနဲ့ နီးသတဲ့။ မကြေးအုံမရောက်ဘူး ပေမယ့် တမင်ကျောက်ဆည် နဲ့ ဝေးရာကို ထွက်လာခဲ့တာပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ မခံနိုင်လို့ ပြောစရာပုံတွေ များလာရင်လေ၊ အဝေး ကပဲ စာနဲ့ ရေးတော့မယ် ဦးလေးရေ ....။

ရေသမန်းပင်ကြီး အခက်အလက်တွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ ပြန်လည် စည်ပင်လာပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်တွေလဲ သမန်းပင်ရိပ်မှာ မြူးပျံနေပါ စေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။

ချမ်းမြေ့လွင်လန်းပါစေ
မကြေးအုံ

ကျွန်းပေါ်မှာ စာလေးကို တင်းကျပ်စွာ ရင်ပတ်ပေါ် ဒီထား မိပါသည်။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် ခုချက်ချင်းပင် သူ့ထဲ လိုက်သွား မှင်ပါတော့သည်။ ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုင်ကာ စာဖတ် ခန်းထဲသို့ ပြန်ပင်လာ၏။

'မောင်သက်လွန်း ချက်ပေးဟေ့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ အတော် ပဲ၊ ဒီကော်ဖီ ပူပူသောက်လိုက်ဦး ....'

'အဆိပ်သာ သောက်လိုက်ချင်ပါတော့တယ် ဒေါ်ဒေါ် ....။ ကျွန်တော် သူ့ဆီလိုက်သွားချင်ပြီ။ သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင်လေ ကျွန်တော် တာဝန်မကင်းဘူး ....'

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။

'ဘယ်နှယ်ရောဂါကလဲ တစ်ဖက်နဲ့ လိုက်လို့ ဖြစ်မလဲ၊ ပြီး

www.burmeseclassic.com

တော့ ဣန္ဒြေမရ ဘာမရ ခုလိုလိုက်သွားတာကို ထားအနေနဲ့ မသင်္ကာ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်လိုက်သွားမှာပါပဲလေ။ မစိုးရပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ထမင်းချက်အဖော်အဖြစ် မောင်သာဂေါင် သမီးလဲ ပါ သွားပါတယ် .....'

'ကျွန်တော်လေ သေသေချာချာ တွေ့ကြည့်တော့ သူနဲ့ မခွဲ နိုင်ဘူး ဒေါ်ဒေါ် .....

စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ကျွန်တော် ကိုယ်ကို မှောက်ချရင်း ပြင်းထန်စွာ ရှိုက်နေမိပါတော့သည်။ မျက်ရည် များကား တစ်စက်မှ မထွက်လာပါ။ 'ဘုရား ..... ဘုရား .....

ဟူသော ဒေါ်ဒေါ်အသံကိုသာ ကျွန်တော် သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ပါသည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ မထနိုင်ပါ။ ညဉ့် က အိပ်၍မပျော်ခြင်း၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်းတို့ကြောင့် အတော်ပင် အား နည်း၍ နေတော့သည်။

ထားသည် မျက်နှာသစ်ရန် ရေခဲခဲလှေကို သယ်ယူလာ၏။ ကျွန်တော်အား မျက်နှာသစ်ပေး၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ညင်သာစွာ သုတ်ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ယခင်တစ်ခါ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဖျားစဉ်က မကြေးအံ့ ကျွန်တော်အား သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်သဖွယ် ယုယကြင်နာစွာ ပြုစုခဲ့သည်ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်၍လာတော့သည်။

'ကိုသက်ထွန်း ခရီးပန်းသွားလို့ များလား .....

ထားက ညင်သာစွာ မေးလိုက်၏။

'ခရီးပန်းတာလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့လေ၊ ညက အိပ်လို့ မပျော်ဘူး .....

'နေကောင်းတဲ့ ရက်ကြိုရင် လက်ထပ်ဆွမ်းကျွေးရအောင် .....

ထားသည် ဒေါ်ရမ်းမ ယူလာသော ခွားနီကို ကျွန်တော်အား တိုက်ရင်း ပြောလာ၏။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ညင်သာစွာညှိတ် ရင်း 'လက်ထပ်ဆွမ်း၊ လက်ထပ်ဆွမ်း' ဟူ၍ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်မိ၏။ ဤမိန်းမနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တကယ်လက်ထပ်လာခဲ့ကြသည်။ တရားဝင်လင်နှင့်မယားအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သူကလည်း လက်ထပ်ပြီးသည်နေ့ကစ၍ ကျွန်တော်အား ဇနီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နှင့် သူသည် တကယ်ပင် ဇနီးမောင်နှံပေးလား။ ခပ်ကြောင့်ကြောင် ပင် ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ 'မဟုတ် သေးပါဘူး၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါဘာတွေ လုပ်လာ ခဲ့မိပြန်တာလဲ ငါလုပ်တာတွေဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ကဲ့လား .....

ကျွန်တော်စိတ်ကို ကျွန်တော်မယုံသင်္ကာဖြစ်သွားကာ မျက်စိစုံမှိတ် ရင်း ပြန်လှဲလိုက်မိ၏။

'ကိုသက်ထွန်း မူးသွားလား၊ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင် .....

ထားသည် စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်ပြန်သည်။

'ကျွန်တော်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ ..... ကဲသွားတော့ မိန်း နေချင်လို့ ...'

'ခွားနီသောက်ပြီးမှ မိန်းတာပေါ့ .....' ဟုဆိုကာ ဒေါ်ရမ်းမ ယူလာသော ခွားနီကို ကျွန်တော်အား တိုက်နေပါသည်။ ဒေါ်ရမ်းမ ထွက်သွားလျှင် ကျွန်တော်သည် ထား၏ လက်ဖျားများကို ယောင် ၍ ဆုပ်လိုက်မိ၏။

'ထားနဲ့ ကျွန်တော် ခုလို ဘယ်လောက်ကြာကြာနေသွား ရဦးမလဲမသိ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားအဖြစ်တော့ မရောက်သေး ဘူးနော် .....

ဟိုမေးဥန်းကို ကျွန်တော်လွှတ်နေ မေးလိုက်စဉ် သူသည် မျက်လွှာချကာ မျက်နှာတာ လည်း မျက်စိ သွားပါတော့သည်။

‘ကလေး သွားသွား .....’ ဆွမ်းကျွေးဖို့ ဒေါ်ရမ်းမနဲ့ ဟိုင်ပင် ချင်သေးတယ်၊ လွှတ်လိုက်ပါ .....’

သူထွက်သွားမှ ‘ဟင်း’ ချကာ ကျွန်တော်မိန်းနဲမိ၏။ ဒေါ်ရမ်းမ လာမှပင် လက်ထပ်ဆွမ်းကျွေးရန် စီစဉ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ပြောခို၏။

‘ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်နေကောင်းရင်လေ မကြေးအံ့ဆီ စာရေး ဦးမယ်’

‘ရေးလေ.....’

‘ဒေါ်ဒေါ် ကိုယ်တိုင်သွားပေးပြီး မကြေးအံ့ကို ပြန်လာအောင် ခေါ်ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့လဲ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ အေးကြော တွေ ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး .....’

ဒေါ်ရမ်းမကလည်း မျက်စိပျက်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ကျွန်တော် ကို ကြည့်နေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်သက်ထွန်း ..... ရန်ကုန်က ဆရာမနဲ့ ကြီးတွေက ဘာပြောလိုက်လဲ.....’

‘သူတို့က ဘာမှ မပြောဘူး’ ..... ကျွန်တော်လုပ်ပုံတွေကို ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်နေတယ် .....’

ဒေါ်ရမ်းမသည် သက်ပြင်းချင်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေ၏။

‘ခုလို အရည်နေသွားလို့ ဆရာမထားလို့ နှိပ်စက်သလိုဖြစ် နေမှာလားဟင် .....’

‘ဪ ..... အဲဒါတော့ မောင်သက်ထွန်း လက်မထပ်ခင်က

ရောဂါအခြေအနေကို ထားကို ဖွင့်မပြောပြဘူးလား .....’

‘ပြောခဲ့ပါတယ်၊ လုပ်ငန်းက နယ်ရည်ရွယ်ချက်ကိုယ် စိတ်သန်ပြီး လုပ်ငန်းတယ်၊ ခုတော့ ဝိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် စိတ်ပင်ပန်းနေကြီးလဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်အဖေကို ခေါ်လာတာပါ နော် .....’

ကျွန်တော်သည် အာငယ်စွာ ပြောလိုက်မိ၏။

‘ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိပြီပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယုံကြည်မပေါ့ .....’

‘အင်း ..... မကြေ အဲဒါက ကျွန်တော့်အဖြစ်သိရင်လေ ပဲပြင် အသစ်တွေ ပြောလိုက်မယ့်စိတ်ရင်၊ တောင့် သူ့စာထဲမှာ ကျွန်တော့် စီမံပုံကို သင်္ကေတားတယ်’ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ မရည်စူးရှင်ကြီးဘဲ ..... ကောင်းလိုက်တဲ့ စီမံကိန်းကြီးဘဲ ..... ကျွန်တော့် ရူးချင်တယ်.....’

‘စောစောစီးစီး မောင်သက်ထွန်းကလဲ ဦးကောက်ကြည်မလင် လို့ စိတ်ညစ်နေတာပါ၊ အားရအောင် အိပ်လိုက်လေ၊ လက်ထပ် ဆွမ်းကျွေးဘိုလဲ ဒေါ်ဒေါ် အားလုံး ဦးမယ်၊ ဆွမ်းကျွေးပြီး ပရိတ် တွေ ဘာတွေနာတော့လဲ စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်လာမှာပါ ...’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ် သူအဝေးက ထွက်သွားကာ ခိုပဲ ကျွန်တော် စိတ်မအေးဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်သွားခေါ်ရင်တော့ သူပြန်လာပါ့ မလား .....’

‘အစီ ရအလုပ်ဆိုကာ ခုသွားခုပြန် လုပ်လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ မောင်သက်ထွန်း၊ ကပါလေ ဒေါ်ဒေါ်ကောင်း နားထောင်စမ်း၊ ကောင်း ကောင်းအိပ်၊ မြေးမြေးဆေးဆေး စဉ်းစားကြတာပေါ့ .....’

(၁၁)

လက်ထပ်ဆွမ်းကျွေးသောနေ့က ဦးဖေမောင်တို့ မိသားစု သုံးယောက်ရော ဟင်းခြားခြံနီးနားချင်းတွေပါ ရောက်လာကြပါသည်။

ထိုနေ့က ထားကိုယ်တိုင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံကျွေးမွေး နေသည်။ ပရိသတ်အဖို့ မထူးဆန်းသော်လည်း ကျွန်တော်အဖို့ ထားကို ကြည့်ရသည်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ ထားသည် ယခင် ကလို့ နက်ပြာရောင် ပိုးတွန့်ကို မဝတ်တော့။ မီးခိုးရောင် ပိုးတွန့် လုံချည်ပေါ်တွင် ပန်းရောင်နုနု ချယ်ရီပွင့်ခက်လေးများပါသော ထဘီကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့ပါးတွင် ပေါင်ဒါမျှန်များ လိမ်းကျံကာ ပါးအို့ နေရာတွင်ပင် နီထွေးထွေး ဖြစ်နေသလား။ နှုတ်ခမ်းများ ကတော့ ပန်းနုသွေးရောင် တောက်နေကြပေသည်။ အင်္ကျီကလည်း ဝတ်မြဲ ပဒုမ္မာ အင်္ကျီမဟုတ်တော့ပေ။

စင်စစ်ထားတွင် အလှအပတော့ တခြားမိန်းကလေးများလို အနည်းအများ ရှိသည်သာတည်း။ ယခင်က ကျွန်တော်တွေ့ရစဉ် ထိုအလှများကို ဖုံးကွယ်ထား၏။ ယနေ့မှ သူသည် သူ့အလှကို တစ်စွမ်းတစ်စ ပြလာလေသည်။ ယခင်လို မပြုံးမရယ် မဟုတ်။

ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံစဉ်မှာလည်း ဖော်ရွေသွက်လက်လှ၏။ ဧည့်သည်များကလည်း သူ့အား အထူးလေးစားကြပေသည်။

‘မောင်သက်ထွန်းကတော့ အိမ်ထောင်ပြုချိန် နောက်ကျပေ မယ့် မိန်းမရ တယ်ကံကောင်းတယ်’ဟု ဦးပန်းမောင်က မှတ်ချက်ချ၍ သွားပါသည်။

ညနေလမ်းလျှောက်စဉ်တွင်လည်း သူ့ပြောသောအသံမှာ ကနွဲ့ကရနှင့် ဝေဝေဆာဆာ ပြောလာတော့သည်။ ကျွန်တော်နားတွင် သာယာကြည်နူးသည်ကတော့ မှန်ပါသည်။ သို့သော် တစ်ချက်တစ်ချက် ဖောက်လာသည်က ‘သူဟာ ငါ့မိန်းမ ဟုတ်ကဲ့လား’ဟူသော အတွေးပင်တည်း။

လမ်းလျှောက်ရင်း ခြေယိုင်းသွားလျှင် သူ့ကိုယ်လုံးနှင့် ကျွန်တော်ကို ဖေးမ၍ လျှောက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်သည် ခြေထောက်နာကျင်၍ ဖြစ်ဖြစ် မောပန်း၍ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ပခုံးများကို ဖက်ကာ နားနေရပါသည်။

ညဉ့်အိပ်ရာဝင်စဉ်တွင် ဆေးတိုက်သောအခါ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူမထိုင်။ အိပ်ရာဘေးတွင် ရဲရဲပုံပုံ ကပ်၍ ထိုင်ကာ ဆေးတိုက် ကောင်းမွန်စွာ နေရာချပြီးမှ သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားတော့သည်။

နက်ပြာရောင် လုံချည်များကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ သူဝတ်သည်ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့ပေ။

ထမင်းစားစဉ်တွင် ဟင်းချိုပူပူကို သူ့ကိုယ်တိုင် နွေးလာသည်။ အရိုးထူသော ငါးများကို သူ့အရိုးနွံပေးသည်။ သူ့မျက်လုံးလေးများ သည် တောက်ပကြည်လင်စွာနှင့် ကျွန်တော်ကို အစဉ် ကြည့်၏။ ကျွန်တော် နှလုံးသားများ အခန်းမြန်လာကြပြန်သည်။ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်လာ၍ သူ့ကို ပြုံးပြ၏။ သူက ပြန်ပြုံးပြသောအခါ ကျွန်တော်

နှလုံးသာသည် အေးမြသလို နွမ်းဟိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့သည်။
 ခြောက် ..... ခုမှ ပြင်သစ်ပြည်မှ ထဲလေးအက ဖြစ်နေကြသည်။
 ပါးစပ်က တစ်လုံးမှ ဖွင့်ဟမဆိုကြဘဲ ကျွန်တော်တို့သည် အမှအရာ
 နှင့် စကားဆိုကြ၏။ ကျွန်တော် ဘိုးရင်ထဲရှိ ချစ်သမျှကို တို့ကို
 မျက်လုံးများဖြင့် ဖွင့်ထုတ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တွင် လည်းကောင်း၊
 သူ့တွင်လည်းကောင်း၊ အချစ်သည် ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်း နေကြ
 သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဦးများတွင် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ကျွန်တော်
 သွားရောက် လည်ပတ်နေမိ၏။ သူ့နံနက်၍ ပြန်ကာနီးတွင် သူ့
 လက်များကို ကျွန်တော်ညင်သာစွာ ဆုပ်နယ်နေမိပါသည်။ သူ့လက်
 မောင်းများကို ကျွန်တော် ညင်သာစွာ ဖွတ်သပ်နေမိပါသည်။ သူ့ကိုယ်
 သည် အလုံအလျောက်ပင် ကျွန်တော်ရင်ခွင်တွင် သို့ ယိုင်လာ
 တတ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကျွန်တော်မေးအောက်တွင် မော့၍
 လာတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အသာအယာဉ်၍ သူ့ပါးပြင်ထိ
 လှနီးကာမှ ဖြန်းကန် ခါးကို ဆန့်လိုက်မိပါသည်။ ထိုအခါတွင်
 သူသည် ရှည်လျားသော သက်ပြင်းကို ရှူရှိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်
 ပစ်လဲ၍ ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

တော်ပေပြီ။ နောင်တွင် ကျွန်တော်အဆောင်မကူးတော့ဟူ၍
 စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ၊ ခြေထောက်နင်းထောက်နင်းနှင့် ကျွန်တော်အခန်း ရှိရာသို့
 ပြန်လာတတ်ပါသည်။

တစ်ည၌ ကျွန်တော်ခြေတောက်နာကို ဆေးများလူးပေးရင်း
 ကျွန်တော်မျက်နှာကို သူ့စူးစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာပါပင်
 တည်း။ သူ့မျက်လုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ထူးထူးခြားခြားနှင့် တောက်
 ပဝင်းလက်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကြောင်စိစိနှင့် ကြည့်နေသည်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း

သူသည် သက်ပြင်းရှိက်ကာ မျက်နှာလွဲလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် အတော်ကြီး နေကောင်းမှ ဒေါ်ရှမ်းမကို ပဒေါင်းသို့
 လွှတ်ဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ညနေလုံး လမ်းမ
 လျှောက်အိပ်ခန်းပြတင်းအနားတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်
 နေမိ၏။ မကြေးအုံထဲသို့ ဘယ်လိုစာရေးသင့်သည်ကို ကျွန်တော်
 စဉ်းစားနေမိ၏။ ကျွန်တော်စာကို ဖတ်၍ မကြေးအုံ လိုက်လာပါမည်
 လော။ ကျွန်တော် မောမောနှင့် ခြံထဲကို ငေးနေမိပြန်သည်။ ယခင်က
 မကြေးအုံ ပန်းခူးနေသော နှင်းဆီခင်းထဲတွင် ထားကို တွေ့ရ သည်။
 ထားသည် အသက်လေးဆယ်သာဆိုရသည်။ ပန်းခင်းထဲတွင် ပန်း
 တစ်ခက်လို့ လှနေလေသည်။ အပြာပွင့် ခက်များပါသော လုံချည်
 နှင့် အင်္ကျီဖြူကို ဝတ်၍ ထားသည်။ သူ့ဆံပင် ပြင်ဆင်ပုံမှာ
 ယခင်လို တစ်ပတ်လျှိုရိုးရိုးတော့မဟုတ်တော့သည်ကို ကျွန်တော်
 သတိပြုမိသည်။ အဝေးကြည့်တွင် လှိုင်းတွန့်လေးများနှင့် သူ့ဆံပင်
 ပုံကလည်း တစ်မျိုးဆန်းနေပြန်သည်။ သူ့အနားသို့ မောင်ဖေမောင်
 ရောက်လာက ရယ်မောရွှင်ပြီးစွာ စကားပြောနေကြပြန်သည်။

ညဦးတွင်တော့ မကြေးအုံထဲသို့ ကျွန်တော်စာရေးနေမိသည်။

မကြေးအုံ

မင်းပေးခဲ့တဲ့စာကို ဦးလေးဖတ်ရပါတယ်။ ဦးလေးစိတ်ထဲ
 မှာတော့ ဦးလေးလုပ်လိုက်တဲ့ အစီအမံတွေကြောင့် မင်းဒါလောက်
 စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။

မကြေးအုံရဲ့ စာကို ဦးလေး ရန်ကုန်က အပြန်ဖတ်ရတော့
 မှ မကြေးအုံ စိတ်ထိခိုက်သွားတာကို ဦးလေးသိရတယ်။ မင်းစာကို
 ဖတ်ရင်း မကြေးအုံ စိတ်ထိခိုက်သလို ဦးလေးလဲ စိတ်ထိခိုက်
 ပါတယ်။

စိမ့်ချက်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တကယ့်ကို မကြောက်
အတွက် အဆင်ပြေပါစေလိုပါပဲ။ ဦးလေး စိမ့်ချက်က စိတ်ကူး
ယဉ်ဆန်သွားလေသလားတော့မသိ။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီးတော့ မရေးပါရစေနဲ့၊ ထားနဲ့ လက်ထပ်
ပြီးလာတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးမှာ မင်းမရှိဘဲ ဦးလေးနေရတာ
သိပ်ဟာတာပဲ။ ထားကလဲ မကြေးအုံကို မေးရက်ပါပဲ။

တွေ့ကြမှ အကြောင်းမျိုးစုံကို ဦးလေးရှင်းပြပါရစေ၊ ဒီစာ
ရရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ဦးလေးဆီပြန်လာခဲ့ပါ။

**မျမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ
သက်ထွန်း**

အတော်ညဉ့်နက်မှ စာရေး၍ ပြီး၏။ ကျွန်တော်စာကို ပြန်ဖတ်
နေစဉ် အပြင်တွင် ဆူဆူညံညံ အသံများကြားရ၏။ မကြာခင်
ဒေါ်ရှမ်းမ ဝင်လာသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါ်ရှမ်းမ .....’

‘မောင်သာဂေါင်ရယ် မဖြစ်စဖူး ခြံစဉ်းရိုးဘက်မှာ သရဲခြောက်
လို့တဲ့ .....’

‘ပေါက်ပေါက်ရှာရှာများ၊ ကျွန်တော်ခြံနေလာတာ ဘယ်
လောက်ကြာပြီလဲ သရဲခြောက်တယ်ရယ်လို့ .....’

မကြာခင်မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ထားဝင်လာပါသည်။

‘ထားလဲ အသံတွေကြားလို့ အောက်ဆင်းလာခဲ့တာ.....’

‘ကိုသာဂေါင် ..... ဘာမြင်ပြီး အရူးထလဲမသိဘူး၊ ကံထား
မကြေးအုံဆီ စာရေးချင်ရင် ရေးလိုက်ဦး၊ နက်ဖြန် ပဒေါင်းကို
ဒေါ်ဒေါ် လွှတ်မလို့ .....’

ထားသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စာရေးဟန်

နေတော့သည်။ သူစာလွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးရန် ကျွန်တော်
တို့ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ထိုင်ပါသည်။

‘ဒေါ်ရှမ်းမ ..... ကိုသာဂေါင်ကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ .....’

ဒေါ်ရှမ်းမ ထွက်သွားပြီး အတောကြာလျှင် ကိုသာဂေါင်
ရှိုးရှိုးရှားရှားနှင့် မောကြီးပန်းကြီး ဝင်လာ၏။

‘ထိုင်ပါဦး ..... ကိုသာဂေါင်ရဲ့ သရဲခြောက်ခံရလို့ မောနေ
လား .....’

ကျွန်တော်က မယုံကြည်၍ ပြုံးရယ်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ဪ ..... မောင်သက်ထွန်းရဲ့ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေ့လိုက်
လို့ လိုက်တာ ပထမတော့ သူခိုးများလား တုံ့ခြံလဲ သူခိုးမကပ်ဘူး
ပါဘူးလို့ တွေးရင်း ထလိုက်တော့ ငှက်ပျော့ခြံထဲပျောက်သွားရော။’

‘သရဲက ဘယ်နဲ့ နေလဲ .....’

‘မသဲကွဲဘူး မောင်သက်ထွန်းရဲ့ မည်းမည်းဘဲ .....’

‘စိတ်ထင်တာလဲ ..... ပါ၊ ပါလိမ့်မယ်များ .....’

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ထင်ကာ ရယ်မောပစ်
လိုက်တော့သည်။

နောက်နေ့တွင် မကြေးအုံရှိရာ ပဒေါင်းသို့ ဒေါ်ရှမ်းမကို
လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ရှမ်းမ သွားကတည်းက ထားသည် ကောင်း
ကောင်းနေကောင်းပုံ မရပါပေ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုစုရန် ကိုသာဂေါင်မိန်းမသည်
အိမ်ကြီးပေါ် လာနေ၍ ညဘက်ကျမှ သူ့အိမ်သို့ ပြန်အိပ်ပါသည်။

ထားအိပ်ခန်းသို့ ကျွန်တော်ကူးသွားတိုင်း ထားမျက်နှာကို
ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် တွေ့ရသည်။

‘ထားအစားလဲ မှန်မှန်မစားဘူး၊ ဆရာဝန် ခေါ်ပြရင်

မကောင်းဘူးလား .....

‘ပြီ မလိုပါဘူး၊ ပျားတာနာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တော်ကြာနေကောင်း လာမှာပေါ့၊ မလိုပါဘူး ကိုသက်ထွန်း .....

သူ့အပါးတွင် ထွေရလေးပါး စကားစမြည်ပြောကာ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့၏

ဘာလိုလိုနှင့် ဒေါ်ရှမ်းမ သွားသည်ကလည်း တစ်လနီးနီးရှိလာခဲ့ပြီ။ မကြေးအုံထဲကလည်း ဘာသံမှ မကြားရ။ ထားအိပ်ရာပေါ်လဲနေသည်ကလည်း တစ်လပြည့်ကာနီးပေပြီ။ သစ်သီးနှင့် နို့လောက်သာ စားပြီး ထမင်းကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် စမားလှပေ။

‘ကျွန်တော်တော့ ထားကို ဆရာဝန် ပြချင်တာပဲ.....’

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲတွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်နေရင်း ကိုသာဂေါင် အနားရောက်လာ၍တိုင်ပင်မိ၏။

‘ဒါဟာ ဓမ္မတာပဲဟာ မောင်သက်ထွန်းရယ်၊ အေးလေဆရာဝန် ပြချင်လဲ ပြပေါ့၊ မဖေါ့တို့တော့ အလုပ်ကြမ်းသမားမို့လားမသိဘူး၊ ဒီလို အချိန်ရောက်ပြီလားဆို အစားအသောက် တစ်ပတ်လောက်ပဲ ပျက်လိုက်ရတယ်၊ နောက်လရင့်လာလေလေ၊ စားလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း .....

‘ဘာပြောတယ်ဗျာ ကိုသာဂေါင် .....

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက်ကြီး မှင်သက်မိသလို အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။

‘မဖေါ့ကပြောတော့ ထားလက္ခဏာကြည့်ရတာ ကလေး ရှိချင်သလိုလိုပဲတဲ့၊ သူတို့ မိန်းမချင်းတော့ သိတာပေါ့၊ မောင်ရင်၊ အသက်ကြီးမှ သားကလေး ချီရဦးတော့မှာပေါ့ .....

ကိုသာဂေါင်က ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် နီးရာခုံတန်းသို့ ထော့နင်းထော့နင်း လျှောက်သွားကာ ကမန်းကတန်း ထိုင်လိုက်ရ၏။ ချွေးစီးများ ပြန်လာသလို ဖြစ်ကာ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။ ဘုရား .....

ရင်ထဲမှာ ဘုရားတမိပြန်သည်။ ထားတကယ် ကလေးရှိလေသလား။ ဒုက္ခလနှင့် ပါရှိကာ တို့လိုချက်ပေါ် လက်တော်ရစ်လိုက် မိလို့ ကတော့ဖြင့် ကလေးရှိချင် ရှိပါစေတော့။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ချက်တော် လက်တော်မှ မရစ်လိုက်ရဘဲ ထားမှာ ကလေးရှိရမည်ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ ဒီကြားထဲက ဘယ်သူ အမြတ်ထုတ်၍ သွားပါသလဲ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အသိဆုံးပါပင်တည်း။ ထားကို ကျွန်တော် ဖွင့်ဟ မေးသင့်လေသလား။ ဒါမျိုးဆိုသည်က ဖုံးကွယ်ထားလို့မရ။ အကောင်အထည်ပေါ်မပင် စာရင်းရှင်းက ကောင်းမည်လား။

မကြေးအုံနှင့် ကျွန်တော့်ကို အရပ်က အပစ်တင်မည်၊ ကဲ့ရဲ့မည်ကို စိုးရိမ်လိုက်ရသည်ဖြစ်ခြင်း။ မကြေးအုံ အပေါ် အရပ်က စကားတင်းဆိုကြမည်စိုး၍ ကျွန်တော်စိမ့်သော ထိုစိမ့်ကိန်းပါတည်း။ ဘယ်သူပယောဂမှ မပါ။ အကယ်ထိထားတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်နှင့်ရလာသော သားမဟုတ်ပါဟူ၍ ကျွန်တော်ငြင်းဆန်၍ ဖြစ်ပါမည်လော။ ရန်ကုန်မှာရော ကျောက်ဆည်မှာရောလူ သိရှင်ကြား ကျွန်တော် လက်ထပ်လာခဲ့သော မယား။

‘ရွှေဇာဏ်ရှင်ကြီး ကောင်းလိုက်တဲ့ စိမ့်ကိန်းကြီး .....

မကြေးအုံအသံ ကျွန်တော်ကြားယောင်လာ၍ ခေါင်းခါပစ်လိုက်မိသည်။ ယခုအဖြစ်ကိုသာ သူသိပါလျှင် လက်ညှိုးလေးငေါက်ငေါက် ထိုး၍ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဆိုမည်။ ‘အဝေးကြည့်

နှင့် လွမ်းတတ်သူတစ်ယောက်ဟူ၍ သူသည် တောခိုစဉ်က အကြောင်း ကျွန်တော်ပြန်ပြောင်းပြောခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်ကို သူအပြစ် တင်ခဲ့၏။ အခုဆိုလျှင် သူပြောမည်ပုံကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ရင်မှာလွယ်၍ မမွေးရုံတမည် ငယ်ကတည်း ပြုစုကျွေးမွေးလာခဲ့ ရသော ကလေးမသည် ယခု ကျွန်တော်အဖြစ်ကို မြင်လျှင် သားအစ နှစ်ယောက်နှင့် မြည်းတစ်ကောင်ပုံဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ကို ပြောမည် အမှန်။ သူ့ပါးစပ်မဟခင် ကတည်းက ကျွန်တော်သိ၏။

အင်း ..... ကျွန်တော်အဖြစ်ကလည်း မြည်းနှင့်သားအစ နှစ်ယောက်လို နောက်ဆုံး ရေထဲဆင်းသေရမည်လားမသိပေ။

ညဉ့်ဦးတွင် ထားရှိရာအခန်းသို့ ကျွန်တော် ကူးလာခဲ့သည်။ ထား၏ မျက်နှာကို ကျွန်တော်ဘယ်လို အကဲခပ်ရမှန်းလည်း မသိ ပေ။ 'ဘုရားစူးပါစေ။ ကျွန်တော်လူပျိုကြီးအစစ်ပါ ခင်ဗျား.....' ဟု ကြေညာကာ ကျမ်းပင်ကိုင်ကာ အစစ်ခဲသော အူကြောင်ကြောင် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရမည်အတတ် ဖြစ်နေတော့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ တွင် ကိုသာဂေါင်မိန်းမ မဖေါလည်း ရောက်နေနှင့်သည်။

'မောင်သက်ထွန်း ..... နွားနို့သောက်ချိန် ရောက်ပြီလား။ ကျွန်မလဲ နွားနို့ ခုလာမှ နွေးရတယ်။ ဟိုဘက်အိမ်က မပုံလာ စကားပြောနေတာနဲ့ အိမ်ပေါ်တောင် ခုမှပဲ တက်ရတော့တယ်.....'

'မဖေါပြန်ကာနီးမှပဲ တိုက်သွားပါဗျာ၊ ခုတော့ ထားနဲ့ အေးအေး လူလူစကားပြောနေပါဦး၊ ထားဟာ တစ်ယောက်တည်း နေရတော့လဲ ပျင်းနေမှာပေါ့ .....'

ကျွန်တော်က ထားအနားရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

'ဟုတ်တယ် ..... စကားပြောရင်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်

ရောဂါမေ့သွားရော၊ အမေရှမ်းကလဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာလဲ မောင်သက်ထွန်း .....'

'ကြာမှာပေါ့ဗျာ၊ မကြေးအုံကလည်း သူ့အမေရှမ်းကို ပြန် လွှတ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

'အမေရှမ်းမရှိတာ အိမ်ကြီးက ဆွေ့ခြောက်ခြောက်နဲ့၊ ဟိုဘက် အိမ်က မပုံလဲ အမေရှမ်းကို လာစကားပြောနေကျ။ အမေရှမ်းမရှိ တာနဲ့ ကျွန်မကို စကားလက်ဆုံကျနေတာ မောင်သက်ထွန်းရဲ့ ..... ဟိုဘက်အိမ်မှာလဲ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးက ဒီကွာရီကိပ် အေးအေး ချမ်းချမ်း လုပ်စေချင်တယ်၊ သားလုပ်တဲ့လူကလဲ ဖင်မငြိမ်ဘူး.....'

မပုံသည် မိန်းမတွေ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်နီးချင်းအကြောင်းကို စကားဖော်သည်ချလာ၏။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ..... ဒီနေရာက အင်မတန် အေးချမ်း တာပဲ .....

'သူသားက ချမ်းသာချင်တယ် ထင်ပါတယ်၊ မိုးကုတ်မှာ ကျောက်စိမ်းတွင်းပဲ သွားတူးမယ် ဖြစ်နေလို့ အဘွားကြီး အတော် စိတ်ညစ်နေတယ်'

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစကားပြောနေသည်ကို ထားက ငြိမ်သက် စွာပင် နားထောင်နေပေသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် အစဉ်းစားလွန်နေ ပြန်သည်။ မှေးမှေးမှေးမှေးနှင့် အိပ်ပျော်ချိန်တွင် အိပ်မက်ခန်းတွေ စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းပါသည်။ 'ကျွန်တော်ဝေဘူချောင်သို့ အသွား လမ်းမှာပြီး ဆည်တော်တက်ရောက်သွားပါသည်။ ဆည်တော် ကန်ပေါင်တွင် တုတ်ထောက်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း ခြေချော်ကာ ဆည်ထဲသို့ ကျသွားတော့သည်။ ရေလုံးများကြားတွင် ကျွန်တော်

မွန်းနေတော့သည်။

မကြေးအုံကမူ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်လက်
ခုတ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်သူ့ကို ဟစ်ခေါ်
ရင်း လန့်နိုးသွားတော့သည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
အခန်းဝမှ ဒယီးဒယိုင်နှင့် လျှောက်လာသော ထားကို တွေ့ရပါသည်။
သူသည် ကျွန်တော်အနားကပ်လာ၏။

‘ဘာတွေအော်နေလဲ ကိုသက်ထွန်း၊ ထားဒီဘက်ခန်းက
စူးစူးဝါးဝါး အသံတွေကြားလို့ ထလာခဲ့တာ ကြည့်စမ်း ချေးတွေ
လဲ ပြန်လို့ ..... ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်ဦး .....’

သူသည် အနားမှ ဖန်ချိုင်ထဲရှိ ရေကိုငဲ့ကာ ကျွန်တော်
အားတိုက်လိုက်၏။ ‘ပြီးမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါငယ်နှင့် စီးကျနေသော
ချွေးများကို သုတ်ပေးနေသည်။

‘အိပ်မက်တွေပဲ မက်နေတာပဲ ထား၊ အိပ်လို့လဲ မပျော်
ဘူး၊ အိပ်မက်ထဲ လန့်တာနဲ့ ထအော်မိတာ .....’

ထားသည် သက်ပြင်းလေးရှုလိုက်၏။ ‘ထားလဲ တောင်တွေ
မြောက်တွေနဲ့ အိပ်မပျော် ဖြစ်နေတုန်း ဒီဘက်ခန်းက အော်သံကြား
တာနဲ့ လျှောက်လာတာ .....’

‘ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ခုတလော စိတ်ချောက်
ချားစရာကြီး၊ ကိုသာဂေါင်တို့ပြောတဲ့ သရဲများ ရှိနေပြီလား.....’

‘ကြံကြံဖန်ဖန် ကိုသက်ထွန်းကလည်း ဘယ်သရဲမှ မရှိပါဘူး။
အားနည်းတဲ့အခါ အိပ်မပျော်ရင် ဒီလိုပဲ စိတ်ချောက်ချား စရာတွေ
မက်တတ်တာပေါ့ .....’

ကျွန်တော် ကလေးဆန်သော အတွေးကြောင့် ကျွန်တော်
ဘာသာ ရယ်ချင်မိသည်။

‘ထားရော အိပ်မပျော်ဘူးလား .....’

ထားသည် အတန်ကြာ တွေ့၍ ငိုငိုနေပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို
စေ့စေ့မော့ကြည့်၏။

‘အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေတော့ များလှပြီ ကိုသက်ထွန်း၊ ထား
..... ထားလဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေချင်တော့ဘူး .....’

ထားသည် ပြောပြောဆိုဆို ရိုက်၍ ရိုက်၍ ငိုတော့သည်။
ကျွန်တော့်မှာ သူမနေချင်တော့ဘူး ဆိုသည်ကို ကြားရတော့လည်း
စိတ်လက်မကောင်း ဖြစ်သွားကာ အသာပင် ထထိုင်လိုက်၏။
သူ့ပခုံးလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပြန်သည်။

‘စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ဘာတွေများတွေ့လို့လဲ ထားရယ်၊
ကိုသက်ထွန်းကို ပြောပြပါ၊ ထားစိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုသက်ထွန်းမှာ
တာဝန်ရှိတယ်လေ .....’

ကျွန်တော်သည် ဖြည်းဆေးညင်သာစွာ သူ့ကို ပြောလိုက်၏။

‘ထားတို့နှစ်ယောက်လုံးမှားတယ်၊ ထားရော ကိုသက်ထွန်း
ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးကြတယ်၊ စိတ်ကူးလဲ ယဉ်ကြတယ်၊
ထားဒါလောက်ဘဲ ပြောပါရစေတော့။ ကိုသက်ထွန်းက ရောဂါ
ကြောင့် ခုလိုနေလို့ဖြစ်ပေမယ့် ထားက သန်သန်မာမာ ဆိုတော့
..... အိုလေ ..... ထားဆက်မပြောချင်တော့ဘူး.....’

ထားသည် ငိုရိုက်ရင်း အခန်းပြင်သို့ အပြေးလေးထွက်
သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ နောက်ကလည်း ထမလိုက်နိုင်
အိပ်ရာပေါ်သာ ပစ်လွဲလိုက်ရပါသည်။

သူပြောသည်ကို ကျွန်တော်နားလည်လိုက်ပါ၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ကိုယ့်စိတ်ချက်များသည် စိတ်ကူးယဉ် ဆန်တတ်သည်ကို
ကိုယ့်ဟာကိုတော့ မသိတတ်ကြပါတကား။ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်း

ကို ကျွန်တော်ဆက်၍ ဘယ်လို ကပြရပါလိမ့်။

ထားသည် သူ့၌ ကိုယ်ဝန်ရှိသည် မရှိသည်ကို ဘာမှ မပြော။
မကြာခင်ပင် အနေရအထိုင်ရခက်သော ဤအိမ်ကြီးမှ သူအဝေး
သို့ ထွက်ခွာ သွားပြန်ရဦးတော့မည်။ ထားကို ဘာအကြောင်းပြ
ချက်နှင့်အမျှ ကျွန်တော် တားမြစ်၍ မသင့်လျော်တော့ပြီ။ သဘာဝ
မကျသော ဇာတ်လမ်းကြီးကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်နှင့် ကပြသော
ကျွန်တော်ဇာတ်ဆရာ မောင်သက်ထွန်းသည် ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်လို
ဇာတ်လမ်းသိမ်းရပါ။ ဒဏ်ရာကြောင့်သာ ဤလူစဉ်မမီသော ရောဂါ
လည်း မသေနိုင်။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာပေါ်က ‘မူ’ မပျက်သော်
လည်း တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် ကြိုးဆွဲထုတ်ကာ ကပြစေသော အရပ်
ကလေး တို့မှာ သစ်သားရုပ်များ မဟုတ်ကြ။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ
တွေနှင့်အတွေ့အထိနှင့် ကြုံလာတော့ လောကီသားတို့သည် လောကီ
အနံ့အသက် လောကီဟန်တို့ကို ကပြလာကြလေပြီ။

ပြတင်းဘက်ဆီသို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်မိ၏။ ကျောက်ဆည်
တောင်ဘက်ရှိ စိမ်းပြာပြာမီးရောင်လေးကမူ အေးမြစွာလင်းနေဆဲ
ပင်။ ကျွန်တော်သည် ကြိုးစား၍ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်ပါ
သည်။

(၁၂)

နောက်လဆန်းတွင် ထားသည် စာတစ်စောင်ထားရစ်ကာ
ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့၍ ဤအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။
အိမ်သားများနှင့် ခြေနီးနားချင်းတို့ အသံတွင်မူ ထားသွေးအားနည်း
သော ရောဂါကို ကုသရန် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းသွားသည်ဟုသာ သိလိုက်
ကြတော့သည်။

ထားစာထဲတွင် သူ့အကြောင်းသူ ရှင်းထားပါသည်။
‘ကိုသက်ထွန်း: .....

ရိုသေစွာ စာရေးခဲ့ပါတယ်။ ကိုသက်ထွန်းတို့ အိမ်ကြီးဟာ
အေးမြချမ်းငြိမ်ပါတယ်။ ထားအပြစ်မဆိုလိုပါဘူး။

ထားအကြောင်းကို ကိုသက်ထွန်း သိရှိပြီးသားဘဲ။ တူသား
အရွယ်လောက် သူငယ်လေးနဲ့ ကျောင်းနေစဉ်က အဖြစ်ကြောင့်
ထားကိုယ်ထား ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုသက်ထွန်းစကားလုံး
နဲ့ဆိုရရင် ကိုယ့်ဘဝကို မင်းတုပ်ချနေခဲ့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကို အထင်ကြီးနေတာက လောကီမှာ
ကာမဂုဏ် စိတ်တွေ ငြိမ်းနေသလောက် အထင်ကြီးခဲ့မိတယ်။

ကိုသက်ထွန်းက ကိုသက်ထွန်း ဘဝကို ထုတ်ဖော်ပြောပြပြီး လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းစဉ်က ထားဟာ ကိုသက်ထွန်း စိတ်ကူး ယဉ်သလို ယဉ်ခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပြီး လက်ပွန်းတတီး နေလာတော့ ထားရဲ့ နံလုံးအသွေးအသားတွေက ထားဟာ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပြောဆိုလာကြတယ်။ အိုလေ စာနဲ့မို့လို့သာ ထားဒီလိုရေးရတာပါ။

ထားဟာ တခြားလူသား မိန်းမတွေလိုပဲ အလှအပတွေနဲ့ ယောက်ျားစိတ်ကို ညွှတ်စေချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အဝတ်အဆင်က အစ ထားပြောင်းလဲလာတာကို ကိုသက်ထွန်းသိမှာပေါ့၊ ရိပ်မိမှာပေါ့။ နောက်တော့ ကိုသက်ထွန်းနဲ့ တွေ့ကြတိုင်း ကိုသက်ထွန်း မှာ အပြောင်းအလဲဖြစ်ပေမယ့် ထားမှာတော့ ဆန္ဒတွေဗလောင်ဆူ ပြီး ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားရတာပါဘဲ ကိုသက်ထွန်း။

ကိုသက်ထွန်းရဲ့ အိမ်ကြီးကို လူသားတို့နေတဲ့ အိမ်ကြီးလို့ မမြင်တော့ဘူး။ ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေ ပီရမစ်ထဲက လူသေတွေ တူးဖော်ပြီးပြထားတဲ့ ပြတိုက်ကြီးလိုပဲ ထားထင်လာခဲ့မိတယ်။ ထားကြံကြာ မနေနိုင်တော့ဘူး။

နောင်ကို ဇာတ်ထုပ်တွေက ရှုပ်လာမှာ စိုးလို့ ကိုယ့်ဇာတ်ထုပ် ကို ကိုယ်သိမ်းပြီး ထားထွက်လာခဲ့တာပါ။

မကြေးအုံအတွက်လဲ ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်စရာ မရှိတော့ပါ ဘူး။

လူ့ဘဝလမ်းခရီးဆိုတာ လျှောက်ရင်းမှ သင်ခန်းစာ ရလာ ရတာလား။ ခုလဲ အမှန်တော့ မကြေးအုံဟာ သူ့ပြဿနာသူ ရှင်း လို့ရပါရက်ကနဲ ကိုသက်ထွန်းနဲ့ ထားက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မိကြ

တာပါပဲ။

ထားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သဘာဝမကျတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ဆန်လွန်းသော ဇာတ်လမ်းများဟာ တာရှည်ကလို့ မရဘူး

ဒါပါပဲ။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာပါစေ

ထား

သွားပြန်လေပြီ တစ်ယောက်။

ကန်ဘောင်ဘေးတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ မိ၏။ 'ဇာတ်ဆရာ မောင်ကျောက်ခဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း' ဟူ၍သာ ဟစ်အော်လိုက်ဖို့ ကောင်းတော့သည်။ တစ်ယောက် ကလည်း ဆိုပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သည် လူသားတို့ အိမ်နှင့် မတူ ရှေးရာဇဝင်ပါ ကျောက်ရုပ်များ၊ ပန်းပုရုပ်များ မဲမိခေါ် လူသေ များ ထားရာ ပြတိုက်ကြီးနှင့် တူသတဲ့။

မိကြေးအုံက သူ့စာထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သည်မှာ မူ .....

'ဦးလေးတို့ဟာ ပန်းပုဆရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းပု ဆရာထု တာက သက်မဲ့ ကျောက်တုံးတို့ သစ်သားတို့ကိုထုတ်၊ မကြေးအုံ ဟာ လူသား၊ မကြေးအုံမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ခံစားမှုတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ ဦးလေးသတိ မမူမိဘူးပေါ့လေ .....' ဟု သူက သူ့စာထဲ တွင် ရေးခဲ့ပြန်ပါသည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ စာထဲတွင် ရေးခဲ့သည် ဟုမထင်။ သူကလည်း တစ်ဘက်မှ ခါးလေးထောက်ကာ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ကျွန်တော့်ကို ပြောနေသည် ထင်သည်။ မိန်းမ နှစ်ဦးတို့၏ အသံသည် ကျွန်တော့်နားနှစ်ဖက်ဝယ် ဘယ်ဘက်မှာ ရော ညာဘက်မှာရော ပဲ့တင်ထပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော့်

သည် ယောင်၍ပင် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ကာ ခေါင်းကို ခါယမ်း မိသည်။

ပြောကြပြောကြ။ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို လက်မြှောက် ပေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုသာ၊ ကျွန်တော်ရှေ့နေလိုက်ရလျှင်တော့ အကြောင်းပြရန် အချက်တို့သည် အများကြီးပါပင်တည်း။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ထင်နေသည်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်းလုံးဝ မပါ၊ပါ။ မကြေးအုံလေးကို အဓိကထား၍ ဤဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် ကို ဆင်မိခြင်း ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်း လုံးဝမပါ၊ပါ’ဟု ကျွန်တော်က လျှောက်လဲလိုသော်လည်း ထားနှင့်ရပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်စိတ်သည် သာတောင့် သာယာ ဖြစ်မိပေသား။ ဤဟာအတွက်မူ ကျွန်တော် စိတ်မလုံစရာဖြစ်၏။ မကြေးအုံသာ အနားမှာ ရှိ၍ ပြောပြပါလျှင် ‘ဦးလေးဘာသာ ဖိမိခံချင်တဲ့လဲ ပါ ပါတယ်လေ၊ ကိုယ့်သာယာမှု ကိုယ်ရှာချင်လို့ မမထားကို လက်ထပ်ပြီးတော့ မိကြေးအုံအတွက် သက်သက်ကြီးဆောင်ရွက် လိုက်ရတာလို့၊ ပြောတာကတော့ မယုံနိုင်ပါဘူး’ ဟူ၍ သူသုံးနေကျ စကားလုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ကျွန် တော့်ကို နှက်ပေဦးမည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် သူ့ဖခင်အရင်းသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကော နောက်မိန်းမယူဖို့ စီစဉ်ပါမည်လော။

ကိုကျော်မင်း မဆုံးခင်က ပြောခဲ့သော စကားလုံးများကို ကျွန်တော်ပြန်၍ သတိရ၏။ ကျွန်တော်သမီးလေးနဲ့တော့ ထဲမှာ ပဲနေနေ၊ အပြင်မှာပဲ နေနေ ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုဘဲ နေသွား မှာပဲ ကိုသက်ထွန်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာက ခက်သား လား.....’

‘မိသွေးမကောင်းတာတွေ ကောင်းတာတွေ ဘေးချိတ်ထား တစ်ခါတစ်လေ သမီးငယ်လေးတွေဟာ သူတို့ဖခင်အပေါ် ချစ်တဲ့စိတ် ဟာ ပြင်းထန်သား၊ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်သွယ် မေတ္တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဖခင်ဟာ မအေမဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းမသားကို ချစ်တာ သူတို့နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး၊ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်တတ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော် ဦးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေးဟာ ဆယ်ငါးနှစ်သမီး လေးလောက်မှာ သူ့မိခင် သေဆုံးသွားလို့ သူ့အဖေက နောက်အိမ် ထောင်ပြုမိတယ် .....။ တစ်ခါတည်းဗျာ စိတ္တဇနဲ့ အိပ်ရာပေါ်ဘုံးဘုံး လဲပြီး သေတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတာပဲ၊ ဦးကြီးဆိုတာ ယူကျွေးမရ ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် သမီးကလဲ စိတ်အကြီးသား သူနဲ့ သာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် နောက်အိမ်ထောင် ပြုဖို့ခက် ပါတယ်.....’

ကိုကျော်မင်းက သူဇနီးဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါပြော ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော့်အားလည်း ကိုကျော်မင်းသည် အပြစ်တင်နေ မည်လား။ ဖခင်အရင်းမဟုတ်သည့်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုရက်လေ ခြင်း။ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြု၍ သူ့သမီးလေးသည် ဧရာဝတီ၏ ဤမှာဘက်မှ ဟိုမှာဘက်သို့ရောက်အောင် ကူးပြန်ထွက်ခွာရရှာသည် ဟု ဆိုလေမည်လား။

စင်စစ်တော့ အဖေအရင်းသာဆိုလျှင်လည်း မကြေးအုံနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ထိုပြဿနာက ပေါ်စရာအကြောင်းမရှိပါပေ။ ဘယ်သူကမှလည်း သားအဖ သက်ဆုံးတိုင်နေသွား၍ အတင်း ပြောစရာ မဖြစ်။ သွေးမစပ်သူ ကျွန်တော်မှာသာ သူတကာ အပြော မခံရအောင် ရှောင်လွှဲရင်းမှ ယခုအဖြစ်နှင့် ကြုံရတော့သည်။

‘မပိုင်ဘဲ ဝက်မွေးမိတော့ ဒုက္ခတွေ့များတယ် .....’ ဟူသော သီချင်းကို သွား၍ သတိရမိ၏။

ယခုတော့ မကြေးအုံအပေါ် စင်ကြယ်သော မေတ္တာနှင့် 'ချစ်မိသောဝန်'အတွက် ပေးဆပ်ရဦးမည့် ချစ်ကြွေးက မနည်းသလိုပင်။ ထောင့်ငါးရာ အချစ်နှင့် ကျွန်တော်အပေါ် ချစ်သွားရှာသော ထားတစ်ယောက်အပေါ် ကျွန်တော်ပေးဆပ်ရဦးမည့် ကြွေးကလည်း မနည်းပါပင်တည်း။ သူ့ခမျာ ဘယ်ကိုများ လွင့်သွားရှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သူ့ကို လိုက်ရှာရဦးမည်။ ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်က သူတကာနှင့် မတူ ချို့ယွင်းနေလေတော့ အာရုံခံစားမှုကိုလည်း သူတကာလို မဟုတ်။ ဤအဖြစ်ကို သတိမရဘဲ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်နှင့် နှိုင်းခဲ့မိ၏။ ဒါကြောင့်ပင် ထားအား မိကြေးအုံ စကားအရ ကျောက်သားပန်းပုထုသလို ဂုဏ်တွယ်စမ်းသပ် ထုလုပ်မိခဲ့သည်။ ထားသည် အသွေးအသား စိတ်ဝိညာဉ်တို့ ပေါင်းစပ်ထားသော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ တန်ပြန်လှုပ်ရှားမှုများ ရှိသေးကြောင်းပြကာ အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားပြန်ပါသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော့်အတွေးထဲတွင် မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သော လနတ်သမီး၊ သူသည် လူ့ပြည်သို့ တကယ်ပင် ဆင်းသက်လာခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့်ကို သူ့ရင်ခွင်ဝယ်ပိုက်ထွေးခဲ့ပါသည်။ ယခင်က ကျွန်တော့်ဆန္ဒသည် လဝန်းကိုရင်မှာ ပိုက်လိုသူ၏။ မိုက်မှားသော ဆန္ဒဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်ဟု အထင်မှားဖွယ်ရှိပါ၏။ ယခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ လနတ်သမီးကိုတွေ့ခဲ့ရပြီ။ မိုက်မှားသော ဆန္ဒလည်း မဟုတ်ပါပေ။

သို့သော် ကျွန်တော့်လနတ်သမီးလေးသည် လူ့ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ နတ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သဘောကို စွန့်လွှတ်၍ လူနှင့် တူအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဖန်ဆင်းရသည်နှင့် သူ့အငွေ့အသက်များ ပျက်ပြယ်ကာ ကြမ်းတမ်းလာရရှာသည် ထင်ပါသည်။

အသွေးအသား ခန္ဓာကိုယ်အစု အပေါင်းချင်းတူသော်လည်း သားစားကျူးသူ ကာမဂုဏ်ဆန္ဒကျူးသူတို့ ရုပ်သွင်သဏ္ဌာန်မှာ ကြမ်းတမ်းသည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ကြားဖူးပါသည်။

လူနှင့်တူလာသောအခါ လူလိုပင် သူ့ဆန္ဒကို မထိန်းနိုင်ရှာပဲ အဝေးသို့ ပြေးလေပြီ။ မကြေးအုံ ပြန်လာလျှင် ယခင်တစ်ခါက သူမေးခဲ့သော မေးခွန်းကို ပြေရပေတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အဖြေသည် ကြေကွဲစရာပင်တည်း။

'ဦးလေးနှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ တွေ့ခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမယ့်' ဟူ၍ ဤနေရာတွင် ရပ်ကာ အဖြေကို ကျွန်တော် ဆုံးအောင် ပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

'ရယ်နေ ..... ရယ်နေနောက်တော့မှ မိန်းမအတွက်နဲ့ မျက်ရည်ကျနေရတဲ့ ဦးလေးရပ်ကို မကြေးအုံ မမြင်ပါရစေနဲ့ .....' တစ်ခါက မိကြေးအုံ ပြောခဲ့သည်မှာ ယခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျိန်ဆဲသလိုဖြစ်နေသည်။

မျက်ရည်ယို၍ ငိုမနေမိသော်လည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွင်းတွင်မူ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်သော ဒဏ်ရာမူ ရခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရေသဖန်းပင်ကြီးမှာတော့ ရွက်နုများ စိမ်းစို၍ လာပြန်ပါသည်။ ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေးသည်လည်း ကျွန်တော်ထံ ပြန်မလာတော့ပေ။ စာလေးတစ်စောင်မှလည်း မပေး။ ဒေါ်ရမ်းမကြီးကိုသော်မှ ပြန်မလွှတ်။ ဘယ်လိုအဖြစ်များ ရောက်နေကြပါလိမ့်။

ညနေကျလျှင်တော့ ထား ဤအိမ်ကြီးမှာ ထွက်ခွာသွားကြောင်းပါ ထည့်ရေး၍ မကြေးအုံ ပြန်လာဖို့ စာရေးရဦးမည်။

'မောင်သက်ထွန်း နေလိုကောင်းရဲ့လား .....

စကားသံကြောင့် ကျွန်တော့်အတွေးမှာ ပြတ်သွားတော့သည်။

‘ဪ ..... ဦးပါလား၊ ခုံတလော ဦးနဲ့တောင် မတွေ့ရတာကြာပြီနော်၊ ထိုင်ပါဦး ဦးရယ်.....’

ကျွန်တော်နှင့်အတူ သမံတလင်း လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ဦးပန်းမောင်က ထိုင်လိုက်၏။

‘ဦးတို့ ဝတ္တရား ပျက်ကွက်နေတာပါ မောင်သက်ထွန်းရယ်။ မောင်သက်ထွန်း နေမကောင်းဘူးဆိုတာလဲ လာမိ၊ အခု ထားလဲ ရန်ကုန်ဆေးကုဖို့ ဆင်းသွားတယ်ဆို .....’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ .....’

‘ဦးမှာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရှုပ်နေလို့ အိမ်နီးနားချင်း ဝတ္တရားတောင် ပျက်ကွက်နေတာပဲ .....’

‘ဒီလိုပေါ့ခင်ဗျာ ..... လူဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနေလဲ အလုပ်က ရှုပ်ချင်ရှုပ်တာပဲခင်ဗျာ .....’

‘အေး ..... အေး .....’

ဦးပန်းမောင်က ရယ်ရင်း ဆက်ပြော၏။

‘မောင်ရင် ပြောတာမှန်လိုက်လေ၊ ဒါကြောင့် သူတော်စင်များ လူ့ဘောင်ကို စက်ဆုတ်တာကွဲ့၊ ခုလဲကြည့်လေ၊ ဦးတို့သားအသုံးယောက် ဒီကွာရီက ကျောက်တုံးတွေ တူးဖော်ကန်ထရိုက်သွင်းနေစရာခြံရော အိမ်ရောရှိပြီး ဘယ်လောက် အေးအေးချမ်းချမ်းနေသွားဖို့ ကောင်းလဲ .....’

‘ဆိုစမ်းပါဦး.....’

‘မောင်ရင်တူတော်မောင်က မနေနိုင်ပါဘူးတဲ့လေ၊ မိုးကုတ်မှာမှ ကျောက်တွင်း သွားတူးချင်သတဲ့၊ တားမရဆီးမရ။ ဟိုလွန်တဲ့အပတ်ထဲကဘဲ မိုးကုတ်ကို ထွက်သွားလေရဲ့၊ အင်း အမေလုပ်လူမှာတော့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ကျန်ရစ်နေတယ်၊ ဦးတို့က.....’

အသက်ကြီးပြီ၊ ရာသီဥတုကြမ်း အစားအသောက် ရှားပါးနေတဲ့ နေရာတွေမှာ မနေချင်ဘူး .....’

‘ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ငယ်ရွယ်သူတွေကတော့ စွန့်စားတာတို့ ဘာတို့ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်းဆိုတော့လဲ စီးပွားရေးကို စိတ်ကူးနဲ့ သိပ်မျှော်မှန်း ကြတာလား .....’

‘ခုအိမ်မှာ မောင်တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ အကူအညီလိုရင် မောင် သာဂေါင် ဖြစ်ဖြစ်မဖေ၊ ဖြစ်ဖြစ် လွှတ်လိုက်နော်၊ အချိန်မရွေး ဦးတို့ လာခဲမယ် .....’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦး၊ ဒေါ်ရှမ်းမလဲ ပြန်လာတော့မယ်.....’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တခြားစကားများ ဆက်ပြောကြကာ မိုးချုပ်စပြုမှပင် နှစ်ယောက် ကန်ပေါင်ရိုးမှ ခွာခဲ့ကြပါသည်။ ။

(၁၃)

နောက်လဆန်းလောက်တွင် ဒေါ်ရှမ်းမ ပြန်လာသော်လည်း
မကြေးအုံ လိုက်ပါ၍ မလာခဲ့ပေ။

‘သူ့ကျောင်းကြီးပိတ်မှပဲ အဆင်ပြေရင် လာခဲ့မယ်တဲ့ .....’

‘အဆင်မပြေရင် မလာဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ’

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် သည်းမခံနိုင်တော့ပါပေ။

‘ဒီလိုကွဲ့ မောင်သက်ထွန်းရဲ့ ပဒေါင်းမှာ သူ့စာသင်ကျောင်း
လေးနဲ့သူက အံကျနေတာ၊ နွေကျောင်းပိတ်ချိန်ကျရင် ရိုးမတောင့်
ခြေက ရွာလေးတွေဆီ သူတို့ကျောင်းဆရာ အဖွဲ့ သွားဖို့ အစီအစဉ်
ရှိကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အဆင်ပြေရင် လာခဲ့မယ်လို့ မှာခဲ့တာပါ။’

‘နောက်နှစ်ကျောင်းပိတ်လို့ သူပြန်မလာရင်လေ၊ လမ်း
ပဲ အကြောတွေဆိုင်းလို့ သေချင်သေပေစေ၊ ကျွန်တော်လိုက်သူ
မှာပဲ .....’

‘မောင့်သဘောပဲ ဒေါ်ဒေါ် ဘာမှ မပြောလိုဘူး .....’

‘ခုကော စာလေးမှ သူကမရေးတော့ဘူးတဲ့လား .....’

‘ပါလာပါတယ် ..... စာကတော့ အရှည်ကြီးပါပဲ .....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် မကြေးအုံစာကို ကျွန်တော်အား လှမ်းပေးရင်း။

‘ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ထားက ဘာရောဂါ ဖြစ်လို့ ရန်ကုန်
ဆင်းသွားရလဲ .....’ ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ဘာမှ
မဖြေခင် ဟား ..... ဟား ..... ဟား နှင့် ခွက်သိုး ခွက်လန်ရယ်
လိုက်ပြန်ပါသည်။

‘ဟဲ့ ..... ဟဲ့ မောင်သက်ထွန်း ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ.....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော်အတွက် သူ့စုံရိမ်သွားပုံရ၏။

‘ရူးချင်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ရေ ကျွန်တော်ရူးချင်တယ် .....’

‘မောင့်ရင်ဟာ မထိတ်သာမလန့်သာ .....’

‘အင်း ..... ကျွန်တော်များများ ရယ်ပေးရမယ် ဒေါ်ဒေါ်
ရေ၊ မရယ်ရင် ကျွန်တော်ရူးလိမ့်မယ် .....’

ကျွန်တော်သည် ရယ်ပစ်လိုက်တော့မှ စိတ်ထဲနည်းနည်း ပေါ့
သွားတော့သည်။

‘အမည် ဖော်ပြလို့ မရတဲ့ရောဂါဘဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ .....’

‘မောင်သက်ထွန်းကလဲ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာပဲကွယ် သူဘယ်
တော့ပြန်လာမှာလဲ .....’

‘ဘယ်တော့မှ ..... ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့ .....’

ကျွန်တော်အဖြေကို ကြားသောအခါ ဒေါ်ရှမ်းမသည် ပါးစပ်
ဟောင်းသားနှင့် ငေးကျန်ရစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်ကမူ မကြေးအုံ
စာကို ယူကာ အိမ်ပေါ်သို့ ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် တက်လာခဲ့
တော့သည်။

အိပ်ခန်းပြတင်းဘေးရှိ ထိုင်နေကြ ပက်လက်ကုလားထိုင်
ပေါ်တွင် ထိုင်နေစဉ်တွင် အောက်ဘက်မီးဖိုဝန်မှ ဒေါ်ရှမ်းမနှင့်
မဟေ့တို့ စကားပြောသံများကို ကြားနေရ၏။

‘မဒေါ့ရီ ..... ထားရောဂါ ဘာလဲလို့ မောင်သက်ထွန်းကိုလဲ
မေးမရပါလား .....’

‘သွေးအားနည်းတာလို့ ပြောတာပဲ၊ ကျွန်မထင်တာကတော့
ကလေးရှိချင်တယ်ထင်တာပဲလေ .....’

ကျွန်တော့်မှာ သူတို့စကားပြောနေသည့်များကို ဆက်၍ နား
မထောင်ချင်တော့ပေ။ ကောလာဟလ ဆိုသည်က ယခုလို အိမ်ရှင်မ
တို့ နောက်ဖေးချောင်ဘက်တွင် ပြောရင်းမှ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်ဆက်
ကာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့စမြဲပင်တည်း။ သူတို့ထင်မြင်
ချက်များမှာ ဘယ်လောက်ထိမှန်၍ ဘယ်လောက်အထိ မှားမည်ကို
မသိသာပေ။ ကာယကံရှင် လုပ်သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ
ဖွင့်၍ ပြောမသွားပါပေ။ ကျွန်တော်ဘက်ကမူ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် အသိဆုံးပါပင်တည်း။

မကြေးအုံစာကို ထုတ်ဖတ်လိုက်သောအခါ အစတွင် ကျန်းမာ
ကြောင်းချမ်းသာကြောင်း ရိုးရိုးစထားပါသည်။ အလယ်လောက်
မှတော့ ပုံတစ်ခု ပါလာပေသေးသည်။

‘ဦးလေးစာထဲမှာ ထားထွက်သွားတယ်လို့ ပါတယ်၊ ဘာ
ကြောင့် ရယ်လို့ဆိုတာတော့ ဦးလေးက ဖော်ပြထားဘူး၊ အမေရှင်
စာထဲမှာတော့ ထားသွေးအားနည်းလို့ ရန်ကုန်ဆေးသွားကုတယ်လို့
ရေးထားတယ်၊ အိမ်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်နေလို့
မကြေးအုံ စိတ်မကောင်းဘူး၊ မကြေးအုံ ရုတ်တရက် ပြန်လာလို့
မဖြစ်သေးဘူး ကျောင်းကြီးရက်ရှည်ပိတ်တဲ့အခါ မကြေးအုံ ပြန်လာ
နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။’

ခုတလောတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်ကြိုတိုင်း ရခိုင်ရိုးမတောင်
ခြေက ရွာလေးတွေဆီ မကြေးအုံ သွားပြီးလည်တယ်။

ဦးလေးလဲ မကြေးအုံကို စိတ်ချပါ၊ ဦးလေးနဲ့ မမထား
အဖြစ်ကတော့ မကြေးအုံ အဝေးက တွေးကြည့်ရတာ သိပ်အဆင်
ပြေပုံ မပေါ်ဘူး။

စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ ဦးလေးက ဟိုပုံထဲက ရွှေဉာဏ်ရှင်ကြီး
နဲ့တူနေတယ် တစ်ခါတုန်းက ကလေးတစ်ယောက်ဟာ တိုင်ကိုဖက်
ထားရင်း ပဲလှော်စားချင်လို့ ငိုနေသတဲ့။ အဲဒါကို လက်ကိုဖြုတ်ပြီး
ပဲလှော်ထည့်ပေးလိုက်ရင် ပြီးသား၊ တိုင်လုံးကြီးကို လက်နှစ်ဖက်
ပတ်ပြီး ယုတ်ထားလျက် တန်းလန်းကြီး ပဲလှော်ကို ထည့်ပေး
လိုက်တယ်။ ကလေးက ပဲလှော် ကိုလဲစားချင် သူလက်ဖြုတ်လိုက်ရင်
ပဲလှော်တွေကျကုန်မှာစိုးလို့ အော်ငိုသတဲ့။ အမေလုပ်တဲ့လူက
ပြေးလာကြည့်ပြီး ပဲလှော်ကို ယူ လက်ကိုဖြုတ်လိုက်၊ ပြီးတော့မှ
ပဲလှော်ကို ကလေးပြန်ပေးဖို့ လွယ်လွယ်ကလေးရယ်၊ အဲဒါတော့
မစဉ်းစားဘူး။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို အော်ခေါ်သတဲ့၊ ‘သူ့သား
တိုင်စွပ်နေလို့ လာလုပ်ပေးကြပါဦး’ လို့ အော်သတဲ့၊ အိမ်နီးနား
ချင်းတွေလဲ ပြေးလာပြီး ဘာလုပ် ရမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ
ရွှေဉာဏ်ရှင် လက်သမားတစ်ယောက်က ခလေးလက်ကို တိုင်စွပ်
နေရာ ‘တိုင်ကို ဖြုတ်ပစ်မှဆိုပြီး တိုင်ကို လွှဲနဲ့ ဖြုတ်ပေးသတဲ့.....’

‘ကဲ ကောင်းကြရော၊ ဦးလေးလဲ မကြေးအုံဘေး ကကြည့်
ရတဲ့အမြင်ကတော့ ဦးလေးကြိုတဲ့ ပြဿနာဟာ ကလေးလက်ဖြုတ်
ပြီး ပဲလှော်ထည့်ပေးရုံနဲ့ ပြီးနိုင်တယ်လို့ထင်တယ်၊ ခုတော့ ဦးလေး
ဟာ ဗာရာဏသီချဲ့ပြီး တိုင်ဖြုတ်နေတော့ ဦးလေးတိုင်ကြီး ပြုတ်
တာပေါ့၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးရမဲ့ကိစ္စ တိုင်ဖြုတ်ရတဲ့ဘဝ ရောက်
ရတာပဲ၊ အေးလေ ဦးလေးမျက်လုံးထဲမှာ မကြေးအုံဟာ ကလေး
တစ်ယောက်လို မြင်နေတော့ မကြေးအုံကို ဘာမဆိုဖွင့်ဟ မတို

ပင်ချင်ဘူး၊ ဦးလေးအတိုင်ပင်ခံ အကြံပေးတွေကလဲ လက်ဖြုတ် ရမဲ့အစား တိုင်ဖြုတ်ချင်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ ခက်သားလား။

မကြေးအုံက အမေရုန်းကိုလဲ ဆူမိသေးတယ်။ အမေရုန်း ကလဲ 'ငါကတော့ သူလက်ထပ်ရင် မင်းတို့ရှေ့ရေး ကောင်းမယ် ဆင်လို့ အကြံဉာဏ်ပေးတာပါတဲ့'

တော်ပါပြီလေ။ ဦးလေးအထီးကျန်ဘဝနဲ့ စိတ်မဆင်းရဲစေ ပါရပါဘူး။ မကြေးအုံ တစ်နေ့ပြန်လာပါမယ်။ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါ။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ အေးရောက် မိကြေးအုံ

သူ့လက်ရေးကို မြင်ရသောအခါ ရန်တွေ့စာပဲ ရေးရေး ကျွန်တော် စိတ်အေး၍ သွားပြန်ပါသည်။

ဒေါ်ရှမ်းမကြီးကမူ နေ့လယ် ကျွန်တော်စားတတ်သော ပဲလှော် သုတ်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများကို လာချပေးရင်း .....

'ဆိုစမ်း မောင်သက်ထွန်း၊ မိန်းကလေး ဘာတွေရေးလိုက် သလဲ' ဟု မေးပြန်ပါသည်။

ထားကို လက်ထပ်တာ သူမကျေနပ် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ အပြစ်တင်တာပါပဲလေ။ လက်ဖြုတ်ရမယ့်အစား ကျွန်တော်က တိုင်ဖြုတ်သတဲ့ သူပြောစရာကလဲ ဖြစ်နေတယ်ကို'

ကျွန်တော်သည် မကြေးအုံ၏ ပုံပြင်လေးကို ဒေါ်ရှမ်းမအား ပြောပြလိုက်ပါသည်။

'ဒါနဲ့ စကားမစပ် ထားရောဂါဟာ ကလေးရှိချင်တာလို့ မဖော့ က ပြောပါလား မောင်သက်ထွန်း: .....

'တော်ပါတော့ ဒေါ်ဒေါ် .....

တော့ပါတော့၊ နောက်ကိုလဲ ဒီအိမ်မှာလေ ထားရောဂါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ စကား စမပြောပါနဲ့လို့ ဒေါ်ဒေါ် တစ်ခါတည်းပိတ်ထားခမ်းပါ .....

'အေးပါလေ၊ ငါလဲ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ .....

'ကျွန်တော်လေ၊ တစ်ခါတစ်လေ အမေငယ်ငယ်က ပြောတာ သွားသတိရတယ် .....

'ဘာလဲ .....

'ကျွန်တော့်အစ်ကိုက သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျလို့ ခြေထောက် ကို ကြပ်စည်းထားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်ငြိမ်ကို မနေဘူး၊ အမေက ခဏခဏ ဆူတယ်။ 'ဒီကောင်ကျိုးပေလို့ မကျိုးရင် မိုးထိုးမယ်တဲ့' ကျွန်တော်လဲ ဒီခြေတစ်ဖက်မသန်ရောဂါနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို အေးအေး ချမ်းချမ်း နေပါတော့မယ်လို့ ဇော်မြှုပ်နေပါမူ ရှုပ်လှာတဲ့ ဇယားတွေ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'ငါလဲ ကျိုးပေလို့ မကျိုးရင် မိုးထိုးမယ် လို့' တွေးမိတယ်'

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ထေ့ထေ့ပြုံးကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်တွင်တော့ ဤလောကကို တစ်ခန်းရပ် တော့မည်။ ဘာတွေမှန်းမသိ ခုတလော ဖြစ်နေသည်က ရှုပ်ပွေ့ နေ၍ ကိုယ့် သပ္ပာယ်အူကိုပင် ကိုယ်မရှင်း ချည်ခင်ထွေက အစတစ်စ ဆွဲလိုက်လျှင် အခြားအစတွေက တသိကြီးပေါ်ကာ ဘယ်ကစ ရှင်းရမှန်းမသိတော့ပေ။

ယခင်ကလိုပင် ကျွန်တော်အေးချမ်းအောင် ပြန်၍ နေဖို့ စီစဉ်တော့မည်။ နွေဦးပေါက်မည့် အချိန်ကို မျှော်လင့်နေမိသည်။ နွေဦးပေါက်လျှင် မိကြေးအုံ ပြန်လာတော့မည်။ သူပြန်လာမှပဲ စကား

လက်ဆံရှင်းကြကာ ကျွန်တော်နားနေတော့မည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သုက္ကန်ဆက်အပါးမှ ဘယ်ကိုမှ မသွားစေရတော့ပါ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုသာ နားနားနေနေ ဆေးစားရင်းဖြင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ကို လက်ချိုး၍ မျှော်လင့်နေမိတော့သည်။

နွေဦးပေါက်တွင် သူ့ဆီမှ လူကြုံတစ်ယောက်ရောက်လာ တော့သည်။ ထိုလူနှင့်အတူ လူကြိုးပါးလိုက်သည့်စာမှာ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်စာလောက်ရှိပေမည်။ ထိုလူကြုံမှာစာပေးပြီး ခဏပင်နားကာ ခရီးဆက်ထွက်သွားပါတော့သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ်ရေ ..... မိကြေးအုံ စာပဲပေးလိုက်တယ်၊ ဒီနွေ ရာသီကျောင်းပိတ်ရက် သူပြန်မလာချင်သေးဘူးထင်ပါရဲ့ .....’

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ဒေါ်အား လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

‘သူ့စာလဲ ဖတ်ကြည့်ပါဦးလေ .....’

ကျွန်တော်သည် သူ့စာအရှည်ကြီးကို ဖတ်ရန် အိပ်ရာရှိ ရာသို့ တက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း စာအိတ်ကို ဖောက်၍ ဖတ်လိုက်ပါသည်။

စာမှာ အတော်ရှည်လျားပါသည်။ ပထမအစတွင်တော့ သားကြောင်းမာကြောင်းတွေ ရေးထား၏။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့စာမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ပါလာတော့သည်။

‘မကြေးအုံ နွေရာသီမှာ ပြန်မလာနိုင်သေးတော့ တစ်နေ့စာ- စာတွေ ကြိုးရေးလိုက်တယ် ဦးလေး၊ ကြိုးစားပြီး ဖတ်ပေတော့၊

မကြေးအုံ စာကလေ နှစ်ပိုင်းခွဲထားတယ်၊ တစ်ပိုင်းက မကြေးအုံရဲ့အကြောင်း၊ တစ်ပိုင်းက မမထားအကြောင်းပဲ.....’

ဘုရားရေ ..... ကျွန်တော်စာဖတ်ရင်း ဘုရားတမိပြန်ပါ သည်။ ဤမမထားအကြောင်းက ပြီးပဲမပြီးနိုင်။ ကျောက်ဆည်တွင်

အစပျောက်သွားပြီး ရခိုင်ရိုးမတောင်ခြေမှာ သွား၍ ပေါ်ရပြန်သည်။ သူ့စာကို ဆက်၍ ဖတ်ရပြန်သည်။

‘ဦးလေးကို တစ်ခါက မကြေးအုံပြောပြဘူးတယ်မို့လား၊ မျောက်နဲ့ မိကျောင်းပုံပြင်လေ .....’

‘မကြေးအုံတို့မှာ ဦးလေးနဲ့ ဘဝချင်းမတူခဲ့လေတော့၊ လောက ကြီးကျယ်ပြန့်တာနဲ့အမျှ ကျက်စားဖို့သွားရင်း လာရင်းက ပုံပြင် ထဲက မျောက်လို မိကျောင်းနဲ့လဲ တိုးတဲ့အခါတိုးမိပြီး ကိုယ်က လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ကြည့်ရှောင်တာပဲလို့ ဦးလေးကို မကြေးအုံ ပြောခဲ့ တယ် .....’

မကြေးအုံ တစ်ခါက မိကျောင်းစဉ်းလဲကြီးကို တွေ့ခဲ့ဘူးတော့ မြစ်ကူးပြီလားဆိုရင် မိကျောင်းကို သတိထားရှောင်ရတယ်။ အဲဒီမိကျောင်းကိုတော့ မကြေးအုံ အသည်းနှလုံးအတုဖြစ်တဲ့ သဖန်း သီးတွေချွေချပေးရင်း မကြေးအုံ လစ်ပြေးခဲ့တယ်။

ခုတော့ မကြေးအုံမှာလေ။ အသည်းနှလုံးအစစ်ကို ပေးရမယ့် သူတွေပြီ ဦးလေး .....။

‘ဟောဗျာ’

ကျွန်တော်သည် အသံများပင် ထွက်အောင် ရေရွတ်မိပြန် သည်။ စာဖတ်ရရုံနှင့် ကျွန်တော့်မှာ ဒါလောက်ဖြစ်သွားလျှင် ထား နှင့်ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်ပြီဟု သိရစဉ်က သူမည်မျှ တုန်လှုပ် ရှာမည်ကို ကျွန်တော်နုမှ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။

ဦးလေးကတော့၊ ဒါကြောင့် မကြေးအုံ တစ်ယောက် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်တောင်ငါ့ဆီပြန်မရောက်မလာဘူးလို့ တွေးမှာပဲ .....။

ဦးလေးလိုတော့ အသည်းနှလုံးအစစ်ပေးရမယ့်သူတွေတာနဲ့ မကြေးအုံကိုတောင် အသိမပေးဘဲ ဖြုန်းစားကြီး လက်မထပ်လို့က

ပါဘူး။ မကြေးအံ့ ဦးလေးဆီ ပြန်လာပြီး ဦးလေးရှေ့မှာ လက်ထပ်မှာပါ။

သူက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ဒေါက်တာဥက္ကာတဲ့၊ သူ့နာမည် အဆန်းသလိုသူ့အဖြစ်ကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ မကြေးအံ့နဲ့ ကံတူအားခိုးသေးပဲ။ သူ့ဖေဖေကလဲ တောခိုရင်း တောထဲမှာပဲ ဆုံးသွားတာပဲ။ သူ့မေမေနဲ့ သူကတော့ အပြင်မှာ ကျန်ရစ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဝညာရေးဟာ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရခဲ့တယ်။

သူဘာဖြစ်လို့ ဒေါက်တာဖြစ်အောင် ကြိုးစားလဲဆိုရင် သူ့ကျောင်းနေတုန်းက သူ့အဖေကလဲ တောခိုနေပေမယ့် ၂-နှစ်တစ်ခါ၊ ၃-နှစ်တစ်ခါတော့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ခွင့်ရတယ်တဲ့။

သူ့ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ သူ့ဖေဖေနဲ့ တွေ့တော့ သူ့ဖေဖေကပြောပြတယ်တဲ့။

ဖေဖေဘဝကိုတော့ သားဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲလို့ မရတော့ဘူး။ သားကို ဖေဖေဖြစ်စေချင်တာကတော့ သားဟာ လူသားတွေ အသက်ရှည်နိုင်ရေး၊ လူသားတို့မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနိုင်တဲ့ ဘက်က ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါလို့ မှာသွားတယ်တဲ့။

သူ့ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့နှစ်မှာ သူ့ဖေဖေလဲ တောထဲမှာ ဆုံးသွားတာပဲ။

သူလဲ သူ့ဖေဖေမှာကြားချက်အတိုင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး အထူးသဖြင့်ကတော့ ကလေးမွေးတဲ့ ဘက်ကို လိုက်တာပဲ ဦးလေး။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က သူ့ရွှေဘိုကနေ ပဒေါင်းကို ပြောင်းလာရတယ်။

သူ့ကို ကြည့်ရတာရေမွန်မွန် လူအေးလေး တစ်ယောက်

ပါပဲ။

မကြေးအံ့တို့ကလဲ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် ရခိုင်ရိုးမတောင်ခြေက ရွာလေးတွေဆီ ဆရာတွေစုပေါင်းပြီး ကျောင်းထောင်တဲ့ ကိစ္စလုံးပမ်းရင်း သူကလဲ ဒီတောင်ခြေက ရွာလေးတွေမှာ ကိုယ်ဝန်သည်မိခင်တွေကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုရင်း ဆုံမိကြတာပါပဲ။

ပဒေါင်းမှာ လေငါးမျက်နှာဘုရားဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ကကြည့်ရင် တောင်ဘက်ကိုရော လယ်ကွင်းကိုရော မြင်ရတယ်။ တစ်ဘက်မှာတော့ ညို့မှိုင်းနေတဲ့ အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို တွေ့ရတာပေါ့။

ကိုဥက္ကာနဲ့ မကြေးအံ့ နှစ်ယောက်သား ဘုရားမှာ ဆုံမိရင် အဲဒီရခိုင်ရိုးမဘက် မျှော်ကြည့်ပြီး ဒီသစ်တောကြီးထဲမှာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖေများ ကွယ်လွန်ကြပါလားလို့ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဖြစ်မိတယ် ဦးလေးရယ်။

ဦးလေးလဲကိုဥက္ကာကို တွေ့ရင် ချစ်မှာပါပဲလေ .....။

ဪ ..... သူတို့မှာတော့ ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်သော ချစ်သူချင်း ဘုရားမှာ ဆုံကြသောအခါ နှစ်သိမ့်ကြည့်နဲ့ ကြလိုက်ကြမည်ဖြစ်ခြင်း .....၊ မကြေးအံ့၊ မကြေးအံ့ .....၊ မင်းချစ်တဲ့ သူ့ကို ဦးလေးချစ်နိုင်ပါတယ်ကွယ် .....၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားများ သည် သူ့စာဖတ်ရင်း တီးတိုးစွာ စကားဆိုကြ၏။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွင်တော့ မျက်ရည်များ စိုလာပါသည်။

ခုနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတော့ မပြန်လာနိုင်သေးဘူးဦးလေးရယ်။ ဦးလေးဆန္ဒဟာ ကျောက်ဆည်နယ်မြေမှာ မပြည့်သေးပေမယ့် ရိုးမတောင်ခြေရွာလေးတွေမှာ ကျောင်းထောင်ဖြစ်လာပါတယ်။

သိတင်းကွတ် ဆွှန်းပိတ်ရက်ကျရင် မကြေးအုံ ပြန်လာခဲ့မယ်၊
ကိုဥက္ကာလဲ အတူပါလာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဟော့မှ မကြေးအုံတို့
လက်ထပ်ပွဲကို စီစဉ်တာပေါ့။

အဲဒီတစ်ပိုင်းက မကြေးအုံရဲ့ အကြောင်း တစ်ပိုင်းပြီးပြီ။
နောက်ရေးရမှာက မမထားရဲ့ အကြောင်းပဲ။

ကျွန်တော်သည် ထားအကြောင်းကို ဆက်မဖတ်ခင် ခေတ္တ
နားနေရပေသေးသည်။ ပြီးမှ သူ့စာကို ဆက်ဖတ်ရ၏။

လွန်ခဲ့တဲ့လက ဆင်တဲဘက်ကို သွားကြရင်းက ရွာလေးတွေ
ဆီကို အလည်အပတ် ရောက်သွားတယ်။

ကိုဥက္ကာတို့ နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့လဲ ပါတယ်။
ရွာငယ်လေးတစ်ခုမှာ ရုတ်တရက် မိန်းမတစ်ယောက် ဝမ်းနာ

လာတယ်ဆိုလို့ ကိုဥက္ကာနဲ့ မကြေးအုံ သွားကြတယ်။
ဟိုကြတော့ တွေ့ရတာ ဘယ်သူလဲ သိလား၊ ဦးလေးရဲ့

မမထားပေါ့။

သူတို့အားလုံးက ကင်ပွန်းတတ်ကြသည်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့
မမထားတဲ့။ ရှိစေတော့ ရှိစေတော့။ ကျွန်တော်ဘဝက ရန်သူက
ကြိုးချည်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ကြိုးကိုယ်ချည်မိခြင်းပေပဲ၊ အင်္ဂလိပ်
လိုတော့ ကီလင်းကရောင်းခေါ်သော ရန်သူသတ်ကွင်းအတွင်းသို့
ရန်သူကမပို့ ကိုယ်ဟာကိုယ် ပို့ခဲ့မိပေသကဲ့သို့။

စာကို ဆက်ဖတ်ပြရပြန်သည်။
သူကအတော်အားနည်းနေတယ်။ ကိုယ်ဝန်ကလဲ မွေးခါနီးနေ

ပြီ။ မကြေးအုံကိုမြင်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ တောက်ပလာပြီး အားရှိ
လာပုံရတယ်။ မကြေးအုံလဲ အကြောင်းဆုံမသိသေးတော့ ဦးလေးဟာ
ကလေးကိုယ်ဝန်နဲ့ မမထားကို ဘာလို့ ပစ်ထားပါလိမ့်လို့ တင်တယ်။

ကျွန်တော်စာဖတ်ရင်း သက်ပြင်းရှိကိမ္မာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
ခေတ်ပညာတတ် စာတတ်ပေတတ်တွေ အနေနှင့် ဂုဏ်ယူခဲ့ကြ
သော်လည်း။ လူကဲခတ်သည့်နေရာ၌ ကိုသာဂေါင်မိန်းမ မဖေါ့
လောက်တော့ မကျွင်းကျင်ကြပါတကား။ ယခုတော့ မဖေါ့တွက်ဆ
သလိုပင် အိမ်မှာရှိစဉ်က ထားရောဂါသည် ကိုယ်ဝန်ရှိစမှီ ဖြစ်သော
ရောဂါပင် အမှန်ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ကလေးဖခင်မှာ
ဘယ်သူဖြစ်ပါမည်နည်း။

ကိုဥက္ကာမှာ ဂလူးကိုစ့် အဆင်သင့်ပါလာတာနဲ့ ဂလူးကိုစ့်
သွင်း တခြားလဲ သူတတ်တဲ့ နည်းတွေနဲ့ ကလေးကို ချောချော
မောမော မွေးပေးလိုက်တယ်။

ကလေးအပြင်ဘက်ရောက်လို့ ကလေးအခြေအနေကောင်း
ပေမယ့် မမထားအခြေအနေက မကောင်းဘူး။

မမထားဟာ မကြေးအုံလက်ကို ဆုပ်ထားပြီး သူစကားပြော
ချင်တယ်တဲ့။ မကြေးအုံတစ်ယောက်တည်း အနားနေပါဆိုလို့ အားလုံး
ရှောင်ပေး ကြတယ်။ မကြေးအုံတစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့မှ
သူပြော ပြောတယ်။

‘ဒီကလေးလေးကို တွေ့ရတော့ မကြေးအုံဟာ ဦးလေးကို
အပစ်တင်ချင်တင်ပေလိမ့်မယ်တဲ့။ သူတော်ကောင်းကိုသက်ထွန်းကို
အပစ်တင်မစောလိုက်ပါနဲ့ မကြေးအုံတဲ့ .....’

ဘုရား ..... ဘုရား။ ကျွန်တော် သူတော်ကောင်းကြီး တစ်
လှည့် ဖြစ်လာရပြန်ပြီတကား။

သူဟာ ဦးလေး အစီအစဉ်တွေကို သဘောတူ လက်ခံပြီး၊
ဦးလေးကို လက်ခံခဲ့တာ အမှန်ပါပဲတဲ့၊ ဦးလေးဟာ အိမ်ထောင်
သူခနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒဏ်ရာကြောင့် ယောက်ျားနဲ့မတူ လူစဉ်အ

တော့ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ သူလဲဘဲ အလှအပ သာယာမှုတွေ စွန့်လွှတ်ပြီးဘဝကို အကျဉ်းချထားသူမို့ ဦးလေးအစီအစဉ်အတိုင်း အောင်မြင်မယ်ထင်ပြီး လက်ထပ်ရေးကို လက်ခံခဲ့တာပါတဲ့။

ဦးလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လင်သားလို့ ထိတွေ့ပြုစုနေရတဲ့ ကျန်းမာသူ မိန်းမတစ်ယောက် အနေနဲ့ဟာ သူထင်သလို ဖြစ်မလာဘူးတဲ့။ သူ့စိတ်ဟာ အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ ကျောက်ဆည်အိမ်ကြီးမှာ သူဝတ်နေကျ နက်ပြာလုံချည်တွေ ဘာတွေတောင် မဝတ်တော့ဘူးကိုပဲ။ ဦးလေးကတော့ ရှေ့ဂါသည်မို့ ဘာမှ သူ့အပြောင်းအလဲကို မသိရှာဘူးတဲ့။

အဲဒီအချိန် တစ်ဘက်ခြံက ဦးလေးရဲ့ အချစ်တော် အိမ်နီးချင်းကိုဖေမောင်နဲ့ သွားတိုးတယ်။ ဒီလူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်။ ဦးလေးတို့လိုလဲ မဟုတ်။ မိန်းမကြော ကြေနေတဲ့ သူကိုး။ တစ်ညဟာဖြင့် သူ့ဆန္ဒတွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ နောက်ဖေ့ ငှက်ပျောခြံထဲမှာ ညဘက်ချိန်းတွေတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်တဲ့။

ယခုမှ ဇာတ်လမ်းက တဖြည်းဖြည်းရှင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ် သရဲမခြောက်စဘူး သရဲခြောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်ပြန်တွေ့မိပါသည်။

သူတို့ ငှက်ပျောခြံမှာ ခဏခဏ တွေ့ရင်းက နောက်သူကိုယ်ဝန်ရှိစလဲပြုရော ကိုဖေမောင်ဟာ ကျောက်စိမ်းတူးချင်တယ်ဆိုပြီး မိုးကုတ်ဘက် ရှောင်ထွက်သွားတယ်တဲ့။

မမထားအဖို့ ရောဂါသည် အပစ်ကင်းသူဦးလေးအပေါ်ဆက်လိမ်ပြီး နေဖို့ မျက်နှာမရဲဘူးတဲ့။ ကလေးရှိတဲ့အကြောင်းတော့ ဖွင့်

မပြောခဲ့ဘဲ သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချားလာတဲ့ အကြောင်းသာ ပြောပြီး ကျောက်ဆည်အိမ်ကြီးက သူထွက်လာခဲ့တယ်တဲ့ ဦးလေး။

ရန်ကုန်ကိုလဲ မပြန်လိုတော့ဘဲ သူ့ဘဝဇာတ်မြှုပ်ပြီး ဒီလူနေနည်းတဲ့ ကျေးရွာလေးမှာ ကလေးမျက်နှာလာမြင်တာပါပဲ။

ယခုလိုသိရပြန်တော့လည်း ထားအတွက် ကြေကွဲမိပြန်၏။ ကျွန်တော့်ကို သူ့အပစ်မဆိုလိုသော်လည်း ဤဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်ဆက်ဆော့၍ စခဲ့မိသော ဇာတ်လမ်းပါပင်တည်း။ မကြေးအုံစာက မဆုံးသေး၍ ကျွန်တော်ဆက်ဖတ်ရပြန်သည်။

နောက်နေ့မှာ သွေးလွန်ရောဂါနဲ့ မမထားဆုံးသွားရှာတယ် ဦးလေး .....။ ကိုဥက္ကာလဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှာပါတယ်။ မရဘူး။

သူ့လက်ဝတ်လက်စားအထုပ်နဲ့ သူစုဆောင်းခဲ့သမျှ မကြေးအုံကို ပေးခဲ့တယ်။ ဒီငွေတွေနဲ့ သူ့သားလေးကို ပြုစုလိုက်ပါတဲ့။

ကိုဥက္ကာနဲ့ မကြေးအုံလဲ ကလေးပိုက်ပြီး ပဒေါင်းကို ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ အဖြစ်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းဘဲ။ ပြဿနာကျန်ရစ်ခဲ့တာက သိတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာရင် မကြေးအုံရယ်။ ကိုဥက္ကာရယ် ဒီမိဘမဲ့ ကလေးလေးကို ပိုက်ပြီး ဦးလေးဆီ လာခဲ့ရမှာ ဦးလေး။ ဘယ်လို သဘောရလဲ။

မကြေးအုံအဖို့ကတော့ မကြေးအုံ ငယ်စဉ်ကလဲအဖေအမေ ဆုံးသွားပြီး၊ ဦးလေးတို့ အမေရှမ်းတို့ ချစ်မေတ္တာကြောင့် မကြေးအုံလူ့ဘဝမှာ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်လာခဲ့ရတာကလား။

ဘာမှ မသိနားမလည်ရှာတဲ့ ဒီမိဘမဲ့ ကလေးလေးကို မကြေးအုံ ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ ကိုယ့်နဲ့ ဘဝတူချင်းမို့ ဒီကလေးလေးကို ပိုက်ပြီး မကြေးအုံ ပြန်လာခဲ့မယ်။

ဦးလေးဆန္ဒမှာရော ဒီကလေးလေးကို ဆက်လက်မွေးဖို့ သဘောတူရဲ့လား။

မကြေးအုံ စာတွေရှည်လှပြီ။ ဦးလေးရဲ့ ပြန်စာကို မျှော်နေမယ်။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ

မကြေးအုံ

စာအဆုံးသတ်တွင် ခေါင်းထမ်းနောက်နောက် ဝေတေတေ ပင် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

‘ဒေါ်ဒေါ် ..... ရေ ..... ဒေါ်ဒေါ် .....’

ဒေါ်ရှမ်းမသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

‘ဂလူးကို့စ် တစ်ခွက်လောက် ဖျော်လာခဲ့ပါဦး .....’

ဒေါ်ရှမ်းမ ကလူးကို့စ် ယူလာသောအခါ ကျွန်တော် သောက်ချလိုက်မှပင် ရင်ထဲမှာ မောဆို့ဆို့ ဖြစ်နေသည်မှာ အနည်းငယ် သက်သာသွားတော့သည်။

‘ရော့ ရော့ ..... ဒီစာကို ဖတ်လိုက်ပါဦး ဒေါ်ဒေါ်၊ ရှည်တော့ ရှည်တယ် .....’

ဒေါ်ရှမ်းမအား ကျွန်တော်စာလှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ် စာဖတ်နေစဉ် ကျွန်တော့်မျက်စိများကို မေးထားရ၏။

နှင်းဆီခင်းထဲတွင် နေခြည်အောက်၌ ထားနှင့် မောင်ဖေမောင်တို့ စကားပြောနေကြပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ အိမ်ကြီးရောက်လာမှ ထားဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အပြောင်းအလဲကိုလည်း သတိရလာ၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြုစုရင်း ဝင်းပအရောင်တောက်လောင်သော သို့တည်းမဟုတ် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော သူ့မျက်လုံးများနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ စူးစိုက်ကြည့်နေပုံများကို မြင်ယောင်လာသည်။

စင်စစ်မတော့ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းကြီးထဲတွင် ပုထုဇဉ်ခလေ့ အငွေ့မပျယ်နိုင်ရှာသော ထားကို ကျွန်တော်က ရုပ်သေးတစ်ရပ်လို ကြိုးဆွဲကပြမိခဲ့သည့် ထားကား အလူးအလိမ့် ခံသွားရရှာသည်။

မကြေးအုံတင်ပြသော ပြဿနာကို ကျွန်တော် ဘယ်လို လက်ခံမည်နည်း။ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းတွင် အိမ်နီးချင်းမောင်ဖေမောင်က အမြတ်ထုတ်၍ သွားခဲ့ပြီ ကျွန်တော်ချစ်သော ကျွန်တော်သဘောကျကြီး ကျခဲ့သော မောင်ဖေမောင်က ပွဲလန့်ရာ ဖျာခင်း၍ အမြတ်ထုတ် သွားခဲ့ပါပကော။

ထားအတွက် ကျွန်တော်ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဤကျောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မောင်ဖေမောင်၏ သွေးကို ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်တွင် ကြည့်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော်သဘောထားကြီးပါမည်လော။ ဤကလေးကို ဆက်လက်မွေးမြူရသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ မောင်ဖေမောင်က ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အိမ်နီးချင်းပီပီ သစ္စာရှိခြင်းမရှိ။ လက်တစ်လုံးခြားလေးလှည့်သွားလိုက်ပုံကိုတော့ ကျွန်တော် အခံရခက်နေပါသည်။

‘ဒီကလေးဟာ ကျွန်တော်နှင့် မမထားတို့ရသော ကလေးပါ ခင်ဗျား။ မမထားကွယ်လွန်သွား၍ ကျွန်တော်လည်း တာဝန်မယူနိုင်သောကြောင့် ဆက်မွေးပါ .....’ ဟု ပြောကြားလာလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျေနပ်စွာမွေးနိုင်ပါသည်။ ဤလို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံနိုင်လောက်အောင် မောင်ဖေမောင်ဆိုသည့် သူငယ်က ယောကျ်ားပီသခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း မရှိ၍သာ ထားကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဟု သိသည်တစ်ပြိုင်နက် လစ်ပြေးခြင်းပင်တည်း။

အချိန်တော့ ရှိပေသေးသည်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့

သူ့ခြေမြေရှိရာကိုတော့ ပြန်လာဦးမည်။ ထိုအခါတွင် သူမည်မျှ လူလည် လုပ်သွားသည်ကို ကျွန်တော်သိကြောင်းတော့ တစ်နည်းနည်းနှင့် သူ့ကို ပြောရမည် ဖြစ်လေသည်။

ရိုးရိုးသားသား ပြောပြ၍ မဖြစ် လူသိရှင်ကြား ထားကို လက်ထပ်ထားပါသော ကျွန်တော်က ထားကိုယ်ဝန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် မဟုတ်ပါဟု၊ ပရိသတ်ကို ထုတ်ဖော်ကြေညာဖို့ မလွယ်ကူလှပါ။ ကျွန်တော့်ရောဂါအကြောင်း ဘာအကြောင်းတွေက စရပေဦးမည်။ ယခုလောလောဆယ်ဆယ် ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ဆန္ဒမှာ ပရိသတ် သိဖို့မလို။ ဒီကောင်လေးကိုသာ 'ဟေ့ ကောင်လေး မင်းလုပ်သွား တာတွေ ငါသိတယ်။ သို့ပေမယ့် ဒီကလေးလေးကို သဘောထားကြီး စွာနဲ့ ငါ ဆက်မွေးတယ်၊ ငါ့ဝါဒက ငါ့လက်တစ်ကမ်းမီသရွေ့တော့ ထမင်းဝရစေမယ်' ဟူသော စကားသာ မောင်ဖေမောင်အား ပြော ကြားချင်ပါသည်။

မကြေးအုံ ထပ်ကာထပ်ကာ အပြစ်တင်သလိုပင် တောခိုစဉ် ကရော၊ အပြင်ရောက်တော့ရော ကျွန်တော့်စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်း များက ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ကြပြီ။ ဪ ..... လူသားတို့ ဇာတ်လမ်းဆိုသည်မှာ အနီးကပ်ကြည့်သောအခါ ဝတ္ထုပုံပြင်တို့နှင့် ခြားနားလွန်းလှပါတကား။ 'လူစောင့်လှုပ်တကား'ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။

'ဖြစ်မဖြစ်ရလေခြင်းကွယ် .....

ဒေါ်ရှမ်းမက စာဖတ်ပြီးဆုံး၍ စုတ်သတ်တော့မှ ကျွန်တော့် အတွေးက ရပ်တော့သည်။

'ထားကို ဒေါ်ဒေါ် သနားလိုက်တာ .....

ဒေါ်ဒေါ်က ဆက်ဆိုပြန်ပါသည်။

'ခုလိုဆိုတော့ မကြေးအုံ ကံကောင်းသွားတယ်။ ဒီမောင်

မောင်နဲ့သာ မောင်သက်ထွန်း စီစဉ်သလို ပေးစားဖြစ်ရင် သစ္စာမရှိ တဲ့ သူငယ်ကို တစ်သက်လုံး မိန်းကလေး ပေါင်းသွားရမှာ ဘုရား မတာဘဲ။ ဒီသူငယ်နယ်လုပ်ရက်ပလေ၊ ဒါကြောင့် ခြံနီးချင်း၊ အိမ်နီးချင်းကောင်းဆိုတာ တို့များ အမေတွေ ဘုရားရှိခိုးရင်းတောင် ထည့်ဆုတောင်းသကဲ့ .....'

သူလှမ်းပေးသော စာရွက်ကို ကျွန်တော်ပြန်ယူလိုက်ပါသည်။ 'ဒါကြောင့် မဖေါ့က ပြောတာကိုး၊ မဖေါ့လုက်ခတ်မဆိုး ဘူးနော် .....

ကျွန်တော်ကမူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ကြောင်နေပါသည်။ 'ခုလိုဆိုတော့ မကြေးအုံဆီ မောင်သက်ထွန်းစာပြန်ရဦးမယ်။ ဒီကလေးလေးအပေါ် မင်းဘယ်လိုသဘောထားလဲ.....'

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းချမိပြန်၏။ 'ဒီကလေးကို မွေးဖို့က အပမ်းမကြီးပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ် .....

ဒါပေမယ့် ဒီသူငယ်ကို ကျွန်တော်သိစေချင်သေးတာပဲ၊ သူ့အဖေ အမေတွေ ဖွင့်ပြောဖို့ ဆိုတာက သေခါနီးမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ယုံပြီး သူ့သားလူပျိုကို ပန်းကောင်းအညွှန်ကျိုး ပြော ရယ်ဆိုကြမှာပေါ့ .....

'ပြည်းဖြည်း စဉ်းစားတာပေါ့ မောင်သက်ထွန်း၊ မကြေးအုံ လက်ထပ်ဖို့ပြန်လာမှာက သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်မှမို့လား .....

'ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ဒါနဲ့ သူ့စာထဲမှာပါတဲ့ မောင်ဥက္ကာကို ရော ဒေါ်ဒေါ်တွေ့ခဲ့ဖူးလား .....

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားရင်း .....

'တွေ့ခဲ့တယ်လေ ..... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ မောင်ဥက္ကာရယ်၊ မကြေးအုံရယ် တူတူတောင် ငါးမျက်နှာဘုရားတောင်ပေါ် တက်ခဲ့

ကြသေးတယ်။ နောင်တော့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မြင်ခဲ့ရသ၍တော့ သဘောသကားက ကောင်းပါတယ် .....’

ကျွန်တော့်အပါးမှ ဒေါ်ရှမ်းမသာ ထ၍ သွားသည်။ ကျွန်တော်ကမူ အတွေးများဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ ကျန်ရစ်ပါတော့သည်။ ထိုညတွင် အိပ်၍ မပျော်ရပြန်ပါပြီ။ အနည်းငယ်မေး၍ ရသည့်အခါတိုင်း ထဘီနက်ပြာ၊ ပဒုမ္မာအင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူနှင့် စ၊ တွေ့စက ထားဂ ပုံသဏ္ဌာန် ဖြူရောင်ရောင်ခြောက်သွေ့သွေ့မှာ အိပ်မက်ထဲမှာ ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

ထား: ..... ထား: ဟူ၍ ကျွန်တော် အော်လိုက်မိပြန်သည်။
ထားသည် ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းလိုပင် ကျောခိုင်းသွား၏။
တစ်ဖန်နိး၍ လာရပြန်သည်။ နိးလာတော့လည်း ချွေးစီးတွေ့ပြန်
ကာ မောနေတော့သည်။

ဒေါ်ရှမ်းမအား လှမ်းခေါ်ကာ ဂလူးကို့စ် တောင်းသောက်ရ
ပြန်သည်။ ထိုတစ်ညလုံးတွင် မိုးသာ စင်စင်လင်းခဲ့ရသည်။ အိမ်
မပျော်သော ည၏ သံသရာကား မဆုံးခဲ့တော့ပါ။

သူ့ဘဝ တံခါးလေးကို သူ့ဘာသာ မင်းတပ်ချ၍နေသည်မှာ အကောင်းသား။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် ကျောက်ဆည် နယ်မြေလေးပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်အကျဉ်းချထားကာ နေနေသည်မှာလည်း အေးချမ်းပါလျက်နဲ့ အကြောင်းတရား ဆိုရပေမည်လား ကျွန်တော်တစ်ပေါင်ကျိုးဆတ်ဆော့သည် အဖြစ်ကြောင့်လား မပြောနိုင်တော့ပါပေ။ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်သည့် အဖြစ်အပျက် တွေမှာ အားလုံး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များ၏ ကောင်းမွေး ဆိုးမွေကို ထား၏။
သားလေးသည် ဆက်လက်ခံယူရဦးမည်သာတည်း။

ဤလိုဆိုတော့လည်း သန်းကောင်ယံ၏ အတွေးထဲတွင် ကလေးအပေါ်၌ ကရုဏာစိတ်တို့မှာ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် လျှံ၍ လာခဲ့ပြန်ပါတော့သည်။

ညဘက်တွင် ယခုလို အိပ်မပျော်တိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင် အိပ်ရာပေါ်လဲရပြန်သည်။ ဤအကြောသေ ရောဂါ၏ ဝဋ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ ကြာမြင့်စွာ ခံသွားရဦးမည် မသိပါပေ။ အမှန်တော့ ရောဂါကြောင့် အားနည်းရသည် အပြင် ကျွန်တော် စိတ်ယောက်ယက်ခတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း အိပ်ရာပေါ် ကျွန်တော်လဲရပြန်သည်။

နောက်နေ့တွင် ဦးပန်းမောင် ကျွန်တော့်ကို လူမမာလာမေး
၏။ ဤအဘိုးကြီးကတော့ ခိုခိုချင်း ဝတ္တရားကျေပွန်ရှာသည်
ဖြစ်ခြင်း၊ သားနှင့်လုံးဝတူပုံမရပေ။

‘ဒီနေ့မနက် မောင်သက်ထွန်း လမ်းလျှောက်တာ မမြင်တာနဲ့ မောင်သာဂေါင် မေးကြည့်ရတယ်၊ အိပ်ရာပေါ်လဲနေပြန်ပြီ ဆိုလို့ လာခဲ့တယ် မောင်ရင်ရဲ့၊ ဘယ်နယ်နေလဲ .....’

‘ညက အိပ်မပျော်တော့ အားနည်းသွားတာပါပဲဦး၊ ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်း နားလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ’

‘ဦးဇနီးလဲ အိပ်ရာပေါ်လဲပြန်ပြီ။ သူကတော့ သားရဲ့ စိတ္တဇပါ။ ဒီသားမိုးကုတ်ကပြန်လာမှ သူစိတ်အေးမှာ၊ ဦးကတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲမောင်ရေ၊ ဘုရားသခင်က ဟောတယ်မို့လားကွယ်၊ သတ္တဝါတစ်ဦးရဲ့ ကံကို ငါဘုရားသော်မှ ပြုပြင်ဖန်တီးလို့ မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာလေ။ သူထိုက်နဲ့ သူကပ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လူငယ်တွေ ဆိုတာ သူတို့စိတ်နဲ့ သူတို့ပဲ .....’

‘ဦးကတော့ မင်းအမေအသက်ရှည်တာမြင်ချင်ရင် ပြန်လာ
ခဲ့လို့ မှာလိုက်လို့ ရှေ့အပတ်ရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ် .....’

‘ကျွန်တော်လဲ တွေ့ချင်နေတာပါပဲ .....’

ကျွန်တော့်မှာ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ .....

‘မတွေ့ရတာကြာပြီမို့လား ဦးရဲ့’ဟူ၍ စကားကို လျှော
ချလိုက်ရပါသည်။

သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ့ဆိုရင် ခြေတော့ငြိမ်သွားမှာပဲ၊ သားအ
တွက် မိန်းမရွေးတဲ့ နေရာမှာလည်း မောင်ရင်တို့ ဒေါ်ဒေါ်က ချေး
များသား။

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တော့ မကြေးအုံကို သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်
ရက်မှာ နေရာချထားဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်ခင်ဗျာ .....’

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်အတွေးနှင့် ကိုယ်မကြေးအုံကို ခင်ဗျား
သားနှင့် မမှန်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ တခြားသူနှင့် စီစဉ်လိုက်ကြောင်း
သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဘယ်သူနဲ့များလဲ ..... မောင်ရင်၊ သူ့အရွယ်ကတော့
လက်ထပ်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ ဦးဖြင့် မကြေးအုံနေပုံထိုင်ပုံရော
သဘောကကာယရော တယ်သဘောကျတယ် .....’

ခုမှ သဘောကျနေ၊ ခုမှ သဘောကျနေဟူ၍ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်နေမိပါတော့သည်။

‘ဒေါက်တာလေး တစ်ယောက်နဲ့ပါပဲ၊ သူတို့ချင်းကလည်း
မေတ္တာရှိ ကျွန်တော်လဲ သဘောကျလို့ပါပဲ.....’

‘ဒါနဲ့ ထားတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေပါသေးသလဲ .....’

‘ထားကိုလဲ ကျွန်တော်နေကောင်းရင် သွားကြည့်ရဦးမယ်’

ကျွန်တော့်စကားပြောရင်း စိတ်ကူးပေါက်လာပါသည်။ ထား
သေသည့် အကြောင်း အသိပေးလိုက်လျှင် မောင်ဖေမောင်သည်
သူ့ဇာတ်ထုပ်လုံလှ ပြီဆိုသော အနေနှင့် ပြန်လာဖို့ ပိုပြီးအကြောင်း
ခိုင်လုံသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းတော့
အသိမပေးလိုသေးပါ။

သူ့ဆီက အကြောင်းကြားရတာက မကောင်းလှဘူးဦး သူလဲ
သေဖို့နဲ့ ရှင်ဖို့မှာ သေဖို့ကများပါလိမ့်မယ်၊ ထားနဲ့ ကျွန်တော်က
သည်းဘဝ အကြောင်းမကောင်းခဲ့ပေဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ တရိရိနဲ့
ဝဋ်ခံရဦးမယ်ပေါ့လေ၊ ထားကတော့ ကျွန်တော့်ထက်မြန်လိမ့်မယ်။
မောင်ဖေမောင် လာရင်သာ ကျွန်တော်သိပါရစေ .....’

‘အင်း ..... အင်း .....’ အဘိုးကြီးသည် ဖြည်းဖြည်းစွာ
ငြီးတွား၍ ခဏကြာပြန်သွားပါတော့သည်။

ထားကွယ်လွန်ကြောင်းကို မကြေးအုံထဲမှ စာရ၍ ဒေါ်ရှမ်းမ
တစ်ယောက်သာ သိရှိခဲ့လေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လောလောဆယ်
အသိမပေးသေးရန် ဒေါ်ရှမ်းမကို ကျွန်တော်မှာထား၏။

ကျွန်တော့်မှာ ရောဂါကြောင့် မိန်းမဆေးကုသွားရာသို့ လိုက်မ
သွားနိုင်သည်ဆိုလျှင် ယုတ္တိရှိသေးသည်။ အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေ
သင်္ဂဟတို့ကို ပြောပြရလည်း ကောင်းသေးသည်။

ယခုလို သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍တော့ ကျွန်တော်က
ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောင်းမကြား၊ နေ့မြဲနေရာမှာ တစ်ဖဝါးမရွေ့
ဆိုသည်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်ကင်းလှသည်။ သို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်
သည် ထားကွယ်လွန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ
အိမ်နီးနားချင်းများသိအောင် ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုရန် စီစဉ်ရပြန်
သည်။ မလှပသော ထား၏ နောက်ဆုံး အချိန်ကို လူပရိသတ်သား

အသိပေးရသည်က သာမန်နားရေးကဲ့သို့ မလွယ်ကူလှပေ။

ကျွန်တော်နေကောင်းလျှင် ထားကိစ္စစီစဉ်ရန် အိမ်က ကားနှင့် ပင် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံတွင် ဆေတ္တဓဏနားနေပြီး ထားကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ကြောင်း နားရေးကြော်ငြာသတင်း သတင်းစာကြီး သုံးလေးစောင်တွင် ကျွန်တော်ထည့်လိုက်ပါသည်။

ပဒေါင်းဘက်သို့ ကူးသွားချင်သော်လည်း စိတ်သာရှိ၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မလိုက်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်ကျောက်ဆည်သို့ ပြန်ရောက်သောနေ့ကမူ ကျွန်တော်အစီအစဉ် အတော်ဟန်သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

သို့သော် သူ့မိခင်မမာ၍ပင် ပြန်လာလေသလား။ ထားဆုံးသွားကြောင်း သတင်းစာထဲတွေ့ရ၍ သူ့ဇာတ်လမ်းသည် ဆက်ရန် မရှိတော့ဘူးထင်၍ ပြန်လာလေသလား မသိ။ မောင်ဖေမောင်တစ်ယောက် သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်မှာတစ်ပတ်လောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နားလိုက်၏။ အားပြည့်လာမှ ဒေါ်ရှမ်းမကို အကြောင်းကြားရ၏။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်၏ တစ်ဝက်တစ်စိတ်ကို ဖွင့်ပြောရ၏။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်၏ စီမံကိန်းမှာ မကြေးအုံ ဝေဖန်သလို လက်ဖြုတ်၍ ကလေးလက်ထဲ ပဲလှော်ထည့်ရမည် အစား တိုင်ဖြတ်သည့်စီမံကိန်း ဖြစ်နေဦးမည်လား မသိပေ။

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ယခု ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို သဘောကျ ပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ရောဂါဝေဒနာ တစ်ဘက်နှင့် ဤဘဝ တစ်လျှောက် ခံစားလာရပြီးမှ သူတစ်ပါးအပေါ် သွေးမြေကျအောင် ရန်တုံ့မူခြင်း၊ လက်စားချေခြင်းတော့ မပြုလိုတော့ပါ။ သို့သော်

ကျွန်တော့် ဉာဉ်အတိုင်း၍ တရားခံ သူငယ်ကိုတော့ သူစဉ်းလဲမှုကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ချင်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ရှေ့အပတ်တွင်းမှာ ဘုရားကိုးဆူကပ်ရအောင် အိမ်နီးချင်းအားလုံးလဲ ဖိတ်၊ အထူးသဖြင့် မောင်ဖေအောင်တို့ သားအဖကို လာရောက်ဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် သွားဖိတ်ပါ။ ကျွန်တော်က ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် မရှိလို့ မောင်ဖေမောင်က ကျွန်တော့် ကိုယ်စား ဧည့်ခံပေးပါလို့လဲ ပြောပေးပါ။’

ဒေါ်ရှမ်းမမှာ ကျွန်တော်မှာသလို အားလုံးစီမံပေးပါသည်။ ဘုရားကိုးဆူပူဇော်သောနေ့က သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် လူများ စည်းကားသလိုပင် ဦးပန်းမောင်တို့ သားအဖကလည်း လိုလေသေးမရှိ ကူညီပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ထိုင်ရာမထပင် ဧည့်ခံရ၏။ ပရိသတ်များ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းနှင့်ကိုယ် ခေါက်ဆွဲစားကြပြီး၍ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြချိန် ဖြစ်၏။

‘မောင်ဖေမောင် ဧည့်ခံရတာ ပင်ပန်းလှပြီ။ ဦးလေးအနားလာထိုင်ပါဦး .....’

မောင်ဖေမောင်က ကျွန်တော့်အနားတွင် လာထိုင်၏။ ဦးပန်းမောင်နှင့် တခြားလူကြီးလူကောင်း သုံးလေးယောက်မှာလည်း ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ခြင်းအကြောင်းကို ပြောနေကြ၏။ ဒေါ်ရှမ်းမသည် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတွင် လက်ဖက်သုတ် ပန်းကန်၊ ကျောက်ကျောပန်းကန်၊ ရေနွေးကြမ်းများကို ထပ်ဖြည့်၍ ပေးနေတော့သည်။

‘အခုလို မောင်ဖေမောင်ကို ဧည့်ခံဖို့ အကူအညီတောင်းရတော့မကြေးအုံကို သွားသတိရတယ် .....’

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ သူသာရှိရင် ဒါထက် စည်စည်ပင်ပင်

တောင်ဖေမောင်က ပြန်ပြောနေ၏။

ဦးပန်းမောင်သည် လက်ဖက်ခွက်ကို နှိုက်စားရင်း ဘုရားကိုး
ဆူတော်ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားကို အမှူးထား၍ ရဟန္တာ ရှစ်ပါးကို
ရှုနေသည့်အတွက် ဘီလူးစားခံရမည့် ဒီဃာဓုသတို့သားငယ် အသက်
ရှည်ရသည့်အကြောင်း ဘုရားသခင်လက်ထက်က အဖြစ်ကို ပြော
ပြနေလေသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း နေထိုင်မကောင်းဖြစ်
နေတော့ စိတ်ရှင်းသွားအောင်လို့ အန္တရာယ်ကင်း ဘုရားကိုးဆူကပ်
တာပဲ၊ ဦးတို့အိမ်မှာလဲ ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ဘုရားကိုးဆူကပ်ရင်
ကောင်းတာပါပဲ ဟုတ်လား ..... မောင်ဖေမောင် .....’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် .....’

‘မနက်ကျရင်လဲ မင်းတို့ မမထားအတွက် ဘုန်းကြီးငါးပါး
ဆွမ်းကျွေးပြီး ပရိတ်ရွတ်ရဦးမယ်၊ ဦးရော မောင်ဖေမောင်ရော
လာနိုင်ရင် လာခဲ့ပါဦးလား .....’

‘ဖေဖေတော့ လာနိုင်ပါလိမ့်မယ် .....’

မောင်ဖေမောင်က သူတော့မလာနိုင်ပါဟူသော အဖြေကို
သွယ်ဝိုက်၍ ဖြေ၏။

‘ကျွန်တော်တော့ တောထဲက ထွက်လာပြီးမှ ဘုရားတရား
ကို ပိုမိုကြည်ညိုတယ်’ ဟု ပြောလိုက်လျှင် တခြားမှ အိမ်နီးနား
ချင်းများက ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။

‘ကျွန်တော့် စိတ်ထဲကလဲ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲခင်ဗျာ၊ ရတနာ
သုံးပါးကို ကြည်ညိုတာနဲ့အမျှ သရဲတစ္ဆေတွေကို မယုံကြည်ချင်

ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ဖေမောင် .....’

ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုမေးလို၍တော့ မဟုတ်ပါ၊ ဒါပေမယ့်
သူတစ်ခြားထမသွားစေရန် သူ့ကို အဓိကထား၍ ပြောနေရပါသည်။

‘ကျွန်တော်လဲ မယ့်ဘူး .....’

သူက ဖြေ၏။

‘ဒါပေမယ့် ခပ်ဆန်းဆန်းအဖြစ်တစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်၊
မောင်ဖေမောင် ရှိသေးသလား၊ မိုးကုတ်ကို ထွက်သွားပြီးလားတော့
မသိဘူး၊ ထားတော့ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပျောခြံထဲ
သရဲချောက်လို့ ဦးရေ၊ ဦးကြားလိုက်မိလား .....’

ဦးပန်းမောင်သည် မျက်လုံးပြူ၊ မျက်ဆံပြူ၊ ဖြစ်သွား
၏။မကြားလိုက်မိဘူး ..... မောင်ဖေမောင်ကတော့ မျက်နှာ
အနည်းငယ် ပျက်၍ သွားပါသည်။

‘မောင်ဖေမောင်လည်း ကြုံကြုံကပ်ရင်ကိုသာဂေါင်တို့တွေ့ပြီး
မေးကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော်ကတော့ မယ့်ပါဘူး၊ ကိုသာဂေါင်
ကတော့ သူ့မျက်စိနဲ့ တွေ့ရတာပါတဲ့။ မည်းမည်း မည်းမည်းနဲ့
ဦးတို့ ခြံဘက် ပြေးသွားတာတဲ့၊ သရဲ အဲဒီအနားပျောက် သွား
တာပဲ.....’

မောင်ဖေမောင်သည် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ကာ သူ့နဖူးမှ
ချွေးများကို သုတ်လိုက်၏။

‘ဦးတို့ခြံဘက် သရဲရောက်နေဦးမယ် .....’

‘ဟာ ..... မရောက်နိုင်ပါဘူး၊ ဦးက မေတ္တာသုတ် အမြဲ
ရွတ်နေတာ .....’

ဦးပန်းမောင်က ဖြေ၏။

‘ထား ..... သေလို့ ခြောက်တယ်ဆိုရအောင်ကလဲ ဦးသရဲ

ခြောက်တန်းက ထားလဲရှိသေးတာ၊ ထားဆုံးသွားပြီးမှ သရဲအသံလဲ
မကြားရတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာ့ထုံးစံအတိုင်း နက်ဖြန်သပိတ်
လဲသွတ်ပြီး အမျှအတန်းဝေရမှာပေါ့လေ၊ ထားအကြောင်းလဲ
အဖြစ်ဆိုး လိုက်တာ မောင်ဖေမောင် .....

‘ဟုတ် ..... ဟုတ်ကဲ .....

မောင်ဖေမောင် မူပျက်လာသောအခါ ဆုံးသွားသော ဇနီး
သည်တစ်ယောက်အကြောင်းပြောသည့် ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ပြုံး
များနေသလားဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာ၍
ပြုံးခြင်း မဟုတ်ပါ၊ သူယုတ်မာသမျှကို သရော်လို၍ မဲပြုံးပြုံးမိခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

‘ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ထားဟာ ကြာရှည် နေခဲ့
ဘူးသေးတာကိုး .....

ဦးပန်းမောင်ကတော့ လက်ဖက်ကို မြို့ရင်း ဆက်ပြော၏။

‘ဒါနဲ့မောင်ဖေမောင် ရာဇဝတ်မှုတွေမှာ တချို့လက်သည်
မပေါ်ဘူး၊ သေတဲ့သူတွေက နောင်ဘဝ ဝိညာဉ်ဘဝကနေ သူတို့
ကို ဘယ်သူသတ်တယ်၊ ဘယ်သူက စော်ကားမော်ကား လုပ်သွား
တာ ခံရတယ်ဆိုတာ ပူးပြောလို့ အမှုတွေပေါ်ရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝတ်
မှတ်တမ်းတွေမှာ တွေ့ရတာ အံ့သြစရာပဲနော်၊ မောင်ဖေမောင်
ယုံလား .....

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် စေ့စေ့စူးစူးစိုက်ကြည့်၍ မေး
လိုက်၏။ သူသည် ရုတ်တရက် ဘာမှ မဖြေနိုင်ပဲ ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ရင်းမှ မျက်လွှာချလိုက်၏။

ဦးပန်းမောင်ကမူ ‘အရိုးတွန့်တယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးပြောတာ
ပေါ့ကွ၊ မကောင်းမှု ကျူးလွန်တာတွေဟာ ဖုံးဖိထားလို့ မရပါ

ဘူးကွာ .....’ ဟု ရိုးရိုးသားသားပင် ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

ဒေါ်ရှမ်းမသည် ဖွာနေသော ဆေးလိပ်ကို ဘေးချ၍ စကား
ဝင်ပြောလာ၏။

‘ဒီအိမ်က ငှက်ပျောခြံထဲက သရဲကတော့ ဒီလိုတဲ့ ဦးပန်း
မောင်ရဲ့၊ ဦးပန်းမောင်တို့ ဒီခြံကို မဝယ်ခင်က ခြံလုပ်စားတဲ့ လင်
မယားနှစ်ယောက် အဲဒီခြံမှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်မတို့ ခြံဘက်က အငှား
ချထားတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကလည်း ကိုသာဂေါင်တို့ ဟိုဘက်ခြံ
စွန်းမှာနေတယ်၊ သူတို့မှာ သမီးလေး ရှိသတဲ့၊ ဦးတို့ခြံဘက်က
ခြံသမားက သစ္စာမဲ့ပြီး ဒီကလေးမနဲ့ ဒီငှက်ပျောခြံထဲ လာလာတွေ့
တာ တစ်နေ့တော့ အဖေက မိပြီး ဓားနဲ့ခုတ်မိလို့ အဲဒီခြံသမားသေ
သွားတယ်၊ သူက သရဲဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ခြောက်တယ်လို့
ပြောတာပဲ .....

စုန်းနတ် သရဲတစ္ဆေကို မယုံကြည်၍ အလွန်ရှာသွက်လေ့ရှိ
သော မောင်ဖေမောင်သည် ယခုတစ်ခါ အာစေးထည့်ထားသလို
ငိုနေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလာတော့ ဒီကလေးမ မိသားစု မတွေ့
တော့ပါလား ဒေါ်ဒေါ် .....

ကျွန်တော်က စကားကို ထောက်လိုက်၏။

‘မတွေ့ဆို ဦးပန်းမောင်တို့ဘက်က ခြံသမားနဲ့ ဖြစ်တဲ့ ကလေး
မှာ ကန်တော့ပါရဲ့၊ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိတာနဲ့ အဝေးပြောင်း
သွားရှာတာပေါ့ .....

‘ကလေးလေးတော့ ခုထိ အသက်ရှင်နေမှာပဲ .....

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ရှမ်းမနှင့် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း၊ အတိုင်
အဖောက်ညီညီပြောလေလေ၊ မောင်ဖေမောင်ချွေးပြန်လေပင်ဖြစ်

တော့သည်။ သူ့အုတ်နှစ်လုံးကိုလည်း ဟိုလှည့်ဒီလှည့်လုပ်နေသည်။ ဘာမှ မသိသော ဦးပန်းမောင်ကမူ 'ဦးတို့ခြံဘက်တော့ ချွတ်ချွတ်သံတောင် မကြားမိဘူးကွယ်' ဟု ဆို၏။

'ပရိတ်သတ်လည်း တော်တော်စဲသွားပြီ။ အိမ်မှာ မေမေ တစ်ယောက်တည်းရယ် ကျွန်တော်ပြန်နှင့်မယ် ..... ဦးလေး .....' မောင်ဖေမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ရန် ပြင်၏။

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ဖေမောင်။ မနက်ကျရင်တော့ ဆွမ်းကျွေးလာဦးကွယ်။ ဒါနဲ့ ခြံဖြတ်ကူးရင် သတိထားနော် သရဲ ခြောက်ခဲရဦးမယ် ....'

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။ ဦးပန်းမောင်ကတော့ ဘုရားကိုးဆူဆရာ ရွတ်သော တရားကို နာမည်ဆို၍ နေရစ် ပါ တော့သည်။

နောက်နေ့ နံနက်ဆွမ်းကျွေးရာသို့မူ မောင်ဖေမောင် မလာ တော့ပေ။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ဦးပန်းမောင်သည် လူကြီးတစ်ယောက် နှင့်အတူ ရောက်လာ၏။ သားလုပ်သူကလည်း ဤနေရာတွင် မပျော် ပိုက်သည်ကတစ်ကြောင်း သူ့ဇနီးသည်ရောဂါကိုလည်း ကုသလို၍ ရန်ကုန်သို့ သူတို့အိမ်သားများ ပြောင်းရွှေ့မည့်အကြောင်း နှုတ်ဆက် ရင်း ပြောပြပါသည်။

'ဒီကအလုပ်တွေ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲဦး။ ဒီမှာ အတည်တကျ နေမယ်ဆိုပြီးမှ ဦးတို့ပြောင်းသွားမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပျင်းစရာ ကျွန်ရစ်ခဲရဦးမှာပေါ့ .....'

'အလုပ်ကတော့ မပြတ်သေးတာတွေ မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲခဲ

တယ်လေ။ ဒီနေရာဆိုတာက ဦးတို့လို မောင်တို့လို အေးအေးချမ်း ချမ်းနေချင်တဲ့လူတွေ ကြိုက်တာကလား။ မောင်ဖေမောင်က ဒီမှာ တစ်စက်ကလေးမှ မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ မိုးကုတ်လဲ မပြန် စေချင်တော့ ရန်ကုန်မှာဆိုရင် သူ့အမေလည်း ဆေးကုရ သူတို့သူငယ် လဲ အကြိုက်ဆိုတော့ ဦးလည်း ခုလို စီမံရတာပဲ .....'

ဦးပန်းမောင်သည် သူနှင့်အတူ ပါလာသူဘက်သို့ လှည့်ကာ 'မောင်သက်ထွန်းကို ဒီက ဦးကျော်သက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲရဦးမယ်' ဟု ဆို၏။

'ဒီက ဝတ်လုံဦးကျော်သက်ပဲ။ အလုပ်ကတော့ မန္တလေးမှာ ပါ။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်ဆိုလို့ ဦးတို့ အိမ်ကို ဒီဝတ်လုံတော်ရမင်း ငှားခဲ့မလို့ .....'

ဝတ်လုံ ဦးကျော်သက်ဆိုသူကိုကျွန်တော်က ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါသည်။

'ခုလိုဆိုတော့လဲ ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေကိုယ်စားရတာပေါ့။ ဦးကျော်သက် လိုတာရှိလည်း ပြောပြပါ .....'

ဦးကျော်သက်ကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် နှုတ်ဆက်၏။

'မောင်သက်ထွန်းက လူအေးပါ ဦးကျော်သက်။ သူနဲ့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်တာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တယ်အေးချမ်းတယ်။ သူတို့သားအမိ ရန်ကုန်ပြောင်းဖို့ စီစဉ်ရတာကိုး .....'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ ကိုယ့် အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပေကိုး။ မောင်ဖေမောင် ဒီမှာ မပျော်တာက သရဲခြောက်တာလဲ ကြောက်တာ ပါ၊ ပါလိမ့်မယ် .....'

ကျွန်တော် ရယ်မော၍ ပြောလိုက်သောအခါ ဦးပန်းမောင်

ကပါ ရယ်ရင်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ထပြန်သွားပါတော့သည်။

ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ပေစေ ဤအယုတ်မာကောင်လေးကို ကျွန်တော်အိမ်အနီးတွင် မရှိလျှင် ကျွန်တော်ကျေနပ်ပြီ။ သူ့နှလုံးသားတွင် မကောင်းမှု ကျူးလွန်ခဲ့သော တစ္ဆေသည် အစဉ်ခြောက်၍ နေပေပြီ။

သူ၏ ပြစ်မှုအတွက် ဒါထက်မက ကြီးမားသော အပြစ်ဒဏ်ကို သူခံယူထိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မတရားသူ ယုတ်မာသူတို့အား အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရသော ဘဝ၏ တရားသူကြီး မဟုတ်ပါပေ။ ဤလောကဝယ် မောင်ဖေမောင်ထက် ယုတ်မာသော အမှုများကို ကျူးလွန်ပြီး အပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်ကင်းနေသူတို့ အမြောက်အမြားပါပင်တည်း။

မကြေးအုံထဲသို့လည်း အကျိုးအကြောင်းစုံ စာရေးလိုက်ပါသည်။ တတ်နိုင်လျှင်သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ထက် စောနိုင်သမျှစောစွာ ပြန်လာဖို့ ထား၏။ ကလေးကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာရန် စာရေးလိုက်ပါသည်။ ။

(၁၄)

ဤနေရာ၌ သဘာဝ ရာသီဥတုသည် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အပြောင်းအလဲ မရှိလှ။ ဆောင်းတွင်လည်း အညာဆောင်းပေမို့ ခိုက်ခိုက်တုန်အေးချမ်းလှသည်မှာတော့ မှန်၏။ နှင်းမှုန်များ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျလာပေမယ့်လည်း ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ဆီမှ နေဝန်းထွက်လာလျှင် ပူနွေးလာပြန်သည်။

အရှေ့မြောက်လေမှာမူ အေးမြစွာ တစ်နေ့လုံး တိုက်ခတ်နေတတ်ပေသည်။ မြက်ခင်းများပေါ်တွင် နွားများ၊ သိုးများ၊ ဆိတ်များ တရွေ့ရွေ့ ရွှေ့ရှား၍ မြက်များစားနေသည်ကို မြင်ရလျှင် မိကြေးအုံငယ်စဉ်က ဤမြက်ခင်းပေါ်တွင် အမွှေးတွန့်လိပ်သော သိုးငယ်လေးများနှင့်အတူ ပြေးနေသည်ကို မြင်ယောင်မိ၏။ ထား၏ သားငယ်သည် ဤမြေပေါ်သို့ ရောက်လာပါလျှင် မကြေးအုံ ငယ်ငယ်ကလိုပင် ပြေးလွှားဆော့နေပေဦးမည်။ နွေမှာလည်း ပူအိုက်ခြောက်သွေ့သော အလယ်ပိုင်းဇုန်ဖြစ်ပေမယ့် ပခုက္ကူ၊ မြင်းခြံတို့လို သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက် လေပူကြီးများအောက်တွင် နေရသည် မဟုတ်ပေ။ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်၏ အနိမ့်ကြောင့်ပေလော။ ဆည်မြောင်းများ ရေသွင်း

၍ စိုက်၍ စိမ်းလန်းသော ဥယျာဉ်ခြံမြေများ ရှိ၍လားမသိ၊ သက်တောင့်သက်သာနှင့် အအေးဓာတ် နည်းနည်းရှိသော နေရာပါပင်တည်း။

မိုးမှာတော့ အောက်မြန်မာပြည်လို နေ့ညမစဲ မိုးမည်းကြီးတွေ နှင့် လုံးထွေးနေသည်မဟုတ်။ သင့်တင့်မျှတသော မိုးရေချိန်ရှိသော ဒေသလေးဖြစ်၏။ ဤနေရာလေးကို ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ကာ နေလာခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း တစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းစွာ အချိန်များကို ကုန်လွန်နိုင်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ဤနေရာ ရောက်စက ထင်ခဲ့မိသော်လည်း နေပြီးခဲ့သမျှ ကျွန်တော်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်လှန်စဉ်းစားတိုင်း ပြောင်းလဲလိုက် ရှုပ်ပွေလိုက်သည်မှာ အတော မသတ်နိုင်အောင်ပါပင်တည်း။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဆက်လက် နေလို ပေသေးသည်။ မကြေးအုံ ပြန်အလာကို မျှော်လင့်နေရပေဦးမည်။ သူနှင့်ပါလာမည် ဖြစ်သော မိဘမဲ့ ကလေးငယ်ကိုလည်း ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်မည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေသူဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့်များ မိဘမဲ့ကလေးများကို ကျွေးမွေးရသော အဖြစ်နှင့် ကြုံနေမှန်း မသိပါပေ။

ကိုသာဂေါင်က တစ်နံနက်တွင် သူ့ဆိတ်မကြီးအကြောင်း လာရောက်ပြောဆိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်သည် ပြုံးမိ၏။ ကိုသာဂေါင်သည် ငှက်ပျော့ခြံကို စောင့်ရှောက်ပေးရင်းမှ တစ်ဘက်မှ သူ့စီးပွား ရေးအတွက် မြက်များပေါ်၍ စားကျက်ကောင်းသော ဤနေရာတွင် သိုးနှင့်ဆိတ်များမွေးသည်။

သူ့ဆိတ်မကြီးတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်အပန်းဖြေတတ်သော ကန်နံဘေးသို့ ခေါ်ယူလာ၏။ ဆိတ်မကြီးမှာ ဝဝတုတ်တုတ်နှင့်

ချစ်စရာကြီးပါပင်တည်း။

‘ကျုပ်ဒီဆိတ်မကြီးကို ချစ်တာက တခြားဆိတ်တွေဟာ သူတို့ နို့ကိုသူတို့သားတွေပဲ စို့ရစေတယ်။ တခြားဆိတ်ကလေးတွေလာ စို့ရင် ကန်တတ်တယ်၊ သူကတော့ သူကလေးရော၊ တခြားဆိတ် ကလေးတွေရော၊ တစ်ခါတစ်ခါ သိုးလေးတွေ လာစို့တာတောင် ငြိမ်ပြီး တိုက်နေတာပဲ။ သူ့စေတနာကြောင့်ပဲလားမသိဘူး နို့ကလဲ အလွန်ထွက် .....’

ကျွန်တော်ကရယ်၍ နားထောင်မိ၏။ တိရစ္ဆာန် ဆိတ်မကြီး စေတနာကလည်း ချီးကျူးစရာပါပင်တည်း။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော် ထက် ဆိတ်မကြီးက သာမည်ထင်သည်။ ဆိတ်မကြီးသည် သူ့ကိုယ် ပိုင်နို့ကို သူ့ကလေးရော သူများကလေးပါ တိုက်ကျွေး၏။ ကျွန်တော် က မကြေးအုံကို ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်ဆိုပေမယ့် သူ့ငွေကြေးနှင့်သူ အခိုင်အလုံပါလာသူဖြစ်၏။ ယခုလည်း ထား၏ သားနှင့်ပတ်သက် ၍ ထားဖြစ်ခဲ့သမျှ ကျွန်တော်တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆမိ၍သာ ဤ ကလေးငယ်ကို ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်မည်ဟု တာဝန်ယူခြင်းဖြစ် ပေသည်။ ဆိတ်မကြီးကို ကိုယ်ကချည်း ကိုယ်နို့အကုန်ခံကာ သူများ သားသမီးကို ကျွေးမွေးရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်ဘယ်သို့ ရှိပါ မည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် ဆိတ်မကြီးကို ပွတ်သပ်ကာ ကြည့်နူး နေမိသည်။

‘အေးဗျာ၊ တိရစ္ဆာန်ပေမယ့်လည်း မေတ္တာစိတ်နဲ့ သူစိတ်က ဘဝင်ကျနေလို့ထင်ပါရဲ့ သူ့မျက်နှာက ဆိတ်မျက်နှာပေမယ့် အေးချမ်းလိုက်တာ .....’

ကျွန်တော်က သူ့ဆိတ်မကြီးကို ချီးကျူးလိုက်၍ ကိုသာဂေါင်

ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

‘ဒီလိုရှိတယ် မောင်သက်ထွန်းရေ၊ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ‘ငါ’ဆိုတဲ့ စိတ်နည်းသွားတာနဲ့အမျှ အေးချမ်းလာတယ်။ ချစ်စရာ ဘာသုံးလာတယ် ထင်ပါရဲ့၊ မောင်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး.....’

သူသည် ကျောက်ဆည် ဝေဘူတောင်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ရင်း .....’

ကျုပ်ဖြင့် ဝေဘူဆရာတော် ဘုရားမျက်နှာကို သွားရောက်ဖူးတဲ့အခါ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားတာပဲ၊ ကိုယ်တော်ကြီးမှာလဲ ‘ငါ’ ဆိုတဲ့စိတ် ကုန်ခန်းနေပေလိမ့်မယ် .....’

‘အဖြစ်တော့ မပြောချင်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ဝေဘူတောင်ကြီး တစ်တောင်လုံး အနားကပ်နေတာတောင်၊ ဝေဘူချောင်ကို တရားအားထုတ်ဖို့ တစ်ခေါက် မရောက်မီဘူး အလည်ပတ်သာ ရောက်သွားမိတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကမှ ဆိုးတာ၊ တစ်ယောက်တည်းသာ နေတယ်၊ ဘာဇယားတွေ ရှုပ်နေမှန်းမသိပါဘူးခင်ဗျား .....’

ကျွန်တော် ညည်းညည်းညူညူ ပြောလျှင် သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၏။ ကျွန်တော့်အပါးတွင် ထိုင်လိုက်ကာ စကားကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆက်ပြောနေတော့သည်။

‘မောင်သက်ထွန်း ထားဆုံးသွားပြီး ရန်ကုန်က ပြန်လာတော့ ကျုပ်ကတောင် ဝေဘူချောင်သွားပြီး တရားအားထုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းဦးမလို့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်က တစ်မျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမခိုင်ပဲ၊ သူများ တရားမဟောချင်ဘူးကွဲ .....’

ကိုသာဂေါင်သည် ကျွန်တော့်ထက် တရားရှိပေသည်။ ‘ကျုပ်မှာတောင် ဒီသိုးကလေး ဆိတ်ကလေးနဲ့ ဒီတံစုတ်ကလေး မစွန့်နိုင်ပဲ မောင်သက်ထွန်းကို တရားပြလို့ အပိုပဲလေလို့၊ မောင်သက်ထွန်း

တို့မှာ ကားနဲ့ ခြံနဲ့၊ အိမ်နဲ့ ဘယ်နယ်စွန့်ပြီးသွားနိုင်မှာလဲ ဆိုပြီး တရားမပြတော့ဘူး၊ မိဖွေကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီသံသရာလည်ဦးမလဲ မသိဘူး .....’

ကျွန်တော်ကလည်း ပြုံးမိပါသည်။

‘ကိုသာဂေါင်ရာ၊ ခင်ဗျား မိဖွေကြီးရှိလို့ သံသရာလည်နေဆို ဟုတ်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ မိဖွေလဲမရှိ၊ မိသောလဲမရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော်မနိုင်လို့ ထင်ပါရဲ့နော် .....’

‘အေးကွယ် တို့တရားတွေဟာလေ စင်စစ်တော့ တို့ကိုယ်မှာ ဘဲရှိပါတယ်ကွယ်၊ တရားတွေလို့ အေးမြတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့နိုင်သွားတာကိုး၊ ဒါကြောင့် အေးချမ်းတာပဲ။ စကားပြောရင်း ကျုပ်ကိုယ်တွေ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်.....’

ကိုသာဂေါင်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဒီခြံမြေကို မရောက်ခင်တော့ မြင်းခြံမှာ ကျုပ်ကပဲ လေးဝါလေးနယ်ဆင်းလုပ်တယ်၊ အစိုးရဘက်က နိုင်ငံရေးသမားတွေ စည်းရုံးရေးအတွက် တရားဟောဖို့ ရောက်လာရင်လေ သူတို့မှာ မော်တော်ကား အနက်ကြီးတွေ စီးလို့ ဝတ်ထားလိုက်တာလဲ ကြော့လို့ မော့လို့ သူတို့က ကျုပ်တို့များ တရားဟောရင် ဘယ်လိုချွေတာရမယ်၊ လောဘကို ဘယ်လိုသတ်လို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မရှိပဲ၊ လူတွေဟာ တပြေးတည်းတစ်ညီတည်းမျှတရမယ်၊ ဟောလိုက်တာ ဝက်ဝက်ကွဲလို့ ..... သောင်းကျန်သူတွေ ကျုပ်တို့ရွာသိမ်းသွားပြန်လို့ သူတို့တရားနာရင်လဲလေ ဘုံလယ်ယာ မြေဟာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ဆိုလား၊ အဆုံးတော့ ငါပိုင်၊ ငါလယ်၊ ငါယာဆိုတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ စိတ်မရှိရဘူးပေါ့လေ၊ ဖိမ့်မခံချင်ရဘူးပေါ့လေ၊ သူတို့ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုနိုင်ငံခြားက ဆွယ်တာဝတ်ပြီး စီးကရက်

ဘုရားဖွားခဲ့ အမလေး ကျုပ်ရယ်ချင်လိုက်တာ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲတော့ ဒီသူငယ်တွေ သူတို့ကိုယ်လည်း သူတို့မနိုင်ဘဲ ကျုပ်တို့ကိုချင်း လာလာလာ တရားဟောနေတာပဲ .....

ကျွန်တော်က လက်ကာရင်း 'ကိုသာဂေါင် ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ဆော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် တောခိုကွန်မြူနစ်လူထွက်ပေမယ့် အဲဒီနိုင်ငံခြား ဆွယ်တာဝတ်ပြီး စီးကရက်တဖွားဖွားထဲ မပါဘူးနော် .....

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောကာ .....

'စိတ်မရှိပါနဲ့၊ မော်သက်ထွန်းလို လူတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ လူတွေကတော့ မောင်းတောခိုခို၊ မခိုခို အဲဒီဟိုလူတွေရော ဒီနေ့ထိလူတွေရော အတူတူပဲ၊ သူတို့ကဖြင့် ကားနက်ကြီးတွေနဲ့ တိုက်ကြီးပေါ်က မဆင်းနိုင်သေးဘဲကျုပ်တို့ကို ချည်းသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကွားခိုင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ဘာစည်းရုံးရေးအတွက် ညာ စည်းရုံးရေးအတွက် လာနားထောင်ပါဆိုဆို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး .....

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ဖြေညင်းစွာ ညှိတ်လိုက်ပါ၏။

'ကျွန်တော် တရားဟောတဲ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ မနေပါဘူး ကိုသာဂေါင်၊ ဒီနေ့ထိလဲ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်မနိုင်လေတော့ အပူတွေနဲ့ လောင်ကျွမ်းနေဆဲပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ သူများကို တရားဟောမိမလား မသိဘူး၊ အခုတောင် ခင်ဗျား ဆိတ်မကြီးကြည့်ပြီး ဒီဆိတ်မကြီးကို ကိုယ့်အိတ်ထဲက အကုန်ခံပြီး သူတစ်ပါးသားသမီးကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုရင် ဆိတ်မကြီးလောက်မှ စေတနာကောင်းပါ့မလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ် သံသယ ရှိမိသေးတယ် .....

သူ့ဆိတ်မကြီးဆီ စကားဦးပြန်လှည့်လာမှပင် ငြိမ်သက်ဝပ်နေသော သူ့ဆိတ်မကြီး၏ အကျောကို တယုတယ သပ်နေပါတော့သည်။

ကိုသာဂေါင်တို့ အုပ်စုကိုမူ ထားတွင် သားငယ်လေးကျန်ရစ်ကြောင်း မောင်ဖေမောင်နှင့် ထားဖြစ်ပျက်ကြပုံ အကြောင်းများကို ကျွန်တော်ဘာမှ ပြောမပြတော့ပါ။

မကြေးအံ့ သူလက်ထပ်မည့်သူနှင့်အတူ ပြန်လာမှပင်ထင်ချင်သလို ထင်ကြပေတော့။ အချိန်အရွယ် အသက်များလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ကြပြီကိုး။

ကျွန်တော်သည် ယခင်ကမူ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သည်။ ဘယ်သူဝေဖန်တာကို စဉ်းစိလေးမျှ မခံနိုင်သလို ဖြစ်မိ၏။ ယခုတော့ လောကထဲလှိုင်းတို့ ပုတ်ခတ်သည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်ခေါင်းလည်း လောကခဲရေတို့ ရွံ့စို့ခံခဲ့ပြီ။

တောခိုစဉ်က ဇွဲတွေမာတွေနှင့် လုပ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း မအောင်မြင်သည့်အပိုင်းတွေကလည်း ရှိခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့မှာ ယုံကြည်ချက် လေးလေးနက်နက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း အောင်မြင်သည်မအောင်မြင်သည်ဆိုတာတွေကတော့ ကိုယ်ထင်သလို မဟုတ်ပါပေ။ အကြောင်းတရားဆိုသည်ကလည်း ရှိပေသေးသည်။

ကာလကြာမြင့်သော် ဤနေရာတွင် ခေါင်းဖွေးဖွေးဖြူနေသော ဦးသက်ထွန်းဆိုသည့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ကလေးတို့ပုံပြင်လုပ်၍ ပြောဆိုကြပေဦးမည် မဟုတ်ပါလော။ ထိုထက် ကြာမြင့်၍ နောင်တစ်ခေတ်ပြောင်းလျှင်မူ ဤခေါင်းဖြူသော အဘိုးအိုကြီးကို မကြေးအံ့၏ သားမြေးဖြစ်တို့ပင် မေ့လျော့ကြကုန်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်ပါဦးမည်းနည်း။ ယခုခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ရိုနေဆဲ အချိန်မှာသာ ကျွန်တော်မှာ ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုဖွယ်ကိစ္စများ
ကို ခြွေလိုက်ရသည်ဖြစ်ခြင်း။ အိမ်နီးနားချင်း လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ
ဖြစ်အောင် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းမှ ကင်းအောင် လုပ်လိုက်ရသည်
ဖြစ်ခြင်း။

မေ့လျော့ခံရသော အဘိုးအိုကြီး ဘဝရောက်သွားတော့ကော
စင်စစ် ကျွန်တော့်စိုးရိမ်သောကတို့နှင့် လုပ်ဆောင်သမျှ ဘို့သည်
လည်း ဘာမှ ဟုတ်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်
ကို ကျွန်တော်မေးမိ၏။ 'ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်
နေခြင်းလား။ ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေခြင်း
ပေလား' ဤ မေးခွန်းကို ကျွန်တော်မေးသာ မေးရဲသည်။ မဖြေရဲပါ။

မဖြေရဲသူတစ်ယောက် အနေနှင့် ယခုသော် ဘယ်သူ့အပေါ်
မှာမှ မှားခြင်း မှန်ခြင်းစသည်တို့ကိုလည်း မဝေဖန်လိုတော့ပေ။
အပြစ် မတင်လိုတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအသက်
ဤအရွယ် ဤရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် ဤကိစ္စတစ်ခုအပေါ်တွင်
မှန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိခဲ့၏။ ဟိုအသက် ဟိုအရွယ်ရောက်၍ ဟိုရှု
ထောင့်မှ ကြည့်သောအခါ တစ်ခါက မှန်သည်ထင်ခဲ့သော ကိစ္စ
သည် အမှားတွေ ဗလပွနှင့် တွေ့နေရပြန်တော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အမှားအမှန်ကို သူတစ်ပါးအပေါ် ဝေဖန်
ပိုင်းခြားသော ပညာရှိကြီးလည်း ကျွန်တော်မဖြစ်လိုတော့ပါပေ။
ကျွန်တော်၏ ကျန်သော သင်တန်းလေးတွင် အပြစ်ကင်းစွာ သောက
ကင်းစွာ နေသွားလိုပါတော့သည်။

ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စများအတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ကြေးမုံဝယ် အရိပ်
မထင်အောင် ကျွန်တော်ခဏခဏ ဆေးကြောပစ်မိ၏။ စင်ကြယ်

သည့်အခါလည်း ရှိ၏။ မစင်ကြယ်သည့် အခါလည်း ရှိ၏။

ပြင်ပလောကနှင့် ကျွန်တော်ဘဝက မတန်ခွဲပေ။ ခေတ္တခဏ
မျှ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်မိသော အချိန်တွင် ကျွန်တော်ဦးခေါင်းကို
ပြန်ဝင်သွားစေရန် တင်းပုတ်နှင့် အရိုက်ခံလိုက်ရ၏။ အစအကျိုးပေး
ကတည်းက သူတကာလို လောကီစည်းစိမ်ကို မခံစားနိုင်ဆိုသည်ကို
သိပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်က ရှည်၍ ဤခင်တန်းကုန်မြေမှ ကျော်
ကာ ခရီးထွက်မိပေသကဲ့သို့။

ယခုသော် ကျွန်တော့်ကိုယ်သာ ကျွန်တော်ထပ်ကာ ထပ်ကာ
အပြစ်တင်မိပါသတည်း။

(၁၅)

နောက်တစ်ပတ်တွင်မူ ကျွန်တော်အိမ်သို့ ဧည့်သည်လူငယ် တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုသူငယ်ရောက်လာသည်မှာ အံ့ဩစရာပါပင်တည်း။ ကျွန်တော်အားတစ်ယောက်တွေ့လိုသည်ဆို၍ ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်မှ ဧည့်ခန်းသို့ ကိုင်နေကျ တုတ်ကောက်ကို အားပြု၍ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် တွေ့ရသော သူငယ်မှာ မောင်ဖေမောင်တို့ အရွယ်လောက်ရှိပေဦးမည်။ သူငယ်၏ ကြည့်ပုံသည် စူးရှထက် မြက်၍ အသားညိုညို နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မျက်ခုံးထူထူဖြစ်သည်။ အရပ်မှာ မောင်ဖေမောင်တို့လို ဂင်တိုတို မဟုတ်။ မြင့်၍ လက်ပြင် အနည်းငယ် ကုန်းပေသည်။ မျက်နှာထားသည် အနည်းငယ်တင်းမာနေပုံရသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဝင်လာလျှင်တော့ လေးစားသော အနေနှင့် မတ်တတ်ရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

‘ထိုင်ပါကွယ် ..... ထိုင်ပါ။ ဦးလေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆို’ သူသည် ရောက်စက ထိုင်နေသော ကုလားတွင် ပြန်၍

ထိုင်ရင်း .....

‘ဦးလေးက ဦးသက်ထွန်းဆိုသူပဲနော် .....’ ဟု မေးပါသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ’

‘ကျွန်တော်နာမည်က အောင်ဇင်ပါတဲ့။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး ခင်ဗျား။ ဒါဦးလေးကြောငြာတဲ့ ကြော်ငြာတွေပါပဲလား .....

သူသည်ပင်အပ်နှင့် တွယ်ထားသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းနှစ်ခုကို ကျွန်တော်လက်ထဲသို့ ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများမှာ ထားနှင့် ကျွန်တော်လက်ထပ်စဉ်က မင်္ဂလာသတင်းအဖြစ် ကြေညာထားသော ဖြတ်ပိုင်းနှင့် ကျန်တစ်ခုမှာ အောက်တွင် ကျွန်တော် နာမည်ရေးထိုးထားသော ထား၏ နာရေးကြော်ငြာပင်ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ..... မောင်အောင်ဇင်၊ ဒီဖြတ်ပိုင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်က ဘာသိချင်လို့လဲ.....’

သူသည် ကျွန်တော်အား စူးရှစွာ ကြည့်နေသည်မှာ ကျွန်တော်အသည်းကို ထိုးဖောက်မတတ်ပင်တည်း။

‘ကျွန်တော်က ဆွေမျိုးလိုက်စပ်ရင်တော့ ထားရဲ့ တူတစ်ယောက်ပေါ့၊ သွေးတော့ အတော်ဝေးပါတယ်။ ခု ကျွန်တော်သိချင်တာက ထားဘယ်နေရာမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့သလဲ၊ ထား အုတ်ဂူကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ် .....

သူ့အသံသည် မာလာ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်မှန်မှန် အမူအရာနှင့်ပင် တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာ သူ့ကို ကြည့်နေမိ၏။

‘မောင်အောင်ဇင်က ထားရဲ့ အုတ်ဂူကို ကြည့်ချင်တယ်ပေါ့ .....

‘ဟုတ်တယ် ..... ဟုတ်တယ် .....

သူ့အသံသည် ဗာမြီမာနေတော့သည်။ ဪ ..... ဤ သူငယ်နယ် ဘယ်လိုသဘောထားနှင့် ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့၍ ကျွန် တော်ကို ဘာကြောင့်များ ခက်ခက်ထန်ထန် ဆက်ဆံပါသနည်း။ ကျွန်တော်ကမူ စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ အေးဆေးသောအသံနှင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

‘သူ့အုတ်ဂူတော့ ဒီမှာ မရှိဘူးကွယ့် .....’

သူငယ်၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်းတောက်၍ မျက်နှာ များရဲလာ၏။

‘ထားမှာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း မရှိဘူး၊ တစ်ကောင် ကြွက်ဆိုပြီး ဦးလေးတို့က ပစ်စလက်ခတ် လျစ်လျူရှုနေလိုက်တာ ပေါ့လေ၊ ထားဟာ ခွေးသေ၊ဝက်သေ သေရတာပေါ့ ဟုတ်လား.....’

ကျွန်တော်သည် လက်ကာလိုက်ကာ သူ့ဒေါသကို ငြိမ်းစေ ရ၏။ ကျွန်တော့်အမူအရာရော အသံရော တတ်နိုင်သလောက် အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်အောင် ချုပ်တည်းလိုက်ရပြန်သည်။

‘ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး စကားပြောပါမောင်၊ ဦးလေးအသက် ငယ်သေးပေမယ့် ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်မို့ ဒေါသထွက်လို့ မရပါ ဘူး၊ ဦးလေးကို ဒေါသထွက်ပေမယ့်လဲ မောင်အဖို့ အပိုဖြစ်နေ မှာပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ပါ။’

ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း ‘ဒေါ်ဒေါ် ..... ဧည့်သည်ရော ကျွန်တော်ရော သောက်ဖို့ လိမ္မော်ရည်အေးအေး နှစ်ခွက်ယူခဲ့ပါ’ဟု ပြောလိုက်ရသေးသည်။

‘လိမ္မော်ရည်လဲ သောက်ပါ။ စကားပြောပြီးလို့ ရှိရင်လဲ ဦးလေးအိမ်မှာ မိတ်ဆွေဧည့်သည်တစ်ယောက်လို နားနေပြီးမှ မောင် အောင်ခင် သွားလိုရာကို သွားပါ။ ဦးလေးအဖို့ လူသတ်မှုလို

လျှို့ဝှက်ထားစရာ ဇာတ်လမ်း မရှိပါဘူး၊ မောင်ကိုကြည့်ရတာ ထားအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ ဇာတ်လမ်း မရှိပါဘူး၊ မောင်ကို ကြည့်ရတာ ထားအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရဲတင်မဟုတ် မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ဦးလေးဟာလဲ မောင်လိုထပ်တူ ဝေဒနာ ခံနေရ ပါတယ်ဆိုရင် မောင်အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်ပါလိမ့် မယ် .....’

သူငယ်သည် မျက်နှာထားပျော့ပျောင်းသွားကာ သူ့ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်သို့ မှီလိုက်၏။

‘ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးသက်ထွန်း၊ ကျွန်တော် ထားအတွက် စိတ်မ ကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ၊ ထားဘဝအဆုံးသတ်ဟာ ကလေးကချေ ကစဉ် ကလျား ဖြစ်သွားတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် အစပေါ်အောင် ကျွန်တော်လိုက်တာပါ၊ ရုတ်တရက် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လည်း ဦးလေး ကို မြင်မြင်ခြင်း ဒေါသထွက်မိသွားလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ .....’

‘ဖြစ်ရမယ်လေ .....’

ဒေါ်ရှမ်းမ လိမ္မော်ရည် နှစ်ခွက်ယူလာ၍ ကျွန်တော်သူ့ကို တိုက်လိုက်ပါသည်။

‘ဖြစ်ရမယ်ပေါ့ ..... ဦးလေးအပြစ်မဆိုပါဘူး၊ မောင်အောင် ဇင်သီချင်ပေမယ့် ဦးလေးကိုယ်တိုင် ထားဘယ်နေရာမှာ သေတယ် ဆိုတာ မသိပါဘူးမောင်၊ သူ့အုတ်ဂူဝေးလို့ မြေပုံလဲ ဦးလေးမတွေ့ ရသေးဘူး၊ တစ်ခု မောင်ရင် စဉ်းစားပါ၊ ထားကို ဦးလေးဟာ ကလေးကချေ ဆက်ဆံမှ ဒီသတင်းစာဖြတ်ပိုင်းအတိုင်း လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်မလား ဆိုတာ မောင်စဉ်းစားပါ .....’

သူသည် လိမ္မော်ရည် သောက်ရင်း တွေ့နေ၏။

‘လက်ထပ်တုန်းကလည်း ရန်ကုန်မှာ ဧည့်ခံလက်ထပ်ပြီးမှ

ဒီ ကျောက်ဆည်မှာလဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးစံအတိုင်း ဦးလေးလူသိရှင်ကြား ကြော့ညာခဲ့ပါသေးတယ်။ မောင်စကားပြောရာ ရှိတယ်။ ဒီလက်ထပ် မယားတစ်ယောက်လုံးသေတော့ ဦးလေးခွေးလေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်လေးတစ်ကောင် သေသွားသလို ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့အုတ်ဂူလေးတောင် မပြနိုင်ဘူးလို့ မေးစရာရှိတယ် .....'

သူသည် ကျွန်တော့်စကားများကို စိတ်ဝင်စားလာပါသည်။ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

'ထားအကြောင်းက မလှလေတော့ မပြနိုင်ခဲ့ဘူးမောင်ရင်.....'

ကျွန်တော့်အသံများမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် စကားကို လက်စသတ်လိုက်ရပါသည်။

'မောင်ရင် ဆက်လက်ထောက်လှမ်းလိုတယ်၊ စုံစမ်းလိုတယ် ဆိုရင် ဦးလေး သူသေဆုံးရတာကို မျက်မြင်တွေ့ကြတဲ့သူတွေဆီ ညွှန်လိုက်နိုင်ပါတယ် .....'

'ခင်ဗျာ ..... ဒီလိုဆိုလဲ ကျွန်တော်သွားပါမယ်၊ ကျွန်တော် သိတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရွှေတောင်ကနေ ပဒေါင်းကူးတဲ့ ကူးတိုသင်္ဘောပေါ်မှ ထားကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်တယ်တဲ့၊ ကြာပါဘီ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ထဲကပဲ။ ဒါပေမယ့် ထားက သူ့ကိုမသိသလို လုပ်နေတယ်တဲ့၊ ထားဟာ တက္ကသိုလ်ဆရာမ တစ်ယောက်ဆိုတော့ လူသိများပါတယ်၊ နေရာအနှံ့ တပည့်ကလဲပေါ့ပါတယ်၊ နောက်မကြာခင် သတင်းစာထဲ နာရေးကြော်ငြာဖတ်ရပြန်တော့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ဆက်မကောင်းဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ဆုံးသလား စုံစမ်းတော့လဲ မသိရ၊ ကျောက်ဆည်မှာ ဆုံးသလားဆိုတော့လဲ ဒီအနားတစ်ဝိုက်က ထားဆုံးကြောင်းကို သတင်းစာထဲဖတ်ရလို့ ကျွန်တော်သိသလို သူတို့သိရတာက

လွဲပြီး မသိဆိုတော့ ဂရုစိုက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ထားဆုံးရတာဟာ သင်္ကာမကင်းစရာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဦးသက်ထွန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ထားကိုများ ပစ်ထားသလားဆိုတဲ့ အထင်လဲ ကျွန်တော်ရှိလို့ ဦးလေးကို တွေ့တွေ့ခြင်း မပြေမပြစ် ဆက်ဆံမိတာပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ .....'

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သူ့စကားကို နားထောင်နေပါသည်။

'သူ့အကြောင်းကိုရော နောက်ထပ် ဦးလေးဘာသိပါသေးလဲ.....'

'ဦးလေးသိတာတော့ အများကြီးပေါ့ ..... မောင်အောင်ဇင်၊ ဒါပေမယ့် ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်တဲ့ ဦးလေးရော၊ မောင်ရော မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်မဲ့ စကားလုံးတွေ ဦးလေး မပြောပါရစေနဲ့လား .....'

'ဒီလိုဆို ခင်ဗျား ..... ဦးလေးညွှန်ကြားမယ်ဆိုတဲ့ လူဆီကို ကျွန်တော်သွားပါရစေ .....'

'ကောင်းပါပြီ၊ ထမင်းလေး ဘာလေးစားပါဦး၊ ဦးလေးအိမ်မှာ နားသွားပြီးမှ ခရီးဆက်ပါ .....'

'ရှိပါစေတော့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်တွေရှိသေးလို့'

ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ခန်းထဲဝင်သွားကာ မောင်ဥက္ကာထံသို့ စာတစ်စောင်ရေး၍ မောင်အောင်ဇင်လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။ သူငယ်သည် စာကိုယူ၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။

တော်ပါသေး၏။ ရူးရှူးရှားရှားနှင့်ပေါက်လာသော သူငယ်ကျွန် တော့်ကို သတ်မသွားသည်မှာ ကံကောင်းပေတော့သည်။ ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ပေပဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်း တရားခံဘဝ ရောက်ရ

တော့မလို ဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ အကြောင်းမလှ ရှာသူ ထားအကြောင်းကို ကျွန်တော့် ခရေစေတွင်းကျ ပြောမပြလိုတော့ပါပေ။ သူသိလို၍ စုံစမ်းရင်းမှ သူ့ဟာသူ သိလျှင် သိပေစေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

နောက်အပတ်ထဲတွင် မကြေးအုံထဲမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာပါသည်။

ဦးလေး

ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့က လူတစ်ယောက် ကိုဥက္ကာဆီကို ရောက်လာတယ်။ ဦးလေးစာလဲ သူ့လက်ထဲမှာ ပါတယ်။

သူတွေ့ချင်တဲ့ မမထားမြေပုံကိုလဲ ကိုဥက္ကာက ပြလိုက်ပါတယ်။ သူသိချင်တဲ့ မမထားအကြောင်းကိုလဲ ကိုဥက္ကာက သိသမျှ ပြောပြလိုက်တယ်။

မကြေးအုံနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကိုဥက္ကာက ခေါ်လာတော့ ဒီလူဘယ်သူ ဖြစ်နေလဲ သိလား၊ မကြေးအုံ တစ်ခါတုန်းက ဦးလေးကို ပြောပြတဲ့ မမထားရဲ့ ပထမဆုံး ချစ်သူတူတော်မောင်ပေါ့။ မကြေးအုံရဲ့ ပုံပြင်ထဲမှာတော့ မိကျောင်းကြီးအဖြစ် ပါခဲ့တဲ့လူလေ။ သူကမေးတာနဲ့ မမထားမသေခင်က မကြေးအုံကို ပြောခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေ သူ့ကို အားလုံး ပြောပြလိုက်တယ်။

ခုချိန်ခါမှာတော့ သူ့အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားပုံ ရပါတယ်။ မကြေးအုံကိုလဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ အတိတ်အတွက် တောင်းပန်တယ်။ ဦးလေးကိုလဲ အထင်လွှဲမိသမျှ တောင်းပန်တဲ့အကြောင်း စာရေးလိုက်ပါတဲ့။ သူမမထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရွယ်ပြောင်းလဲတာနဲ့ အမျှ စိတ်ထဲမှာ တနဲ့နဲ့နဲ့ ခံစားရတဲ့ဝေဒနာတွေ ပျောက်အောင် မမထား

ကလေးကို သူ့စောင့်ရှောက်ပါရစေတဲ့။

ကိုဥက္ကာနဲ့ မကြေးအုံက နောက်ကျသွားလို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီကလေးကို ဆက်လက်မွေးဖို့ တာဝန်ယူတဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

သူလဲ စိတ်ကောင်းပုံမရဘူး ပြန်သွားလေရဲ့။

ဦးလေးနေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါနော်၊ မကြေးအုံတို့ ပြန်ရက်နီးလာပြီ။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ
မကြေးအုံ

ကျွန်တော်သည် မကြေးအုံစာကို ဖတ်ကာ စိတ်ထဲဟင်းချ မိပါတော့သည်။ ထားဇာတ်လမ်းမှာ ဤနေရာတွင် ပြီးသွားပေပြီ။ သူ၏ သားငယ်ပြန်လာချိန်ကိုသာ ကျွန်တော်အေးဆေးစွာ စောင့်နေရမည်ဟု ထင်နေဆဲ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်၍ လာပြန်ပါသည်။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ ကန်ပေါင်ရိုးတွင် မထိုင်ဘဲ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကြိမ်ကုလားထိုင်လေးများချကာ အေးအေးဆေးဆေး ရေခွေးကြမ်းသောက်နေပါသည်။ ဒေါ်ရှမ်းမကလည်း အပါးတွင် ထိုင်၍ လက်ဖက်သုတ်စားနေဆဲ။ ခြံဝမှ လူငယ်နှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။

တစ်ယောက်မှာ မောင်အောင်ဇင်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်မှာ မောင်ဖေမောင်ဖြစ်ပါသည်။

'လာကြဟေ့ လာကြ၊ ဒေါ်ဒေါ် ကြိမ်ကုလားထိုင် နှစ်လုံး သွားယူပါဦး.....'

ဒေါ်ရှမ်းမသည် နေရာမှ ထသွားကာ ကြိမ်ကုလားထိုင်များယူ၍ ဧည့်သည် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို နေရာပေးလိုက်ပါသည်။

သူတို့သည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

‘ဦးလေးကို မိတ်ဖွဲ့ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မောင်အောင်ဇင်၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံကို ဝယ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာပြတာ၊ ဦးလေးနဲ့ နောက်အိမ်နီးချင်းဖြစ်ရမှာမို့ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးတာပါ .....’

ကျွန်တော့်မှာ အိုးတို့အန်းတန်းနှင့် ဖြစ်ရင်း မောင်အောင်ဇင်ကို ကြည့်နေမိ၏။ မောင်ဖေမောင်၏ စကားအရ၍ဆိုသော် ကျွန်တော်နှင့် မောင်အောင်ဇင် ဇောစီးစွာက တွေ့ခဲ့ကြသည်ကို သူသိဟန်မတူပေ။

မောင်အောင်ဇင်သည် ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်၏။

‘ကိုဖေမောင် ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မလိုဘူး။ ကျွန်တော် ဦးသက်ထွန်းနဲ့ တွေ့ဖူးပြီးသား’ ဤနေရာတွင် ခဏစကားစပြတ်သွားကာ မောင်အောင်ဇင်မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သောအသွင်သို့ ပြောင်းသွားတော့သည်။ ‘ပြီးတော့လေ ..... ဒီမြေပေါ်မှာ မင်း မင်းဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ငါအားလုံး သိပြီးသား သိလား .....’

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွား၏။ မောင်ဖေမောင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ရှမ်းမကတော့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ မောင်အောင်ဇင်သည် ထ၍ ထိုးတော့ မလိုပင် ဒေါသနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘မင်းဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းဟာမင်း ဖွင့်ပြောမလား ငါက ပြောရမလား .....’

‘ဘာလဲကွ၊ ငါ့ဘာဖြစ်ခဲ့ရမှာမို့လဲ၊ မင်းပြောတာတွေ ငါတစ်ခု

နားမလည်ဘူး .....’

‘ဟဲ ..... ဟဲ ..... နားမလည်ဘူးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကြောင်သူရဲ့၊ ဦးလေးကို ခုချက်ချင်း ဖွင့်ဝန်ခံလိုက် .....’

‘ငါမသိလို့ မသိဘူးပြောနေတာပေါ့ .....’

‘မင်းမသိရင် ငါက ပြောရမှာပေါ့၊ မမထားနဲ့ မင်းဒီမြေပေါ်မှာ တွေ့ပြီး မမထားကိုယ်ဝန်ရှိတယ်လဲ သိရော မင်းက မိုးကုတ်လစ်ပြေးတာမို့လား။ ပြောစမ်း .....’

‘ဘာကွ .....’

မောင်ဖေမောင်သည် တစ်ချစ်တစ်မျက်နှာပျက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထိုက်လိုက်၏။

‘သူ့လင်နဲ့ သူရတဲ့ကလေး၊ မင်းက ဘာ ငါ့လာစွပ်စွဲရတာလဲ .....’

‘ဟေ့ကောင်..... ခုချက်ချင်း မင်းထိုင်လိုက်၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ..... ဘာလဲ .....’

မောင်အောင်ဇင်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ယူကာ ချိန်လိုက်သည်။ သေနတ်ကို တွေ့သောအခါ မောင်ဖေမောင်သည် ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

‘မောင်အောင်ဇင် ဒေါသကြီးရင် မှားမယ်နော်.....’

ကျွန်တော်က ဝင်တား၏။ ဒေါ်ရှမ်းမက ဘုရားတနေ၏။

‘အသာနေ ဦးလေး၊ ဒီကောင်က ဘုရားလေး။ တရားလေး လုပ်နေတဲ့ လူအပေါ်ကျရင် တယ်ဗိုလ်ကျတယ်၊ ကဲ ဒီတော့ ငါက သေနတ်ပြရတာပေါ့၊ မင်းက သေနတ်ဆာလာမှကိုး၊ မင်းယုတ်မာလို့ မမထားအဖြစ် ဘယ်လောက်ဆိုးရသလဲ သိလား .....’

‘မောင်ရင်ရယ် ဟုတ်ရင် ဟုတ်တာကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ။’

ဒီဘက်ကို မောင်ရင်ကလဲ သေနတ်ကြီးချလိုက်ပါဦး .....

ဒေါ်ရှမ်းမက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဝင်တောင်းပန်၏။

‘မချဘူး၊ မချဘူး၊ မင်းသတ်ပြီးမှ ငါစက်တိုင်တက်မယ်၊
မင်းတို့ ယုတ်မာပုံမျိုးက ဥပဒေနဲ့ ဖမ်းမရတိုင်း မင်းတို့က ဇက်ရဲ
တယ်၊ ငါ့လို သေနတ်သမားနဲ့တွေ့မှ အေးမယ် .....

ကျွန်တော်သည် မနေသာတော့ပြီ။

‘ဒီမှာ မောင်ဖေမောင်နဲ့ မောင်အောင်ဇင်၊ ဦးလေးမြေပေါ်မှာ
တော့ သွေးမြေကျမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဦးလေးတရားမျှတမှုနဲ့ အားလုံး
စိတ်ချမ်းသာမှုကို မြင်ချင်တာတော့ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သွေးထွက်
မှာကို ဦးလေး မလိုလားဘူး .....

‘မောင်ဖေမောင် .....

ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်လျှင် မောင်ဖေမောင်သည် ကျွန်တော့်
ဘက်ကို လှည့်လိုက်၏။

‘ဦးလေးပြောမယ်၊ မင်းတို့ မမထားကို လက်မထပ်ခင်က
ဦးလေးဟာ ကလေးရနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဒါပဲ
ဦးလေးပြောပါရစေ .....

မောင်ဖေမောင်သည် တစ်ချက် မောင်အောင်ဇင်မျက်နှာကို
ကြည့်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာထား ပြောင်းသွားတော့သည်။

‘မင်းသေနတ်ကြီး သိမ်းလိုက်ပါကွာ’

သူ့လေသံသည် ပျော့သွား၏။

‘မမထားနဲ့ ကျွန်တော် မှားခဲ့မိတယ် ဦးလေး .....

သူ့ဒါပင် ပြောကာ မျက်နှာအောက်ချလိုက်၏။ မောင်အောင်
ဇင်သည်လည်း သူ့သေနတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်သွင်း၍
ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

‘ဒါလောက်နဲ့ ဘာပြီးမလဲ ဖေမောင်၊ ငါက အစအဆုံး
စိစဉ်လာခဲ့တာ၊ ဦးလေးတို့ ဒီဘက်ခြံကို ကျွန်တော်ဝယ်မယ်ဆိုပြီး
သူ့အဖေဆီက သူ့ကိုလွှဲပေးတဲ့ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာကို
တောင်းပြီး လာခဲ့တာ၊ ဒီလို များခေါ်မှဘဲ ဒီကောင်ပါလာတော့
တယ်၊ မင်း .....

မင်း စော်ကားတိုင်း မမထားက ခေါင်းငုံ့ခံသွား
ရပြီ။ ဘဝတုံးသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ ကောင်းမွေးဆိုးမွေ့ကို
ဟိုကလေးက ခံရမှာ သိလား၊ မမထားသေခါနီး ဒေါက်တာ ဥက္ကာတို့
လူစုနဲ့ တွေ့ပေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ရင် အဲဒီရိုးမတောင်ခြေမှ ဒီကလေးက
ဘယ်လောက်ကသီလင်တနိုင်မလဲ’

မောင်အောင်ဇင်သည် ဒေါနင့်မောနှင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေ
ပေသည်။

‘ကဲ ..... တကယ်ဆိုတော့၊ ကာယကံရှင် တကယ်အစော်
ကားခံရတာက ဦးလေးပါ မောင်အောင်ဇင်၊ ဒီအမှားတွေမှာ ဦးလေး
ပထမဆုံး ဆတ်ဆော့သူမို့ ဦးလေးကလည်း မောင်ဖေမောင်ကို ခွင့်
လွှတ်ပါတယ်၊ မောင်အောင်ဇင်ကလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ .....

‘အဲဒီ ..... ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အာယာတမထားပါနဲ့ ဆိုတာတွေ
အပေါ် ဒီကောင်တွေ အခွင့်အရေးယူပြီး ဒီကောင်မျိုးတွေက သိပ်
သောင်းကျန်းတာ၊ ငါကတော့ မင်းကို ဒီလို မလွှတ်နိုင်ဘူး ဖေမောင်၊
ခုမင်းမှာ ဒီမြေကို ရောင်းချပြောင်းလဲနိုင်ခွင့် အထွေထွေကိုယ်စား
လှယ်ပါဝါ ပါလာတယ်၊ ဒီတော့ ဒီမြေနဲ့ အိမ်ကို မမထားသားကို
လွှဲပေးမလား၊ မပေးဘူးလားပြော .....

‘ဖေဖေတို့ ရှိနေသေးတယ် .....

မောင်ဖေမောင်က ပြေ၏။

‘မင်းအဖေကိုလဲ အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်၊ မင်းကမြင်းကြော

အဲဒါအလဲ ပြောပြလိုက်၊ မင်းအဖေက မင်းအသက်နဲ့ ဒီမြေလဲ လိုက်ရတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပြီးသား၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ငါဟာ လူဆိုး နေရာကနေပြီး လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလာခဲ့တာ ဖေမောင်၊ ဒီအပြောင်း အလဲကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောင်းလဲချင်လား၊ သွေးထွက် ချင်သလား ပြောပေတော့ .....

‘အပြောင်းအလဲကို ဦးလေး သဘောကျပေမယ့် မင်သွေးတော့ မထွက်ပါနဲ့ မောင်ရင်တို့ .....

မောင်ဖောမောင်သည် အကြိတ်ရာမှ ‘ငါသားကို ငါနာမည် ပြောင်းပေးမယ်’ဟု ဆို၏။

‘ကဲ ..... ဦးလေး ဒီနေရာမှာ ဝတ်လုံမရှိဘူးလား.....’

ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်းပင် ဦးပန်းမောင်တို့ အိမ်ကို ငှားနေသော ဝတ်လုံဦးကျော်သက်ကို သွားသတိရ၏။

ဒေါ်ရမ်းမကို ဦးကျော်သက်ထံသို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ရ ပါသည်။

စာချုပ်အပြောင်းအလဲကို ဝတ်လုံရှေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ပြီးနောက် မောင်ဖေမောင် ထွက်သွားပါတော့သည်။

ထိုအခါကျမှပင် မောင်အောင်ဇင်သည် အေးဆေးစွာထိုင်ကာ ပြောပြ၏။

‘ကျွန်တော်ဦးလေးဆီက ပြန်သွားပြီး ကိုဥက္ကာနဲ့ မကြေးအုံ ဆီသွားပြီးစုံစမ်းတယ်၊ မမထားသတင်းအကြောင်းနံ့ကြားကတည်း က စိတ်မချမ်းမသာ သိပ်ဖြစ်တာပဲ၊ ဖေမောင်နဲ့ ကျွန်တော်က ကျောင်းနေဖက်ဦးလေး၊ သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ဒီလိုလိုက်လာ ဖြစ်အောင် သူတို့ခြံဝယ်မယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတာ .....

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းရှူရင်း ‘ခဏနားနေပါဦး မောင်

အောင်ဇင် ဒီအိမ်မှာ စားသောက် သွားပါဦး၊ ဦးလေးရင်ထဲ ထိတ်လန့်ပြီး ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ။ ကဲ ..... ကဲ ..... ဒေါ်ဒေါ် သောက်စရာ အေးအေး ယူခဲ့ပါဦး .....

ကျွန်တော် ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်ရမ်းမကလည်း သက်ပြင်း ကြီးချကာ ထသွားတော့သည်။

‘ဦးလေးတို့မြေပေါ်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒီကောင်က အကျင့်ယုတ်လွန်းလို့ ခင်ဗျာ၊ ကျောင်းနေစဉ်တုန်းကလဲ တော်ရုံတန် ရုံမိန်းမ သူမမှန်းသလိုလို အာလိုလိုနဲ့ ခုလိုပဲ သူများဟာကို အလစ် ခိုးစားချင်တယ်၊ ဒီအကျင့် မပျောက်ဘူး .....

ဒေါ်ရမ်းမသည် လိမ္မော်ရည်ခွက်များကို လာချ၍ သူကပါ ဝင်ပြော၏။

‘ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ ပြီးတာတွေ ပြီးသွားကြပြီ၊ သူယုတ် မာ ကျူးလွန်တာကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သိပါတယ်ဆိုတာ သူသိ ရအောင် မောင်သက်ထွန်းတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဘုရားကိုးဆုကပ်တုန်း ကတောင် ပြောပြပါတယ်၊ ဒီသူငယ်က ဝန်မခံဘူး၊ အေး ..... သေနတ်ကျတော့လဲ ကြောက်လိုက်တာနော် .....

မောင်အောင်ဇင်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် သေနတ်သမားမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကြေးစည်ရိုး ဘုရားကိုးဆုကပ်ပြီး ပြောရုံနဲ့ ဒီကောင်က အစွဲချွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်လေ ယုတ်မာတုန်းကသာ အလွယ်တကူ သူများ ပိုင်မှာ အကြီးဆုံး အပြစ်ဖြစ်တဲ့ သူများ မယားခိုးတာ၊ လွယ်လွယ် နှင့် ကျူးလွန်ခဲ့ပေမယ့် လျော်ကြေးသဘော သူ့မြေပေးရမယ်ဆိုတော့ တွန့်နေလိုက်တာ ခိုးတာက သူမဆီမဆိုင် တခြားသူတွေပါရော ခံရတာမို့ ကျွန်တော် သေနတ်ကိုင်ရတာပါ ဦးလေး .....

‘ကဲ ..... လိမ္မော်ရင် သောက်ပါဦး၊ ဦးလေးအခြေအနေ အားလုံးနားလည်ပါတယ်။ မောင်အောင်ဇင်ကိုလဲ အပြစ်မတင် ပါဘူး၊ ဦးလေးမှာတော့ သင်တန်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ဝက်လောက် ဆိုရမှာပေါ့၊ သွေးညှိနဲ့ နံနဲလို့ သွေးညှိနဲ့ကို မခံနိုင်တာကြောင့်လဲ တစ်ကြောင်းကြောင့် ဦးလေး လက်နက်ချခဲ့တာ မောင်တို့ကတော့ ငယ်သေးသကိုး၊ ထားအတွက်နဲ့ မောင်အောင်ဇင် ဘယ်လောက် မခံမရပ်နိုင် စိတ်ပြင်းပြနေလဲဆိုတာ ဦးလေးသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွယ် နောက်ထပ်သွေးထွက်သံယို ဇာတ်ထုပ် ကြည့်နိုင်လောက်အောင် ဦးလေးမှာ အင်အား မရှိတော့တာမို့ တောင်းပန်ရတာပါ .....’

‘ဟုတ်ကဲ့ ..... ကျွန်တော်ခုတော့ ကျေနပ်ပါတယ်၊ မမထား အတွက် ကျွန်တော်ပြုသင့်သမျှတော့ ဝတ္တရားကျေကျေပြုလိုက်ရပြီလို့ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက ရူးရူးမိုက်မိုက် စော်ကားခဲ့တာ မမထားတမလွန်က ခွင့်လွှတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ကဲ ..... ဦးလေးလဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး .....’

သူ့ခမျာ ကျွန်တော် လက်ကို ဆွဲယူဖြစ်ညစ်ကာမချီသော အပြုံးနှင့် ပြုံး၍ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ဒေါ်ရှမ်းမကြီးနှင့် ကျွန်တော်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခုမှ ဟင်းချကာ ထိုင်နိုင်ကြ၏။

‘တို့များကတော့ တို့အပေါ် ဘယ်လိုဆိုဆို လက်စားလဲ မချေ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြည့်စမ်း၊ မောင်ဖေ မောင်ကို နိုင်တဲ့လူက ပေါ်လာရတယ်၊ တယ်လဲ ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား .....’

အဘွားကြီးက သံဝေဂသံပါစီနဲ့ ညည်းညူလိုက်၏။

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဘုရားအမျိုးတွေ ဝင့်ဆိုက်ဖို့ကြိုလာတော့ ဝိဘဠုပ ပေါ်လာပြီး လိုက်သတ်လိုက်တာ တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံး ဆုံသောက်ိ တွေ နွယ်သောက်ိတွေတောင် ဖြစ်ကုန်ကြသေးဒါပဲ .....’

ကျွန်တော်ကလည်း မကြေးအုံ ဦးလေးပြီပြီ။ ပုံပြင်ကပ်ကာ ဒေါ်ရှမ်းမကို ပြောလိုက်ရပါသည်။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေး ပြန်လာချိန်ကို ကျွန်တော်သည် တောင်ပူစာခြေရင်းမှ သွားရောက်ကြိုဆိုလိုပါ၏။ ကျွန်တော်ခြေထောက်မှာ မထောက်နိုင်တော့ပါ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးများကို မှီ၍ လှဲနေရင်း မှန်ပြတင်းများကို အကုန်ဖွင့်ခိုင်းထားရ၏။ တောင်ပူစာကို ဖြတ်သန်းသော လမ်းကလေးကို အိပ်ရာပေါ်မှ လှမ်း၍ မြင်လိုသောကြောင့်တည်း။

သူတို့ကားလေး ဖြတ်မောင်းလာလျှင် ကျွန်တော့်ရင်များ တဖျတ်ဖျတ် ခုန်လာသည်။ ကားတံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြီ၊ လူသံများ လှေကားမှ တက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရပြန်ပြီ။ အခန်းဝတွင် ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးလှပါသော ပုံပြောကောင်းသော မိန်းကလေးအား မားမား မတ်မတ် တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းနှင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များဝဲလာသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆန့်တန်း၍ သူ့ကို ဆီးကြိုလိုက်ပါသည်။ သူသည်ငယ်စဉ်က ကျောင်းအပြန်တွင် အိမ်တွင်းသို့ ပြေးလွှား ဝင်လာသလို ကျွန်တော့် ဆန့်တန်းထားသော လက်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သူ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်မိ၏။ သူ့နဖူးပြင်ကို ညင်သာစွာ မှမ်းရှုပ်လိုက်သောအခါ ပူနွေးသော မျက်ရည်များ သည်

သူ့ပါးပြင်မှ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို စီးဆင်းလာကြပါသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်တော့်နှင့်ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာနေစဉ်အတွင်း ခံစားရသော ဝေဒနာကို မျက်ရည်များက ဖော်ထုတ်ပြောကြပါသည်။ စကားတစ်လုံးမှ မဆိုသော်လည်း ကျွန်တော့်ချစ်မေတ္တာအကြောင်းကို သူနားလည်ပေပြီ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ဆံပင်များဖြူ၍ မည်မျှ အိုမင်းသွားပြီကို သူသိပေပြီ။

သူသည် မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးများနှင့်ပင် အပါးကပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ဒုတိယကျွန်တော့်အပါးကပ်လာသူက ကျွန်တော့် သမက်လောင်း မောင်ဥက္ကာ။ အသားဖြူဖြူမြင့်မြင့် သွယ်သွယ် မျက်နှာချိုချိုနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော သူငယ်လေးမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကလေးမျက်နှာသည် ထားနှင့် အလွန်တူသည်။

‘ဦးလေး သူက ကိုဥက္ကာလေ၊ ဒါက မမထားရဲ့ ကလေး.....’

မကြေးအုံသည် မောင်ဥက္ကာလက်မှ ကလေးငယ်ကို ယူ၍ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပါသည်။ ကလေးငယ်သည် ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။ သူ၏ အိမ်ကံသော ပါးလေးကို ကျွန်တော့်ပါးနှင့် အပ်ထားလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် မည်မျှ အေးချမ်းသွားသည်ကို ကျွန်တော် ဖော်မပြနိုင်တော့ပါ။

ဪ ..... ချစ်၍ ရွာတတ်သော မေတ္တာမိုးသည်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့ အသည်းနှလုံးကို အေးမြချမ်းငြိမ်နိုင်သည်တကား။

ထာဝရ ချမ်းမြေ့အေးချမ်းရာလမ်းသို့ ညွှန်ပြနိုင်မည့် နေရာ ဖြစ်သော ဝေဘူတောင်ခြေသို့မူ ဤသမုဒယ အကယ်လေတွေ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သွားရောက် နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပေ ။ ။

ဝင်းနင်းယု

သေသပ်ခမ်းနားသောအပြင်အဆင်ဖြင့်

ဝင်းနင်းယု
နဂါးငွေ့တန်း

Future Time Idea Group

မကြာမီ ထွက်ရှိလာမည်